

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sonsuz İhtimaller Denizi'nin New York Times Çoksatın Yazarı

TAHEREH MAFI

Hüzünün Sonsuz Karmaşası

"Bu kitabı keşke
gençken okuyabilseydim.
Çok özel, muhteşem ve
şairane bir hikâye."

— JASMINE WARGA

YABANCI

YIL 2003, ABD'nin Irak'a savaş açmasının üzerinden birkaç ay geçmiş. Sinirler gerilmiş, nefret suçları yükselişte, FBI ajanları mahalle camilerine sızmaya başlamış ve Müslüman cemaat hiç olmadığı kadar hedef hâline getirilmiş. Tesettürlü bir liseli olan Shadi, sürekli başı önde geziyor.

Kendi dertlerine o kadar gömülmüş ki yobazlarla uğraşacak vakti yok.

Adı mutluluk anlamına geliyor Shadi'nin ama o, hüznün sonsuz karmaşasında boğuluyor. Abisi ölmüş, babası hastanede, annesi darmadağın ve en yakın arkadaşı bir anda sebepsizce hayatından çıkıp gitmiş. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de küçük bir gönöl meselesi var...

Kalbi kırık.

Shadi dağılmış dünyasında tek kelime etmeden, her şeyden kaçarak yolunu bulmaya alışıyor. Kendi acısını soluyarak günden güne ruhunun en derinlerine çekiliyor. Sonra bir gün her şey değişiyor.

Ve bardak artık taşıyor.

"Tabii ki aşk, aile, din ve inanç konularının son derece karmaşık doğasına dair güncel, inandırıcı bir roman yazmış. Hüznün Sonsuz Karmaşası hem güzel hem de çok derin."
—MATT DE LA PEÑA

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387735

@ /yabanciyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

“Özgüvenli ve empati becerisi olan çocuklar yetiştirmek için onların tüm duyguları deneyimlemelerine izin vermemiz önemli.

11 Eylül sonrasında büyüyen genç bir Müslüman kızı merkezine alan, bu genç kızın keder, yas ve kalp kırıklığıyla mücadelesini anlatan *Hüznün Sonsuz Karmaşası* tam da bunu yapıyor. Tahereh Mafi, gençlerimiz için şahane bir rol model yaratmış.” — **DR. IBRAM X. KENDI**

“Usta işi anlatımıyla okuru şaşırtan ve köşeye sıkıştıran roman, kaçınılmaz ama bir o kadar da ilgi çekici doruk noktasına kadar okurun elini bir an olsun bırakmıyor.” — **BOOKLIST** (STARRED REVIEW)

“Bu romanı okumak, 11 Eylül sonrası Amerika’ında Müslüman bir ailenin günlük yaşamına dalmak gibi. Klişelere düşmeyen, silinmez izler bırakacak gerçekçi bir hikâye.” — **KIRKUS** (STARRED REVIEW)

“İrkçiliğe ve ayrımcılığa dair güncel meseleleri ustaca ele alırken Müslümanlara atfedilen hataların da altını çiziyor. Derinlikli karakterleri, özellikle de romantik anlarda sanki satırların arasından fırlayacak gibi.” — **SCHOOL LIBRARY JOURNAL** (STARRED REVIEW)

“Mafi yasın nasıl da kontrolsüzce ruhu sarabileceğini ve yaşamın her alanına sızabileceğini bütün berraklığı ve etkileyiciliğiyle anlatmış.” — **PUBLISHERS WEEKLY**

“Pasif direnişin mi yoksa bir karşı çıkışın mı daha iyi bir strateji olacağına dair sağlam bir tartışma.” — **BCCB**

“Yürek burkan bu duygusal hikâye, göçmen çocuğu olmanın getirdiği pek çok içsel çatışmaya değiniyor.” — **BUZZFEED**

“Mafi, kalp kırıklığının pek çok biçimini ve bunların iyileşip iyileşemeyeceğini anlatırken sizi hiç beklemediğiniz yerlere götürüyor.” — **FORBES**

Hüznün Sonsuz Karmaşası
Özgün Adı | *An Emotion of Great Delight*
Tahereh Mafi

Yabancı Yayınları | 459

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-73-5

© Tahereh Mafi, 2021
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Elif Nihan Akbaş, 2023

Sertifika No: 63989

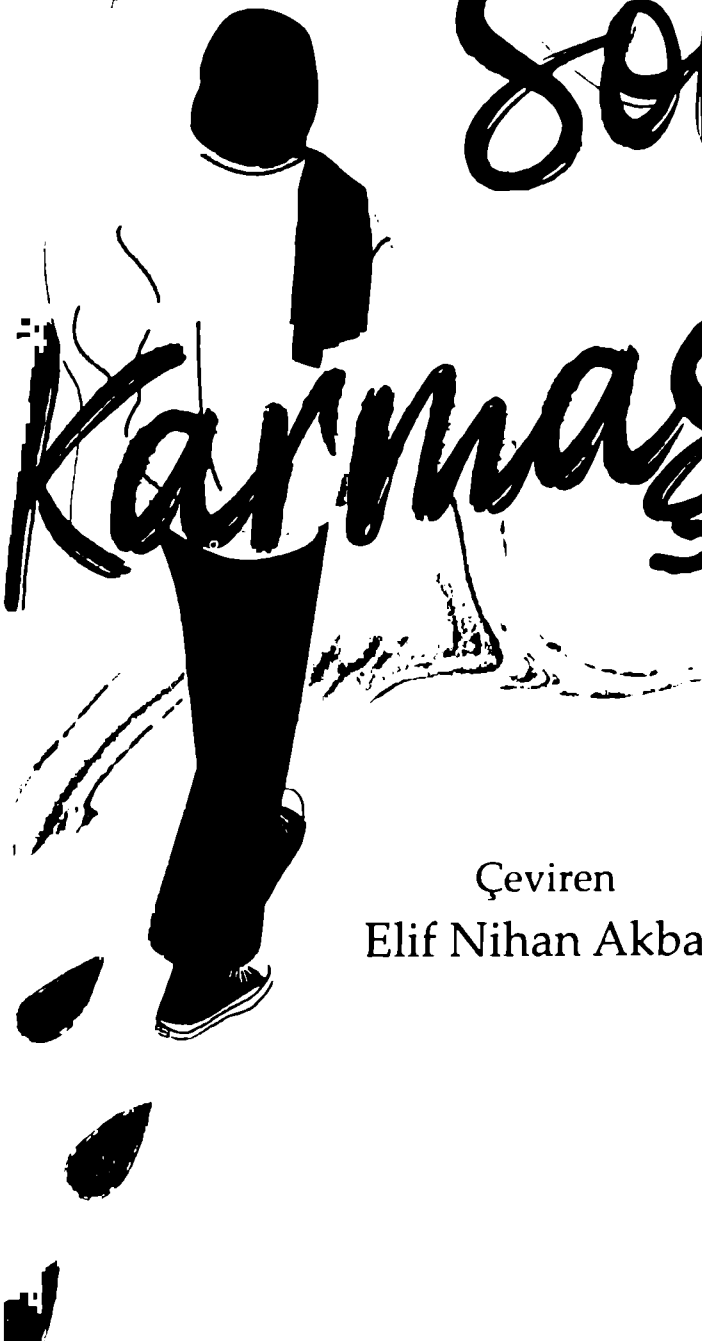
Bu eserin yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

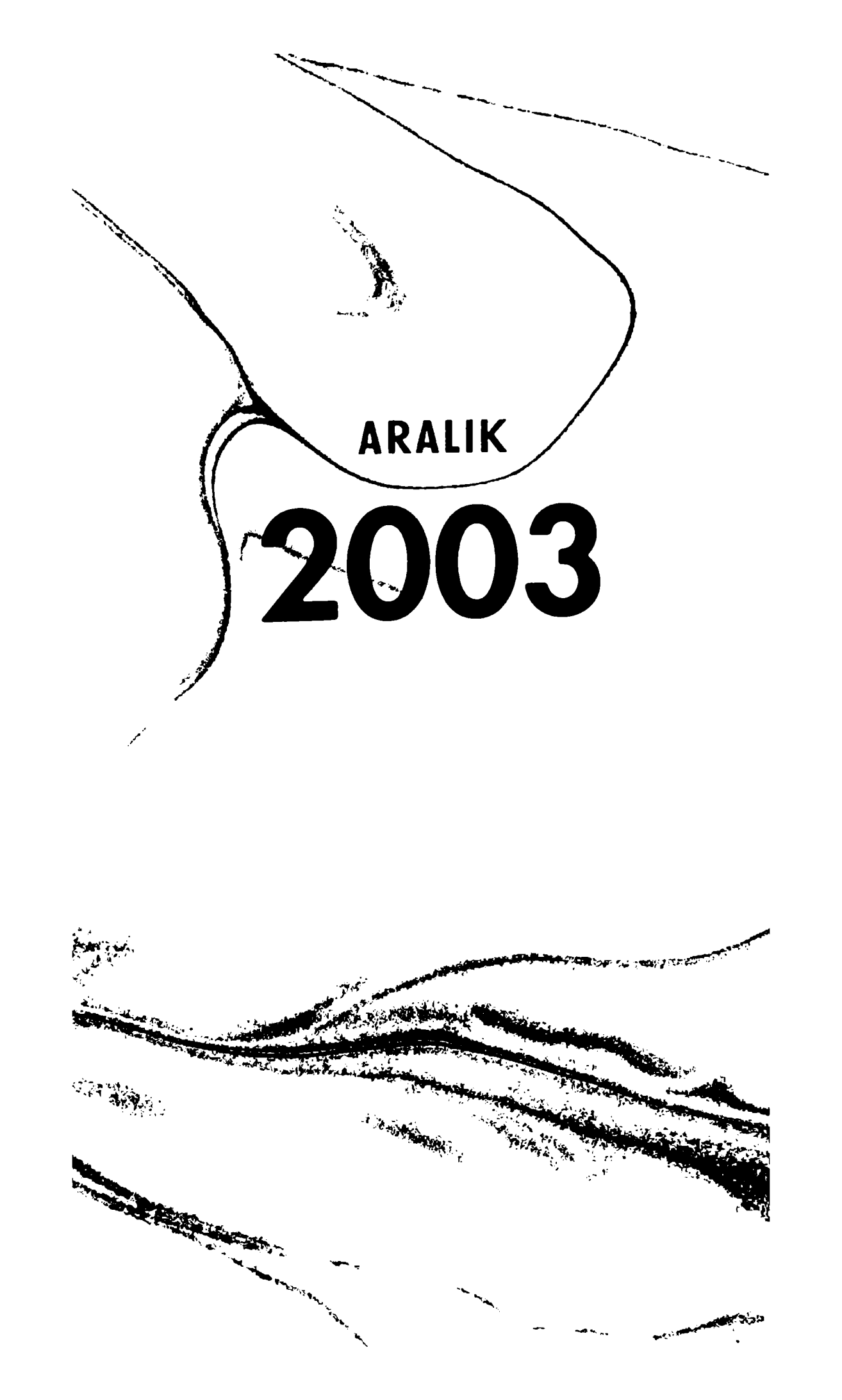
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

TAHEREH MAFI

Hüzünün Sonsuz Karmaşası

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

ARALIK

2003

BİR

Bugün güneş ışığı fazlasıyla şiddetliydi, sıcak hava parmaklarını suratıma geçirmiş, bana yüzümü buruşturmam için meydan okuyordu. Sabit duran güneşin tam merkezine gözümü dikmiş, kör olmayı umarken taş gibi hareketsizdim. Bunu seviyordum; yoğun sıcağı, o sıcağın dudaklarımı kavurmasını seviyordum.

Dokunulmak iyi geliyordu.

Mevsime hiç yakışmayan mükemmel bir yaz günüydü, durgun sıcak yalnızca kaynağını seçemediğim kırılgan bir esintiyle bölünüyordu. Bir köpek havladı; acıdım ona. Tepede uçaklar süzüldü ve onları kısılandım. Arabalar hızla geçti ve ben yalnızca motorlarının sesini duydum, atıklarını arkada bırakan kirli metal gövdeleri ve henüz...

Derin. Derin bir nefes alıp tuttum, ciğerlerimde ve dilimde bir mazot kokusu. Hafıza gibiydi tadı, hareket gibi. Bir yere gitme vaadi gibi –nefesimi bıraktım– herhangi bir yere.

Benimse... hiçbir yere gittiğim yoktu.

Gülümsecek hiçbir şey yoktu ama yine de gülümsedim, dudaklarımdaki titreşim yaklaşan isterinin kesin habercisi gibiydi. Artık huzurlu bir körlük içindeydim, güneş retinamı öyle bir yakmıştı ki parlak kürelerden, ışıltılı karanlıktan başka pek bir şey görmüyordum. Tozlu asfalta sırtüstü yattım, o kadar sıcaktı ki tenime yapıştı.

Yine babamı hayal ettim.

Işık saçan kafasını, kulaklarının üzerinde yanlışı takılmış kulaklıklar gibi duran iki tutam siyah saçını. Her şeyin yoluna gireceğine dair güven veren gülümsemesini. Floresan ışıklarının baş döndüren ışıltısını.

Babam yine ölümden dönmüştü ama benim tek düşünebildiğim, eğer ölürse ne kadar süre üzgünmüş gibi yapmam gerekeceğini bilmediğimdi. Ya da daha kötüsü, çok daha kötüsü: Ölürse bu konuda üzgünmüş gibi yapmama gerek kalmama ihtimaliydi. Boğazımda aniden beliren nahoş düğümü yuttum. Gözlerimde yaşların habercisi bir yanma hissettim ve gözlerimi sımsıkı kapayarak toplanmaya çalıştım. Ayağa kalk.

Yürü.

Gözlerimi tekrar açtığımda bin metre boyunda bir polis memuru tepemde dikiliyordu. Telsizinde cızırtılar. Ayağında ağır botlar, ağırlığını verdiği bacağını değiştirirken metalin metale sürtme sesi.

Gözlerimi kırıştırdım, yengeç gibi geri geri gittim ve bacaksız bir yilandan yeniden iki ayağı üzerinde dikilen bir insana dönüştüm. İrkilmiş ve şaşkındım.

“Bu senin mi?” dedi polis, rengi atmış pembe bir sırt çantasını kaldırarak.

“Evet,” dedim çantaya uzanarak. “Hıhı.”

Ben dokunur dokunmaz çantayı bıraktı, ağırlığıyla neredeyse öne devriliyordum. Şişkin çantayı karıştırmaya başladım. Diğer şeylerin yanı sıra dört koca ders kitabı, üç klasör, üç defter ve edebiyat dersi için okumam gereken yıpranmış karton kapaklı iki kitap vardı. Okul sonrası bekleme alanı küçük bir çimenliğin kenarıydı ve benim hep fazlasıyla iyimser bir tavırla uğradığım, ailemden birinin sık sık varlığını hatırlayıp beni eve yürüme zahmetinden kurtaracağını umduğum bir yerdi. Bugün o kadar şanslı değildim. Çantayı ve çimenleri bırakıp boş park alanına gitmiştim.

Telsizden statik gürültüler. Karmakarışık sesler.

Başımı kaldırıp baktım.

Yukarıda, kalkmış yarık bir çene ve ince dudaklar, burun ve seyrek kirpikler, ışıltılı mavi gözlerin parıltısı. Polis şapka takmıştı. Saçlarını göremiyordum.

“Bir çağrı aldım,” dedi hâlâ bana bakarak. “Bu okula mı gidiyorsun?” Karganın biri alçaktan süzülüp gakladı, bize salça oldu.

“Evet,” dedim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Evet.”

Başını bana doğru eğdi. “Yerde ne yapıyordun?”

“Ne?”

“İbadet falan mı ediyordun?”

Kalbim yeniden yavaşlamaya başladı. Sızladı. Beyinden yoksun değildim, iki gözüm ve haberleri okuma, bir mekânın havasını ve yüzümü parça parça inceleyen bu adamın ifadesini okuma becerim vardı. Öfkeyi tanıyordum ama korkuyla daha yakındık.

“Hayır,” dedim sessizce. “Sadece güneşleniyordum.”

Polis bunu yememiş gibiydi. Gözleri tekrar yüzümde, başımı saran örtüde dolaştı. “O şeyin içinde sıcaklamıyor musun?”

“Şu an sıcaklıyorum, evet.”

Neredeyse gülümseyecekti ama arkasını dönüp boş park alanına baktı. “Ailen nerede?”

“Bilmiyorum.”

Bir kaşı yukarı kalktı.

“Beni unuttular,” dedim.

İki kaşı da kalktı. “Unuttular mı?”

“Hep birileri gelir diye umuyorum,” diye açıkladım. “Gelmezlerse eve yürüyerek gidiyorum.”

Polis memuru uzunca bir süre baktı. Sonunda iç geçirdi.

“Peki.” Elinin tersini gökyüzüne çevirdi. “Peki, git hadi. Ama bir daha böyle bir şey yapma,” dedi sertçe. “Burası kamusal alan. Evinde ibadet et.”

Başımı iki yana salladım. “Ben aslında...” diye konuşmaya yeltendim. *Yapmıyordum*, diye haykırmak istedim. İbadet etmiyordum.

Ama çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

iki

Kemiklerimdeki yangının sönmesi tam olarak üç dakika sürdü.

Artan sessizlikte başımı kaldırdım. Biraz önce bembeyaz olan bulutlar kabarmış ve grileşmiş, usulca esen yel ürpertici bir rüzgâra dönüşmüştü. Sarhoş aralık günü, aşırılığın sınırına uzanan bir anilikle ayılmıştı ve ben bu sahneye, sahnenin o yanık kenarlarına kaşlarımı çattım. Hâlâ tepemde dönüp duran kargaya, tekdüze bir nakarat gibi tekrarlanan *gak gak*larına. Aniden uzaklarda bir yerde gök gürledi.

Polis memuru şimdi uzak bir anıya dönüşmüştü.

Ondan geriye kalanlar da ağır botları, dengesiz yürüyüşüyle solan ışığa doğru ilerliyordu; telsizine bir şeyler mırıldanırken gülümsemesini izledim. Bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Elektrik verilmiş gibi sarsakça titredim.

Şemsiyem yoktu.

Elimi gömleğimin altına soktum, belime sıkıştırıp gövdeme iyice yapıştırdığım katlanmış gazeteyi çıkardım ve kolumun altına soktum. Hava bir fırtına vaadiyle ağırlaşmıştı, ağaçların arasından esen rüzgâr ürpertiyordu. Gazetenin yağmura karşı gerçekten işe yarayacağını düşünmüyordum ama elimde yalnızca o vardı.

Son zamanlarda elimde hep o oluyordu.

Evimin köşesinde bir gazete otomatı vardı ve birkaç ay önce

anlık bir hevesle *New York Times* almıştım. Gazete okuyan yetişkinler bende merak uyandırıyor, orada yer alan ve hayatımı, kimliğimi şekillendiren, arkadaşlarımla Ortadoğu'daki ailelerinin bombalanmasına neden olan makaleleri merak ediyordum. İki yıllık panik ve 11 Eylül sonrası yas döneminden sonra ülkemiz agresif bir politik eylemde karar kılmıştı: Irak'a savaş açmıştık.

Konunun ele alınışı acımasızdı.

Televizyon konuyla ilgili öfkeli, şiddetli yayınlar yapıyordu; benim nadiren kaldırabildiğim türden yayınlar. Daha sakin, sessiz bir eylem olan gazete okumak bana daha çok uyuyordu. Daha da güzeli, boş zamanlarımı dolduruyordu.

Her gün cebime çeyreklikleri tıktırmaya, okula giderken gazete almaya başladım. Bir buçuk kilometrelik yolu yürürken yazıları dikkatle okuyordum; hem bedenim hem de zihnim çalışıyor, tansiyonumu tehlikeli noktalara çıkarıyordu. İlk teneffüs geldiğinde hem iştahım kaçıyor hem de dikkatim dağılıyordu. Haberler kötü ediyordu beni, tiksiniyordum, içim pervasızca acıyla doluyor, zehrin içinde boş yere bir panzehir arıyordum. Şimdi bile başparmağım eski hikâyeler anlatan soluk mürekkeplerin üzerinde ağır ağır geziyor, bağımlılığımı gideriyordu.

Gökyüzüne baktım.

O tepemdeki yalnız karga bana bakıp durmayı kesmeyecekti, varlığının ağırlığı ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu sanki. Kendimi hareket etmeye, giderken de zihnimdeki pencereyi sürgülemeye zorladım. Sessizlik, istenmeyen düşünceleri kollarını açıp kucaklıyordu sanki; düşüncelerim yerine gelip geçen arabaların seslerini, o metal gövdelerine çarpan keskin rüzgârı dinledim. Düşünmek istemediğim özellikle iki kişi vardı. Yaklaşan üniversite başvuruları, polis memuru ya da hâlâ yumruğumun içinde büzüşmüş olan gazeteyi de düşünmek istemiyordum ama...

Durdum, buruşmuş gazeteyi açtım, kenarlarını düzelttim.

Afgan Köylüler, ABD Baskınında Ölen Dokuz Çocuğun Yasını Tutuyor

Telefonum çaldı.

Cebimden çıkarıp ekrandaki numaraya bakınca kalakaldım. Keskin bir his deldi içimi. Sonra da tıpkı geldiği gibi aniden geçip gitti. *Farklı numara*. Öyle bir rahatladım ki neredeyse kahkaha atacaktım; az önceki his, göğsümde donuk bir ağrıdan ibaretti artık. Sanki ciğerlerimin arasına gerçek çelik sokulmuş gibiydi.

Telefonu açtım.

“Alo?”

Sessizlik.

Nihayet bir ses duyuldu; cızırtıların arasından güçbela kurtulmuş yarım bir kelime. Ekranı, bitmek üzere olan şarjıma, tek çubuk çeken hatta baktım. Telefonu kaparken bir an korkudan sırtım karıncalanır gibi oldu.

Annemi düşündüm.

Kendini banyoya kilitlerse hıçkırıklarını duymayacağımı zanneden iyimser annem benim.

Kafama dolgun bir yağmur damlası düştü.

Başımı kaldırıp baktım.

Babamı düşündüm; bir hastane yatağında sarılıp sarmalanmış, ölüm döşeginde uzaklara bakan bir seksenlik adamı. Ablamı düşündüm.

İkinci yağmur damlası gözüme düştü.

Gökyüzü ani bir çatırtıyla yarıldı ve bir saniye boyunca –tufan kopmadan hemen önceki o anda– hiç kıpırdamadan durdum. Yolun ortasına yatıp sonsuza dek orada kalmayı düşündüm.

Ve sonra yağmur.

Birden yağmaya, yüzümü dövmeye, kıyafetlerimi sıırılsıklam etmeye, sırt çantamın katları arasında birikmeye başladı. Başımın üzerine tuttuğum gazete su içinde kalmadan önce ancak dört saniye dayandı. Alelacele kaldırıp bu sefer çantama tıktım. Sağanağın arasından gözlerimi kısıp baktım, sırtımdaki cehennem zebanisini düzelttim ve ince ceketime iyice sarındım.

Sonra da yürüdüm.

ÖNCEKİ SENE

I. KISIM

Kapım iki kez sertçe çalındı. İnleyerek battaniyeyi başımın üzerine çektim. Bütün gece fizik dersim için formülleri ezberlemeye uğraşmış, sonuç olarak da en fazla dört saat falan uyumuştum. Yataktan çıkma fikriyle bile ağlayasımı geliyordu.

Kapıya bir kez daha sertçe vuruldu.

"Çok erken," dedim. Sesim battaniyenin altında boğuk çıkmıştı. "Git başımdan."

Annemin, "Pasho," dediğini duydum. *Kalk.*

"Nemikham," diye seslendim. *İstemiyorum.*

"Pasho."

"Aslında bugün okula gidebileceğimi sanmıyorum. Sanırım verem oldum."

İtilen kapı halının üzerinde ilerlerken yumuşacık bir *tıss* sesi duydum ve kabuğunun içindeki bir notilus gibi içgüdüsel olarak kıvrıldım. Kaçınılmaz olanı –annemin beni tamamen yataktan dışarı sürüklemesini ya da en azından battaniyeyi söküp almasını– beklerken acıklı bir ses çıkardım.

Ama o üzerime oturdu.

Bu beklenmedik ağırlık karşısında neredeyse çığlık atacaktım. Cenin pozisyonunda kıvrılmışken birinin üzerine oturması çok acı vericiydi; iri kemiklerim beni her nasılsa daha da kırılğan

hâle getiriyordu. Kıvranıp durdum, anneme üzerimden kalkması için haykırdım ama o yalnızca güldü ve bacağıma çimdikledi. Bağırdım.

“Goftam pasho.” *Kalk dedim.*

“Nasıl kalkayım?” diye sordum nevresimleri yüzümden çekerek. “Tüm kemiklerimi kırdın.”

“Ya?” Kaşlarını kaldırdı. “Bana mı diyorsun? Annen” –tüm bunları Farsça söyledi– “o kadar ağır ki tüm kemiklerini kırabilir, öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Evet.”

Gözleri kocaman açılırken keskin bir nefes aldı. “Ay, bache-yeh bad.” *Ah, seni kötü çocuk.* Sonra hafifçe zıplayıp kalçamın üzerine bütün ağırlığını verdi.

Boğuk bir çığlık attım. “Tamam, tamam kalkıyorum, kalkıyorum of Allah’ım...”

“Anne? Burada mısın?”

Ablamın sesini duyan annem hemen ayağa kalktı. Nevresimlerimi çırpı ve “İçerideyim!” dedi. Sonra bana dönüp gözlerini kıstı: “Pasho.”

“Pashoyorum, pashoyorum,” diye homurdandım.

Ayağa kalktım ve alışkanlıktan şimdiye kadar en az beş altı kez susturduğum alarına baktım. Saati görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim. “Geç kalıyorum!”

“Man keh behet goftam,” dedi annem omuz silkerek. *Ben demiştim.*

“Sen bana hiçbir şey demedin.” Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. “Saatin kaç olduğunu hiç söylemedin.”

“Söyledim. Belki de verem yüzünden sağır olmuşsundur.”

“Vay be.” Yanından öfkeyle geçerken başımı iki yana salladım. “Müthiş.”

“Biliyorum, biliyorum, müğtişim,” dedi elini savurarak. Sonra tekrar Farsçaya geçti. “Bu arada, bugün seni okula götürmem. Dişçi randevum var. Benim yerime Shayda götürcek.”

“Hayır, götürmeyeceğim,” diye seslendi ablam. Yaklaştıkça

sesi yükseliyordu. Başını odama uzattı. "Hemen çıkmam gerek ama Shadi daha giyinmemiş bile."

"Hayır... Bekle..." Telaşla debelenmeye başladım. "Beş dakika giyinirim..."

"Hayır, giyinemezsin."

"Evet, giyinebilirim!" Çoktan ortak kullandığımız banyoya doğru koridor boyunca koşmaya başlamıştım, diş fırçama delirmiş gibi diş macunu sıkıyordum. "Sadece bekle, tamam mı? Sadece..."

"Hayatta olmaz. Senin yüzünden geç kalacağım."

"Shayda, senin derdin..."

"Yürüyebilirsin."

"Kırk beş dakika sürer!"

"O zaman Mehdi'ye söyle."

"Mehdi hâlâ uyuyor!"

"Biri benden mi bahsetti?"

Abimin merdivenlerden çıktığını duydum, sözcükleri her zamankinden çok yuvarlıyordu, belki de konuşurken bir şeyler yiyordu. Kalbim birden tekledi.

Diş macununu lavaboya tükürüp koridora koştum. "Birin ben okula bırakması gerek," diye haykırdım. Diş macunu hâlâ yumruğumun arasındaydı. "Sen bırakır mısın?"

"Neyse, boş ver. Birden sağır oldum." Merdivenden geri indi.

"Of, Allah'ım ya! Bu ailedeki herkesin derdi ne?"

Babamın sesi yukarı ulaştı. "Man Raftam! Khodafez!" Ben çıkıyorum! Görüşürüz!

"Khodafez!" diye bağırdık dördümüz bir ağızdan.

Alt katın sahanlığında Mehdi'yi görmek umuduyla tırabzana koşarken ön kapının sertçe kapandığını duydum.

"Bekle," dedim. "Lütfen, lütfen..."

Mehdi başını kaldırıp bana baktı ve kendine has o etkileyici tebessümünü takındı. Hani şu şimdiden birkaç can yaktığından emin olduğum gülümseme. Ela gözleri sabah ışığında parlıyordu. "Kusura bakma," dedi. "Planlarım var."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“Sabahın yedi buçuğunda nasıl planın olabilir?”

“Kusura bakma,” dedi tekrar. İnce bedeni görüş alanımdan çıktı. “Yoğun bir gün.”

Annem omzuma hafifçe vurdu. “Mikhasti zoodtar pashi.”
Daha erken kalkabilirdin.

“Doğru dedin,” dedi Shayda sırt çantasını bir omzuna atarken. “Hoşça kalın.”

“Hayır!” Yeniden banyoya koşup ağzımı çalkaladım, yüzüme su çarptım. “Neredeyse hazırım! İki dakika daha!”

“Shadi, üzerinde pantolon bile yok.”

“Ne?” Kendime baktım. Üzerimde bol bir tişört vardı. Pantolon yoktu. “Bekle... Shayda...”

Ama çoktan merdivenden iniyordu.

“Manam bayad beram,” dedi annem. *Benim de çıkmam gerek.* Bana anlayışlı bir bakış attı. “Okuldan sonra seni alırım, tamam mı?”

Şaşkın bir el sallayışla bu teklifi kabul ettim ve tekrar odama koştum. Şimşek hızıyla bir kot ve uzun kollu bir bluz geçirdim üzerime. Çoraplarımı, tokamı, başörtümü ve fermuarı yarısına kadar açık sırt çantamı alırken neredeyse yere yuvarlanacaktım. Merdivenlerden çılgınca inerken Shayda’nın adını haykırdım.

“Bekle,” diye bağırdım. “Bekle, hazırım! Otuz saniye!”

Tek ayağımın üzerinde sekerek çorabımı giydim, ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Saçlarımı toplayıp eşarbımı Jackie O –ya da, bilirsiniz, İranlı kadınların çoğu– gibi bağladıktan sonra kapıdan dışarı fırladım. Shayda kaldırımında arabasının kilidini açıyordu ve annem de hâlâ garaj yolunda park hâlinde bulunan minivanına yerleşmişti. Ona el salladım. Soluk soluğa bağırdım.

“Başardım!”

Annem gülümsedi ve başparmaklarını havaya kaldırdı. Ben de ânında karşılık verdim. Ardından enerjik gülümsememle Shayda’ya döndüm. O ise yalnızca gözlerini devirip derin bir iç çekti ve külüstür Toyota Camry’sine giriş izni verdi.

Sevinçten havalara uçuyordum.

Hantal çantamı Shayda'nın arka koltuğuna fırlatmadan önce arabasını daha yeni çalıştıran anneme bir kez daha el salladım. Ablam sürücü koltuğunda hâlâ emniyet kemerini takmaya çalışıyor, eşyalarını düzenliyor, kahve kupasını bardaklığa yerleştiriyordu. Ben de bu süreyi yolcu tarafının kapısına yaslanarak nefesimi toparlamak ve zaferimin tadını çıkarmak için kullandım.

Donduğumu fark ettiğimde çok geçti.

Eylül sonlarıydı, sonbahar yeni başlıyordu ve yeni mevsime henüz alışmamıştım. Hava tutarsızdı, günlerin hem sıcak hem de soğuk kısımları oluyordu. Üst kata çıkıp ceketimi alarak Shayda'nın gazabını üzerime çekmeye değer mi emin değildim.

Ablam zihnimi okumuş gibiydi.

"Hey," diye bağırdı arabanın içinden. "Aklından bile geçir-me. Eve dönecek olursan basar giderim."

Zihin okuma konusunda bir diğer uzman olan annem aniden minivanının frenine basarak camını indirdi.

"Bea," diye seslendi. *İşte.* "Yakala."

Annem bana doğru top hâline getirilmiş bir sweatshirt atarken ellerimi uzattım. Sweatshirtü yakaladım, şöyle bir baktım, havaya kaldırdım. Sıradan, siyah bir kapüşonluydu. Kafadan geçirdiğiniz türden. Ayırt edici tek özelliği canlı bir mavi olan ipleriydi.

"Kimin bu?" diye sordum.

Annem omuz silkti. "Mehdi'nindir herhalde," dedi Farsça. "Epeydir arabada."

"Epeydir mi?" Kaşlarımı çattım. "Epeydir derken?"

Annem yine omuz silkip güneş gözlüğünü taktı.

Pamuğu şüpheyle kokladım ama uzun süredir arabada bırakılmış olamazdı çünkü hâlâ hoş bir kokusu vardı. Kolonya gibi bir koku. Tenimin farkındalıkla uğuldamasına neden olan bir koku.

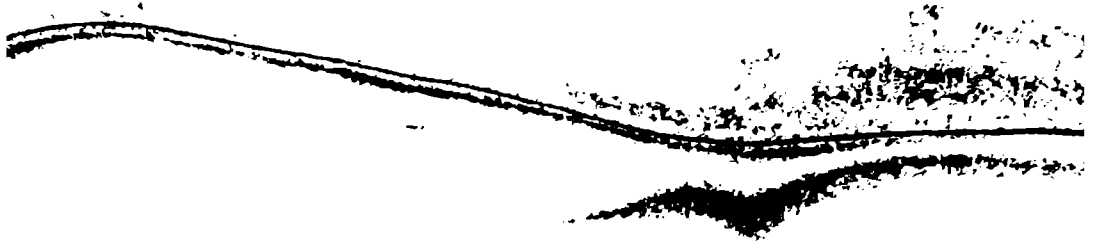
Kaşlarımı daha da çattım.

Sweatshirtü başımın üzerinden geçirdim, annemin yolda gözden kaybolmasını izledim. Kapüşonlu yumuşak ve sıcaktı.

Bana da fazlasıyla büyük geliyordu ki bu iyi bir şeydi. Yine de tenime bu kadar yakınken o hafif, hoş koku birden bunalıtcı geldi. Düşünceler zihnimde birbiriyle yarışmaya başladı. Beynim basit bir soruyu yanıtlamak için gereğinden fazla çalışıyordu.

Shayda kornaya bastı. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.

“Hemen arabaya bin,” diye bağırdı. “Yoksa seni ezerim.”

ARALIK

2003

ÜÇ

Böyle yağmur yağdığında insanlar bana genellikle bilmiş bakışlar atar, parmaklarını dostane bir edayla silah yapar ve "Amma şanslısın, ha! Bu Einstein'a şemsiye bile gerekmez," derler. Parmak-silah, parmak-silah, kaş kaldırma. Birileri bana böyle bir şey söylediğinde hep gülümserdim. Hani şu ağzın sımsıkı kapalı tutulduğu kitabına uygun gülümsemelerden biriyle. Bu varsayımı, başörtümün bir şekilde suya dayanıklı olduğu düşüncesini hiç anlamamıştım.

Öyle olmadığı açıkça görülüyordu.

Başörtümün kauçuktan olmadığı ortadaydı; sentetik kumaşla da alakası yoktu. İpekti ki bu bilinçli bir tercihti. Sadece hafifliğinden ya da dokusundan değil, biraz da gösteriş sevgim yüzündendi. İpek bütün gün saçlarımı okşuyor, eve döndüğümde onu pürüzsüz bir hâle getirip parlatmış oluyordu. Başörtümün bir fırtınaya dayanıklı olabileceğini düşünen biri gördüm mü şaşıp kalıyordum ama şaşırtıcı derecede çok kişi bu mantığı yürütüyordu.

Keşke beni şimdi görselerdi.

Yağmur başörtümü su içinde bırakmış, tamamen kafama yapıştırmıştı. Boynumun kenarından yol yol sular akıyordu, saçlarım ağırlaşmış, sıırılsıklam olmuştu. Birkaç asi bukle dışarı taşmıştı, sert rüzgârlar o bukleleri gözüme çarpıp duruyordu.

Kaçak bukleleri yüzümden uzaklaştırmaya, kendimi toparlamaya çalışsam da tüm bu çabalar umuttan değil alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Aptal değildim. Bugün, muhtemelen bir sonraki dersim bile başlamadan zatürreden öleceğimin farkındaydım.

Lise son sınıftaydım ama pazartesi ve çarşamba akşamları bölge üniversitesinde çok değişkenli kalkülüs dersleri alıyordum. AP dersleri almakla aynı şeydi bu. Krediler saydırılabiliyor, not ortalamamı yükseltmeme yardımcı oluyordu.

Annemle babam bayılmıştı. Çoğu aile bayılırdı.

Ama anneler, çoğu Ortadoğulu anne baba gibi bunu bekliyordu. Benden lise son sınıf öğrencisi olarak çok değişkenli kalkülüs dersi almamı bekliyorlardı. Tıpkı doktor olmamı bekledikleri gibi. Ya da avukat. Doktora da kabul edilebilirdi ama çok daha az coşkuyla karşılanırdı.

Yeniden yukarı, tam ters yöne baktım.

Yağmur iyice hızlanmıştı ama bir sığınak bulacak zaman yoktu. Derse zamanında yetişmek istiyorsam yürümeye başlamalıyım. Okuldan sonra birilerinin beni almaya geleceğini umarak çok zaman harcamıştım ama engel olamamıştım işte; pazartesi ve çarşamba günleri daha umutlu oluyordum. Daha umutlu oluyordum çünkü eve arabayla gitmekten fazlasını bekliyordum; üniversiteye kadar olan dört kilometrelik yoldan kurtulmak istiyordum.

Dersi asmak çok cazip geliyordu.

Bu öyle yoğun bir histi ki sırtım ürperdi. İliklerime kadar ısılan bedenimin beni doğruca eve taşıdığını hayal ettim ve bu düşünceyle, bu mutluluk tehdidiyle kalbim tekledi. Arabalar yanımdan üzerime kirli sular sıçratarak geçip gitti ve daha da sendeleyerek sıırıslam olmuş kotumun ve ayakkabılarımın içinde ürperdim. Bir kavşağın ortasında dikilmiş, hülyalara dalmıştım. Sola dönmek yerine sağa dönmeyi hayal ettim. Sıcak bir çay ve

* Advanced Placement, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da uygulanan, lise öğrencilerine üniversite seviyesinde dersler alma imkânı sunan bir program. -çn

kuru kıyafetler. Eve gitmek istiyordum, eve gidip bir saat boyunca, kanım kaynayana kadar duşta oturmak istiyordum.

Yapamazdım.

Dersi kaçıramazdım çünkü geçen ay zaten bir gün kaçırmıştım ve iki gün kaçırmak notumu düşürür, bu da ortalamamı etkilerdi. Hâliyle bu da annemi üzer ve hayatta kendime koyduğum en önemli kuralın –hiç yokmuşçasına kendi hâlinde bir çocuğa dönüşmek– yıkılmasına sebep olurdu. Hepsi annem içindi tabii ki. Babamla ilgili hislerim karmaşıktı ama annem... Annemin ağlamasını, hele de benim için ağlamasını hiç istemezdim. Son zamanlarda diğer herkes için yeterince ağlamıştı.

O an acaba pencereden dışarı baktı mı, kısacık bir an için de olsa en küçük çocuğunu, kalkülüs dersine yapacağım hac yolculuğunu düşündü mü diye merak ettim. Babamın düşünmeyeceğini biliyordum. Ya uyuyakalmıştı ya da bir duvara monte edilmiş bir televizyonda *Hawaii Five-O*'nun tekrar yayınlarından birini izliyordu. Ablam kesinlikle rahatını bozmazdı, hiçbir şey için. Tanıdığım başka hiç kimse de beni almaya gelmezdi.

Geçen sene olsa annem gelirdi.

Geçen sene ders programımı bilirdi. Arar, kontrol eder, beni yağmurda bıraktığı için ablamı dayakla tehdit ederdi. Ama abimin ölümünden sonra annemin ruhu başkalaşmış, bedeni yeniden şekillenmişti. Bir zamanlar beni boğan o şiddetli keder dalgaları yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı ama annem... Bir yıldan uzun bir süre geçtiği hâlde annem hâlâ kıyıya vuran duyguların aksine, acının o soğuk, saf sularında çırpınıyordu.

Dolayısıyla ben de bir hayalete dönüşmüştüm.

Bütün kişiliğimi önemsiz bir hadiseye dönüştürmeyi başarmıştım; o kadar önemsizdim ki annem artık nadiren soru soruyordu bana. Etrafta olduğum nadiren fark ediliyordu. Kendi kendime yardımcı olduğumu, ona alan tanıdığımı, endişelenmesi gereken çocuk sayısını bir azalttığımı düşünüyordum. Ortadan kaybolma eylemimin başarısına eşlik eden o keskin acıya aldırmamamı sağlayan düsturlardı bunlar.

Yalnızca haklı olduğumu umuyordum.

Ani bir rüzgâr sokak boyunca kuvvetle eserek beni geri itti. Rüzgâra karşı başımı eğip ensemin yağmura açmaktan başka seçeneğim yoktu. Tepemde bir ağaç titredi ve afallatıcı, buz gibi bir su akıntısı doğruca gömleğimden içeri girdi.

Yüksek bir ses çıkararak nefesimi tuttum.

Allah'ım lütfen, diye düşündüm, lütfen lütfen zatürreden ölmeme izin verme.

Çoraplarım sıırıslılandı, dişlerim takırdıyordu, kenetlenmiş parmaklarım yavaş yavaş uyuşuyordu. Bir yaşam belirtisi aramak için cep telefonuma bakmaya karar verdim, bir iyilik istemek için arayabileceğim insanların kısa listesini aklımdan geçirdim. Ama o metal tuğlayı bulup cebimden çıkarmayı başardığımda ıslanmış ve bozulmuş olduğunu gördüm. Zatürreyi boş verin, muhtemelen elektrik akımıyla ölecektim. Geleceğim hiç bu kadar parlak görünmemişti.

Kendi esprime gülümsedim, dudaklarım deliliğe doğru kıvrıldı. Tam o sırada yanımdan geçen araba öyle hızlıydı ki beni baştan aşağı yıkadı. İşte o zaman durdum, durdum ve kendime baktım. Okula bu şekilde mümkün değil gidemezdim ama yine de gidecektim, daha büyük bir bilinç tarafından, hayatıma anlam veren bir saçmalık tarafından sürüklenecektim. Her şey bir anda o kadar gülünç geldi ki, bütün hayatım o kadar gülünçtü ki güldüm. Güldüm ve sonra da boğazıma kaçan bir parça suyla tılandım. Neyse. Neyse, yanılmıştım; ne zatürreden ne de elektrik akımından ölecektim. Azrail'i kapıma çağırarak olan boğulma olacaktı.

Bu kez gülmedim.

Hızla geçen araba aniden ve tamamen durdu. Orada, kaygan yolun ortasında. Park lambaları yandı, bembeyaz ve parlaktı. Araba, karar vermeden önce on beş saniye kadar öylece durdu. Tekerlekler gıcırdadı, araba boş sokakta geri geri geldi, hemen yanımda ürkütücü bir patinajla durdu.

Yine yanılmıştım.

Zatürre, elektrik akımı ya da boğulma değil, hayır. Bugün öldürülecektim.

Yeniden gökyüzüne baktım.

Allah'ım, diye düşündüm, son konuşmamızda kastettiğim bu değildi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

DÖRT

Hiç kımıldamadan durup bekledim. Camın açılmasını ve geleceğimin belirlenmesini bekledim. Kaderimi bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Saniyeler geçti. Önce birkaç saniye, sonra daha fazlası. Hiçbir şey olmadı. Gümüş rengi araba yanımda öylece duruyor, ağır ve parıltılı gövdesinden alacakaranlıkta damlalar süzülüyordu. Şoförünün bir şeyler yapmasını bekledim. Herhangi bir şey.

Hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığımı bastıramadım. Kısacık bir an için merakım korkuma ağır bastı, ki şimdi de beklentiye tehlikeli derecede yakın bir şey gibi geliyordu. Babamın öleceğini sandığım günden beri hissettiğim heyecana en yakın şey bu çözüme yakın andı ve bir de artısı vardı: Araba sıcak görünüyordu. En azından ölümüm sıcak olacak diye düşündüm. *Kuru*. Yabancıların arabalarına binmekle ilgili öğrendiğim ne varsa unutmaya hazırdım.

Ama çok uzun sürmüştü.

Yağmurun arasından gözlerimi kısarak baktım; durduğum yerden pek bir şey göremiyordum, yalnızca karartılmış camlar ve egzoz dumanı vardı. Kaldırımla araba arasında kısa bir mesafe vardı ve o mesafeyi aşmak, arabanın camını tıklatmak, bir açıklama talep etmek istiyordum. Tutuk, boğuk sesleri duyunca olduğum yerde durdum.

Konuşmuyorlardı, tartışıyorlardı.

Kaşlarımı çattım.

Sesler giderek yükseliyor, daha kaygılı bir hâl alıyordu. Bir hilal gibi yaklaştım arabaya; sırtım yağmura karşı iyice kavisli bir hâl almıştı, başım yolcu kapısına doğru eğikti. Bugün kademimden tam mânâsıyla emin olmamın hiçbir yolu yoktu ama gerçekten de öldürüleceksem bunu aşmak istiyordum. Kaldırımın kenarındaki suda üç adım attım, sıırıslıkla başörtümü düzelttim ve yabancı arabanın kararmış camına doğru el salladım. Gülmsemiş bile olabilirim. İçimde gizliden gizliye titreşen umut, sürücünün katil değil de nazik ve merhametli biri olmasıydı. Benim boğulmak üzere olduğumu görüp yardım etmek isteyen biri.

Araba hızla uzaklaştı.

Hiçbir uyarı vermeden –yorgun motoru biraz fazla hızlı devirlenmişti– ve üzerime bir kez daha su sıçratarak uzaklaşıp gitti. Orada, kaldırımda üstümden sular süzülerek, tenim utançtan kızarak öylece durdum. Hiçbir anlam veremedim, bir katil tarafından değerlendirilip reddedilmiş olmama anlam veremedim. Hatta katil çift tarafından.

Kısacık bir an arabanın tanıdık geldiğini ve şoförün tanıdığım biri olabileceğini düşündüm. Bu düşünce beni teselli etmemiştii ama insanın aklına takılan, insanın gerçekliğini yeterince irdeleyemediği bir düşünceydi. Başımı iki yana sallayarak donma hipotezini zihnimden attım. Gökyüzü griye dönüyordu ve gümüş Honda Civicler her yerdeydi; hiçbir şeyden emin olamazdım.

Islak ayaklarımdan önce birini, ardından diğerini kaldırdım.

Onca şey dururken aklıma Toys R Us reklam müziği takılmıştı. Adını bilmediğim alışveriş merkezleri ve benzin istasyonlarının yanından geçerken onu mırıldanıyordum. Bir parçam olana, gözlerimin ardında hayal kırıklarımın PowerPoint sunumu dönüp dururken onun ayrıştırılması imkânsız fon müziği hâline gelene kadar mırıldanıp durdum.

Nihayet okula vardığımda o Honda Civic'i tekrar gördüm.

Otoparka çekilmişti ve ana binaya doğru ilerlerken yanından geçtim. Yağmur durmuştu ama hava artık neredeyse kararmıştı ve ben de neredeyse ölüydüm. Şu an ancak dişlerimin takırdamasını durdurmaya yetecek kadar işliyordu beynim ama kampüste ilerlerken kendimi o Honda Civic'e bakmaktan alamadım, boynum komik bir açıyla arabaya doğru dönmüştü. Arabaya daha yakından bakmaya çalıştım ama gökyüzü iyice alçalmıştı, neredeyse yere çökecekti. Herkes ve her şey griydi. Yapışkan sisin içinde nereye gittiğimi bile göremeden ilerledim.

Metaforlar her yerdeydi.

Zonklayan başımı ya da tenimin mavileştiğini düşünmemeye çalıştım. Sis içinde bile odaklanmaya çalıştım. Neler olduğunu şu an öncekinden de çok anlamak istiyordum. O arabayı kimin sürdüğünü ve şoförü gerçekten tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istiyordum. Araba neden beni öldürmeden çekip gitti, anlamaya çalışıyordum. Göğsümde yükselen acaba takip mi ediliyorum paniğini bastırmaya çalışıyordum.

Sonra düştüm.

Okula doğru çıkan basamaklar vardı, daha önce binlerce kez çıktığım basamaklar ama bu gece onları görmedim, göremedim. Aksine o basamaklara takılıp düşerek tenimi çizip kemiklerimi sarstım ve kaygan ellerle kendimi toparlamaya çalıştım. Başım taşı sadece sıyırdığı için minnettardım ama dizimi epey sert vurmuştum ve kanadığını hissedebiliyordum.

Sırtımın, sırt çantamın üzerine döndüm, gözlerimi kapadım. Soğuk rüzgâr yüzümü yalıyor, ıslak kıyafetlerimin üzerinden beni donduruyordu. Kendimi gülmekten alamadım. Sessiz bir krizdi benimkisi; hani şu yalnızca dudaklardaki hafif kıvrım ve omuzların sarsılmasıyla belli olan türden. Acı bacağımdan yukarı doğru ilerledi, boynumda bile hissedebiliyordum acıyı. Kalk-

mak istemedim. Biri beni kaldırıp buradan uzaklaştırana kadar öylece yatmak istedim.

Annemi istiyordum.

Güzel Allah'ım, diye düşündüm, neden, neden, neden?

İç geçirerek gözlerimi açıp göğe baktım. Sonra herkülvari tek bir hamleyle doğruldum. Bu akşam derse gitmeyecektim. Ama eve de gitmeyecektim.

Bir süre durup hatalarımı düşünmeye karar verdim. Bugün pek çok açıdan hayal kırıklıklarıyla doluydu; her şeyi ortaya yatırıp yirmi dört saatin tamamını çöpe atmayı ve yarın sıfırdan başlamayı bile düşündüm. Yağmurdan faydalanmam gerek, diye düşündüm, ıslanmış kıyafetlerimden faydalanmam gerek, diye düşündüm, sessizlikten, suskunluktan, huzur içinde günah işleme fırsatından yararlanmam gerek.

BEŞ

Okul, geceleri gayet iyi aydınlatılıyordu; görülmeden görmeye yetecek kadar iyi. Her zamanki yerimi buldum, ıslak çantamı ıslak betonun üzerine koydum ve titreyen ellerimle eşyalarımı karıştırdım.

Ellerim insanlıktan çıkmıştı.

Eklem yerlerini taşa sürüp kanatmıştım, avuçlarımı kartonla kesip kanatmıştım. Aynı elleri ceplerime sokup onlar zonklarken nefesimi tuttum. Kesikleri sarmadım. Yanıklara aldırmadım. Ellerime baktığımda hâlimin bir kanıtı duruyordu karşımda: ilgilenilmemiş bereler, iyileşmemiş çizikler.

En kötü hâller dışında göze çarpmazdım.

Koca dünyanın ilgilendiği kadarıyla bir başparmak kadar dikkate değerdim. Varlığım ancak ara sıra ve sadece yüzüm insanlara aşına geldiği için fark edilebilirdi. O da hani korkunun, endişenin tanıdık gelmesi gibi bir aşinalık. Gittiğim her yerde insanlar gözlerini kısarak bakardı bana, bütün kişiliğimi bir kutuya koyup da koli bandıyla kapamadan önce zihinleri ancak yarım saniye falan çalışırdı.

Yetişkinler sanki ben ailemin, onların memleketinin, çok ciddi bir soruya verilecek devasa bir yanıtın vekiliymişim gibi, uluslararası ilişkilere dair doğrudan ve belirli sorular sormak için arayıp bulurlardı beni. *Neden? Neden?* Sanki on yedi yaşındaki

bedenim tüm bunların çetrefilliğini anlayacak kadar olgunmuş, sanki deneyimli bir siyasetçiymişim de nadiren gittiğim bir Ortadoğu ülkesiyle olan zayıf bağım beni bir anda politika konusunda uzman yapmış gibi. İnsanlara dün ne kadar aptalsam bugün de öyle olduğumu ve zamanımın çoğunu hayatımın nasıl da haberlerle hiç alakalı olmayan bir biçimde dağıldığını düşünerek geçirdiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama başörtümde insanların yaşama aldirmamasına, beni meşru bir hedef gibi görmelerine neden olan bir şey vardı.

Nihayetinde aynı benim gibi görünen insanlarla savaştaydık.

Nemli gazetemi nemli sigaralarımınla birlikte çıkarıp dudaklarımın arasına bir silindir yerleştirdim, gazeteyi kucağıma bıraktım ve sırt çantamın fermuarını kapadım. Yaralı bacağımı uzatıp cebimdeki çakmağa erişmeye çalışırken yüzümü ekşittim.

Birkaç kez denemek zorunda kaldım ama çakmak nihayet alev aldığı anda bir süre ateşe öylece baktım. Çakmak alev alsın diye çarkını o kadar çok çevirmiştim ki başparmağım aşınmıştı.

Sigaradan derin bir fırt aldım, içime çektim, geri bıraktım, arkama yaslandım, yukarı baktım.

Yıldızları göremedim.

Gerçi sigara içmek pek de havalı değildi. Sigara içmek insanı öldürürdü. Sigara içmek pek de hoşgöremeyeceğim berbat, tiksindirici bir alışkanlıktı.

Öte yandan...

Of Allah'ım, diye düşündüm zehri soluyarak. Babamı şimdi öldürebilir misin lütfen? Bu belirsizliğe dayanamıyorum.

Gazeteyi alıp erimeye başlamış başlığa baktım.

Gazete okurken kendimi, ailemi ve inancımı, hileli aynadaki yansımalar gibi görüyordum. Her gün göğsümün ortasına bir ümitsizliğin çöreklediğini hissediyor, çaresizce birilerine anlatmak, yabancıları sarsmak, parktaki bir bankın tepesine çıkıp çılgılık atmak istiyordum...

İslami terörist diye bir şey yoktur.

Aynı anda hem Müslüman hem de terörist olmak ahlaken ve

felsefi olarak imkânsızdı. İslam'da masum canları almanın hoş görülmesi gibi bir şey yoktu. Ama yine de her gün ama her gün ikisi bir şekilde aynı cümlede kullanılıyordu: Müslüman terörist. İslami terörist.

Ortadoğu, diyordu başkanımız, şer ekseninin ta kendisi.

Hikâye anlatıcılığındaki örtük tehlikeyi, dönüştüğümüz karikatürü, iki milyar Müslüman'ın hızla yüzü olmayan korkutucu bir kitle hâlini alışını görmüştüm. Tüm katmanlarımızdan, karmaşıklığımızdan yoksun bırakılıyorduk. Haberler bizi canavarlara dönüştürüyor, bu da öldürülmemizi iyice kolaylaştırıyordu.

Sigarayı başparmağımla işaretparmağımın arasında sıkıştırıp göğşe doğru kaldırdım. Bu mide bulandırıcı meşgaleden bu kadar zevk almaktan nefret ediyordum. Beni bu kadar sakinleştirmesinden, en karanlık anlarıma arkadaşlık etmesinden nefret ediyordum. Göğsümdeki yumruğun çözülmeye başladığını hissediyor ve bundan keyif alıyordum; sigaramdan yeni bir nefes çekerken gözlerimi kapadım, bu kez dumanı solmakta olan habere doğru üfledim. Yazı, Afgan köylerine yaptığımız hava saldırılarının ihmalkârlığı üzerineydi. Askeri istihbaratımızın nasıl da sorgulanabilir olduğu, hiç bulunamayan El-Kaide üyelerini ararken yüzlerce masum Afgan'ın öldürülüşü üzerine. Son paragrafı belki bin kez okumuştum.

"Amerikalılar sürekli bu hataları yapıyorlar," dedi iki oğlu öldürülen Bay Khan. Faizullah 8, Obeidullah 10 yaşındaydı. "Nasıl El-Kaide'ymiş bunlar? Şu küçücük ayakkabılarına, şapkalarına baksanıza. Terörist mi şimdi onlar?"

"Vay be!"

Ses sisin içinden, dış uzaydan geldi. Kısa bir ünlemdi ama ağırlığı ve derinliği, tokluğu irkilmeme neden oldu. O polis memuru dışında biriyle konuşmayalı saatler olmuştu ve görünüşe bakılırsa sesleri falan unutmuştum.

Tüylerim diken diken oldu.

Sigarayı alelacele söndürdüm ama çok geç olduğunu, bunu inkâr edemeyeceğimi biliyordum. Altı hafta sonra on sekiz olacaktım ama şu an bunun bir önemi yoktu. Şu anda henüz on yedi yaşındaydım ve yaptığım şey yasadışıydı. Aptalcaydı.

Ama sonra yabancı güldü.

Yabancı güldü ve korkum donup kaldı, sıkışan kalbim normale döndü. Yüzünü görmeden önce iki saniye kadar rahatlama hissini yaşadım. Bir sokak lambasının keskin ışığına adım attı ve gözlerim odaklandı, odağını yitirdi; ruhum bedenimi terk etti. O an hissettim işte. O ânın içindeyken bile bir şekilde bu geceyi hiç değişmeden atlatamayacağımı anladım.

Çocuk gülmeye devam ediyordu.

“Sevgili İslam mensubu kardeşim,” dedi dehşete düşmüş numarasıyla. “*Estağfurullah*. Bu çok ayıp.”

Utanç güçlü bir kimyasaldı. Tüm organlarımda çözülmesine neden olmuş, kemiklerimi buharlaştırmıştı. Betonun üzerine yayılmış gevşek bir etten ibarettim.

Bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Bir elini göğsüne götürerek gösterisine devam etti. “Başı kapalı genç bir kız kardeşimiz,” dedi. Tepemde dikilirken cıkcıkladı. “Gecenin bir vakti tek başına. Sigara içiyor. Annenle baban görse...” Duraksadı. “Bir saniye. Kanıyor musun sen?”

Dizime, kotumdaki yırtığa bakıyordu. Kot kumaşın üzerinde ağır ağır koyu bir leke yayılıyordu.

Yüzümü ellerimin arasına aldım.

Koluma bir kol uzandı, benden işbirliği bekledi. Beklediğini vermedim. Geri çekildi.

“Hey, sen iyi misin?” dedi, sesi fark edilir derecede kibarlaşmıştı. “Bir şey mi oldu?”

Başımı kaldırdım. “Düştüm.”

Kaşlarını çatarak beni süzdü; bakışlarımı kaçırdım. Artık aynı ışık tabakasının altındaydık, yüzü benimkine o kadar yakındı ki korkmuştum.

“*Tanrım*,” dedi usulca. “Kız kardeşim götün teki.”

Bakışlarına karşılık verdim.

Keskin bir nefes aldı. "Pekâlâ, seni eve götürüyorum."

Bunun üzerine beynim tekrar harekete geçti. "Hayır, teşekkürler," dedim hızla.

"Zatürreden öleceksin," dedi. "Ya da akciğer kanserinden. Ya da..." Başını iki yana sallarken onaylamayan bir ses çıkardı. "Depresyondan... Gerçekten de gazete mi okuyorsun?"

"Stres atmama yardımcı oluyor."

Güldü.

Sesle birlikte bedenim gerildi. Altımdaki zeminde bin yıllık geçmişimiz belirdi sanki, yıllanmış tabutlar, duygu cesetleri saçıldı ortaya. Onunla bir yılı aşkındır konuşmamış, bir yılı aşkındır ona bu kadar yakın olmamıştım ve kalbimin şu an onunla yalnız olmayı kaldırabileceğinden emin değildim.

Sendeleyerek doğrulurken, "Beni eve götürecek biri var zaten," diye yalan söyledim. Takılıp nefesimi tuttum. Yaralı dizim çığlıklar atıyordu.

"Öyle mi?"

Gözlerimi kapadım. Normal nefes almaya çalıştım. Cebimdeki bozuk telefonun ağırlığını hissettim. Bütün günün ağırlığı kürekkemiklerimin arasına yüklenmişti sanki. Donuyordum. Dizim kanıyordu. Tükenmişim.

Kimsenin beni almaya gelmeyeceğini biliyordum.

Gözlerimi açarken omuzlarım çöktü. Ona bakarken iç geçirdim; iç geçirdim çünkü nasıl görüldüğünü zaten biliyordum. Kalın telli saçlarının kahverengisi o kadar koyuydu ki siyaha çalıyordu. Derin, kahverengi gözler. Güçlü bir çene. Sivri bir burun. Mükemmel kemik yapısı. Kirpikler, kirpikler, kirpikler.

Klasik İranlı.

Kararsızlığım karşısında gözlerini devirdi. "Ben Ali bu arada. Beni hatırladın mı emin değilim."

İçimde bir öfke kıvılcımı hissettim. "Komik değil."

"Bilemiyorum," dedi başka tarafa bakarak. "Biraz komik." Ama gülümsemesi silinip gitmişti.

Ali, eski en iyi arkadaşımın abisiydi. O ve kardeşi Zahra düşünmek istemediğim iki kişiydi. Onlarla ilgili anılarım aslında duygusal açıdan o kadar yoğundu ki düşünceler arasında güçlükle nefes alabiliyordum ve geçmişime kafa üstü dalmak da göğsümün içindeki hareketliliğe pek fayda etmiyordu. Şimdi bile dağılmamak için zor duruyordum, sadece görüntüsü bile bütün duyularıma saldırmıştı.

Resmen acımasızcaydı bu.

Her şey bir yana, Ali Ortadoğulu cemaatlerin çoğu üyesinin uğradığı sosyal çevreleri aşan yakışıklılıkta biriydi. Hani şu beyazların bile onun teröristlerle yan yana olduğunu unutacağı kadar iyi görünen tiplerden. Okul aile birliği annelerinin gözlerini kamaştıran, normalde ırkçılık yapan öğretmenlerin başını döndüren, insanların ramazanla ilgili birkaç şey öğrenme isteği duymasına neden olan esmerlerdendi.

Bir zamanlar Ali'den nefret ederdim. İki dünya arasındaki o çizgiyi bu kadar çabasızca aşabildiği için. Mutluluğu için hiçbir bedel ödemiormuş gibi görüldüğü için. Ama artık, uzunca bir süredir nefret etmiyordum.

Ondan hiç nefret etmiyordum.

İç geçirdim. Yorgun bedenimin bir şeylere yaslanmaya ihtiyacı vardı ya da harekete geçecek ve hiç ama hiç durmayacaktım ama şu an ikisini de yapamıyordum. Ben de olduğum yere geri oturarak yeni doğmuş bir buzağı zarafetiyle betonun üzerine kıvrıldım. Yerde unutulmuş çakmağı aldım, başparmağımı üzerinde gezdirdim. Ali son otuz saniyede kaskatı kesilmişti. Sessizdi.

O yüzden ben konuştum. "Bu okula mı gidiyorsun şimdi?"

Tuttuğu soluğunu verip kendine gelmiş gibi görünmeden önce bir süre daha sessiz kaldı. Ellerini ceplerine soktu. "Evet."

Ali benden bir yaş büyüktü ve üniversite için eyalet dışına gideceğinden emindim. Zahra abisinin hayatıyla ilgili detayları benimle pek paylaşmazdı ve ben de sormaya hiç cesaret edemezdim, sadece varsayımlarda bulunurdum. Benim tanıdığım Ali ça-

basız bir zekâsı ve geleceğe dair büyük planları olan biriydi. Ama öte yandan işlerin ne kadar hızlı değişebileceğini de biliyordum. Kendi yaşamım da geçen seneden beri tanınmaz bir hâl almıştı. Bunu biliyordum ama yine de kendime engel olamadım...

“Senin Yale’e gideceğini sanıyordum?”

Ali döndü. Gözleri kısacık bir an için şaşkınlıkla parladı, ardından tekrar karardı. Yeniden bakışlarını kaçırdı ve sokak lambasının keskin ışığı onu ödüllendirdi. Hatlarını keskin, güzel çizgiler hâlinde aydınlattı. Yutkundu; çok hafif, algılanması güç bir hareketti bu ama göğsüme bir darbe indirdi.

“Evet,” dedi. “Öyleydi.”

“O zaman neden bu—”

“Bak, geçen seneden bahsetmeyi cidden hiç istemiyorum, tamam mı?”

“Ah.” Kalbim birden hızlandı. “Tamam.”

Derin bir nefes alıp vererek gerilimi biraz yumuşattı. “Sigara ya ne zaman başladın?”

Çakmağı bıraktım. “Ben de geçen seneden bahsetmek istemiyorum.”

İşte o zaman bana baktı. O kadar uzun baktı ki öleceğim sandım. Sessizce, “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Bir ders alıyorum.”

“Biliyorum. Ben *burada* ne yaptığını soruyorum.” Başıyla yeri işaret etti. “Sucuk gibi ıslanıp sigara mı içiyorsun?”

“Bir dakika, burada ders aldığımı nereden biliyorsun?”

Ali gözlerini kaçırarak bir elini saçlarından geçirdi. “Shadi, hadi ama.”

Zihnim karardı. Kendimi birden aptal gibi hissettim. “Ne?”

Bana bakmak için döndü.

Küstahça bir kararlılıkla gözlerime baktı, neredeyse bakışlarımı kaçırmam için meydan okur gibiydi. O bakışın sıcaklığını kanımda hissettim. Yanaklarımda, midemin içinde hissettim.

“Sordum,” dedi.

Hem bir itiraf hem de bir suçlamaydı bu; ağırlığını hemen

hissettim. Birden Zahra'ya benimle, yaşamımla ilgili şeyler sor-
duğu açıklık kazandı. Şimdi, onca şeyden sonra bile.

Ben yapmamıştım. Bunun yerine onu tamamen unutmayı de-
nemiş ve başaramamıştım.

“Dinle,” dedi ama sesi soğumuştı. “Gerçekten alacak birileri
varsa seni rahat bırakacağım. Ama eğer yoksa izin ver de seni
eve götüreyim. Kanaman var. Titriyorsun. Korkunç görünüyor-
sun.”

Zihnimin mantıklı yanı daha şartları idrak edememişken bu
hakareti karşısında gözlerim irileşti ama Ali hatasını hemen fark
etti. Alelacele konuştu.

“Ben öyle demek– Yani, sen anladın beni. Korkunç görün-
müyorsun. Sadece...” Duraksadı, bakışları yüzüme sabitlendi.
“Aynı işte.”

İçimde ölüm arzusunun tomurcuklandığını hissettim. Her
zaman en ufak bir iltifat ihtimali karşısında bile yok olmak iste-
yen bir korkak olmuştum.

“Hayır. Haklısın.” Kendimi işaret ettim. “Boğulmuş bir kedi-
ye benziyorum.”

Gülmedi.

Kısa bir süre önce bazı insanların beni güzel bulduğunu öğ-
renmiştim. Çoğunlukla da annelerin. Camideki anneler beni se-
viyordu. Gözlerim yeşil, tenim beyaz olduğu için ve Ortadoğulu
insanların büyük bir kısmı ırkçı olduğu için güzel olduğumu dü-
şünüyorlardı. Gerçeklerden habersiz olmanın kaygısızlığı vardı
üstlerinde; gizleyip saklamadan Avrupalı özelliklerini tercih et-
melerinin ayıp olduğundan bihaberlerdi. Bir zamanlar böyle öv-
güler karşısında benim de gururum okşanırdı. Tarih kitaplarının
nasıl okunacağını öğrenene kadar. Bu anlayışsız annelerden olu-
şan grubun dışında yalnızca tek bir kişi bana güzel olduğumu
söylemişti ve o da karşımda duruyordu.

Biraz zorlanarak ayağa kalktım. Dizimdeki acı azalmaya baş-
lamıştı ama vücudum kaskatıydı. Dikkatle eklemlerimi bükтім.
Dirseklerimi ovdum.

“Tamam,” dedim sonunda. “Beni bırakırsan sevinirim.”

“Güzel karar.”

Ali hızlı hızlı yürümeye başladı, ben de peşinden gittim.

Pek arkasına dönüp bakmadan doğruca arabasına doğru götürdü beni ve birden karşımda onu gördüm: Daha önce gördüğüm gümüş rengi Honda Civic.

Beni neredeyse öldürecek olan.

ÖNCEKİ SENE

II. KISIM

Kapüşonluyla ilgili endişelerim büyük oranda unutulup gitmişti. Giderek düşen sıcaklık beni kuşkularımı bir kenara bırakıp ekstra bir kıyafet katmanına şükretmeye odaklanmaya zorlamıştı.

Öğle yemeği zili çalarken titredim.

Kalktım, eşyalarımı topladım, sırt çantamı taktım. Okulun içi dışından çok daha sıcaktı ama bu yapay sıcaklıkla bile huzursuzluğun kıyısında kalıyor, yumuşak malzemenin içine daha da gömülüyordum. Kalabalık koridorda güçlükle yolumu bulurken kapüşonlunun fazla uzun kollarını ellerimin üzerine çekerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sweatshirtün Mehdi dışında birine ait olması pek ihtimal dahilinde görünmüyordu ama öyle değilse bile kim nereden bilecekti ki? Ortalıkta en çok gezinen siyah kapüşonludandı. Bu meseleye kesinlikle gereğinden fazla kafa yoruyordum.

Yine de durumun başka türlü olduğu düşüncesinin beni heyecanlandırıldığını inkâr edemezdim: Sweatshirtün başka birine, tanıdığım ve benim için kesinlikle yasaklı birine ait olduğu düşüncesi.

Titrek bir nefes aldım.

Zahra'yla bu dönem yalnızca bir ortak dersimiz vardı ve bu sabah ben geç kaldığımdan henüz karşılaşmamıştık. Ailelerimiz hâlâ haftada iki gün tek araba kullanıyordu ama o iç içe geçmiş

eski ders programımız yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı ve bunun bizim için ne anlama geldiğinden emin değildim. Her şeyden çok bir belirsizlik hissi vardı içimde.

Sanki her gün bir şeylerin –ille de iyi olması gerekmeyen bir şeylerin– kıyısında bocalıyorduk ve bu beni geriyordu. Zahra’nın yakınlarındayken çoğu kez ince buz üzerinde yürüyormuş gibi hissediyor, ne yaparsam onu üzebileceğimden, o gün beni nasıl bir duygusal boşlukla tanıştıracığından asla emin olamıyorum. Bu da her şeyi zorlu bir sınava dönüştürüyordu.

Bu durumu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum.

Aramızdaki gerilimle ilgili suçlayıcı görünmeden nasıl konuşabilirim bilmiyordum. Daha da kötüsü, saygısızlık olarak algılayabileceği herhangi bir şeyi beni hayatından çıkarmak için bir bahane olarak kullanabileceğinden endişeleniyordum. Şahsi tarihimiz bunlarla doluydu –fazlasıyla kıymet verdiğim katman katman birikmiş tortular– ve aramızdaki şeyi kaybetmek istemiyordum. Eskiye dönmek istiyordum sadece, zıt düştüğümüzde alevlenmeyen hâllerimize.

Çığlık attım.

Biri bana çarparak ciğerimdeki havayı ve zihnimdeki düşünceleri söküp aldı. Yabancı geçip gitmeden önce samimiyetsiz bir *pardon* mırıldandı, ben de başımı iki yana sallayarak akıntıya karşı yüzmemeye karar verdim. Her zamanki yerimizde Zahra’yla buluşmadan önce dolabıma birkaç kitap bırakmam gerekiyordu ama sanki bir an bütün okul aynı şeyi yapmaya karar vermiş gibi geldi. Hepimiz dolapların bulunduğu koridora doğru ilerliyorduk.

Omurgamın alt kısmındaki nazik baskının farkına vardığımda hâlâ aşırı yavaş hareketlerle ilerliyordum. Kapüşonlunun üzerinden bile elinin sıcaklığını hissettim. Eli geri çekilirken parmakları belimi yaladı. Bu basit temas tenimde bir kibrit çakar gibi oldu.

“Selam,” dedi ama bana bakmıyordu. Kalabalığa doğru gülümsüyor, gittiği yöne bakıyordu.

“Selam.” Artık üşüdüğümü bile hatırlayamıyordum.

Ali bana doğru baktı. Eli bedenimden ayrıldı ama gözlerime bakmadan konuşurken bana doğru eğildi.

“Benim kapüşonlumu mu giyiyorsun sen?”

Neredeyse olduğum yerde kalakaldım. İçimde çifte bir rüzgâr esti. Hem haz hem de rezil olma hissi. Ama sonra hepsini bastıran başka bir şey.

Panik.

Tıkanıklık yavaş yavaş açıldı. Dolabıma ulaştık. Sırt çantamı yere bıraktım, onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Metal çerçevenin kürekkemiklerime baskı yaptığını hissettim. Ali, yüzünde çok garip bir ifadeyle bana bakıyordu, keyfe yakın bir histi.

“Senin olduğunu bilmiyordum,” dedim sessizce. “Annem arabasında bulmuş.”

Mavi iplerinden birine dokundu, ipi parmağına doladı.

“Evet,” dedi bakışlarıma karşılık vererek. “Benim.”

Yanaklarımı bir ısı dalgası kapladı. Sanki bir şey değiştirecekmiş gibi, sanki ikimizin de bunu görmesini engelleyecekmiş gibi gözlerimi kapadım.

“Özür dilerim,” dedim. “Bilmiyordum.”

“Hey, özür dilemene gerek yok, ben...”

Dikkatle, başörtümü bozmadan kapüşonluyu başımın üzerinden çıkarıp ona uzattım. Daha doğrusu resmen çocuğa iteledim.

“Shadi.” Kaşlarını çattı, kapüşonluyu geri vermeye çalıştı. “Giyebilirsin, önemli değil. Sende kalabilir.”

Başımı iki yana salladım. Her şeyi saçıp dökmeden ufacık bir şey nasıl söylerim bilmiyordum. “Yapamam.”

“Shadi. Hadi ama.”

Arkamı döndüm, dolabımın şifresini girdim. Tek kelime etmeden sırt çantamın fermuarını açıp kitaplarımı değiştirdim.

Ali yaklaşıp başını omzumun üzerinden eğdi. “Sende kalsın,” derken nefesi yanağıma değdi. “Sende kalmasını istiyorum.”

Bedenimin tanıdık bir ağrıyla, tanıdık bir korkuyla gerildiğini hissettim. Hareket edemedim.

“Hey.”

Zahra’nın sesini duyunca doğruldum.

“Selam,” dedim kendimi konuşmaya zorlayarak. Kalbim artık tamamen başka nedenlerle hızla atıyordu.

Zahra bize yaklaştı. “Ne yapıyorsunuz burada?” Sonra sesinde bir kahkaha tınısıyla bana döndü. “Neden sweatshirtünü abime veriyorsun?”

“Şey, aslında annem bu sabah arabasında buldu bunu.”

Zahra kaşlarını çatı. Cevabım tam mânâsıyla bir cevap sayılmazdı.

“Ben de, şey, Mehdi’nindir diye düşündüm,” diye düzelttim. “Ama Ali’ninmiş. Ben de ona geri veriyordum.”

Zahra, Ali’ye baktı. Ali’nin yüzü kendini kapamış gibiydi. Bir elini saçlarının arasından geçirmeden önce bana baktı, sonra sweatshirtü kolunun altında top hâline getirdi.

“Sonra görüşürüz,” dedi ortaya ve kalabalığın içinde kayboldu.

Zahra’yla sessizce dikilip onun gidişini izledik. Kalbim bir türlü yavaşlamıyordu. Sanki gerçek zamanlı, geri sayan bir bombanın karşısında dikiliyordum.

Booom.

“Neler oluyor, Shadi?”

Açıklamaya çalıştım. “Onun olduğunu bilmiyordum. Geç kalmıştım, ceketimi unutmuştum ve...”

“Saçmalık.”

“Zahra.” Kalbim güm güm atıyordu. “Yalan söylemiyorum.”

“Bunu ne zamandır yapıyorsun?”

“Ne? Ne yapıyorum?”

“Bunu, Shadi, *bunu*. Abimle takılma olayını.”

“Takılmak mı?..” Gözlerimi kırıştırdım, başım dönüyordu. “Hayır öyle de—”

“Dün gece de işin bu muydu? Abimle mi çıkmıştın?”

Başımı iki yana salladım, bunun bir tür kâbus olduğundan emindim. “Fizik ödevimi yapıyordum.”

“Of, inanılmazsın,” dedi. “Siktir, gerçekten inanılmazsın.”

Birkaç baş ikinci kez bize döndü, yanımızdan geçenler kapalı bir kızın koridorun ortasında yüksek sesle küfretmesine her seferinde şaşıyordu.

Durumu dengeleme çabasıyla sesimi birkaç oktav alçalttım. “Ali’yle aramda hiçbir şey yok. Vallahi billahi. Hayatım üzerine yemin ederim.”

Zahra hâlâ çok öfkeliydi, bana bakarken çenesi kasılıyordu. Ama en azından bağırmayı kesmişti ki bu da umut vericiydi.

“Yemin ederim,” dedim tekrar deneyerek. “Kapüşonlunun onun olduğunu bilmiyordum. Çılgın bir sabahtı ve o kadar telaşla koşturuyordum ki ceketimi almayı unutmuşum. Annem de arabasında onun sweatshirtünü bulmuş. Ali bir ara orada unuttu herhalde. Hepimiz Mehdi’nin sandık.”

Zahra uzun uzun bana baktı ve nefesini tutan ben olsam da sonunda uzun bir nefes veren o oldu.

Gerginlik yavaşça, çok ama çok yavaşça, bedenini terk etti.

Öfkesi geçince birden ağlayacak gibi oldu. “Gerçekten de abimle takılmıyorsun, değil mi?”

“Zahra, yapma. Aklın hayalin alıyor mu böyle bir şeyi? Ağzından çıkanı kulağın duysun.”

“Biliyorum. *Biliyorum.*” Burnunu çekip gözlerini sildi. “Off, özür dilerim. Haklısın. Özür dilerim. O zaten senin gibi birine asla ilgi duymaz.”

“Aynen.” Ne?

“Yani sen alınma tabii.” Bana bir bakış attı. “Ama sen kesinlikle onun tipi değilsin.”

Gülümsemeye çalıştım. “Ben kimsenin tipi değilim. Çoğu insan bana şöyle bir bakar ve çığlıklar atarak ters yönde kaçır.”

Güldü.

Güya şaka yapıyordum ama çok da şaka sayılmazdı.

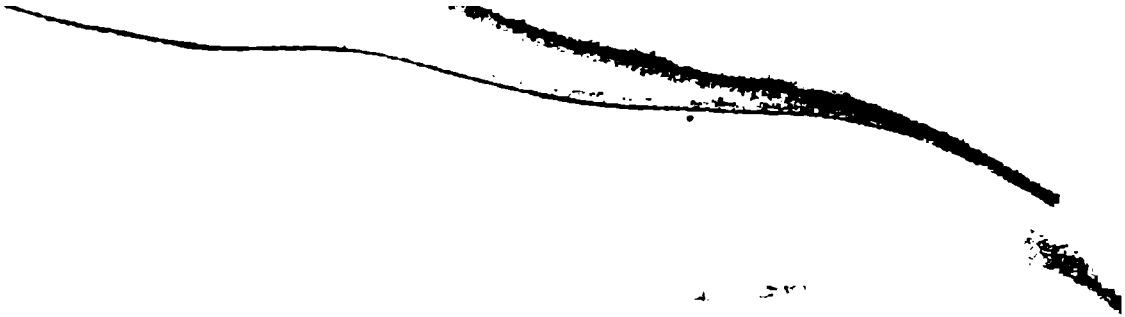
Zahra aniden yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Özür dilerim. Ben sadece...” İç geçirdi. Başını iki yana salladı. “Üzgünüm.”

“Hey,” dedim omzunu sıkarak. “Hepsini unutam mı? Lütfen? Hadi gidip bir şeyler yiyelim.”

Derin bir nefes aldı. Bıraktı.

Gittik.

Soruma cevap vermediğini epey bir zaman sonra fark ettim.

ARALIK
2003

ALTI

İnanamadım.

Gümüşi arabayla arama mesafe koydum, daha yakınına gidemedim. Rüzgâr bacaklarıma çarpıyor, soğuğu kollarıma tırmandırıyordu ama ben yerimde donup kalmıştım. Bir ona bir Honda'ya bakıyordum.

Nihayet, nihayet Ali yüzünü bana döndü.

"O sen miydin?" diye sordum.

En azından utanmış gibi görünecek nezaketi vardı. "Kardeşim haftada iki gece burada kimya dersi alıyor."

Bunu zaten biliyordum.

"Annem onu bırakmam için beni zorladı."

Bu da artık belliydi.

"Senin yağmurda sıırılsıklam olduğunu gördüm," dedi nihayet konuya gelerek. "Seni de bırakmayı teklif etmek istedim."

"Ama yapmadın."

Derin bir nefes aldı. "Zahra izin vermedi."

Artık ayakkabılarıma bakıyordum; bağcıklarımın arasına sıkışıp kalmış yaprak kalıntılarına.

Afallamıştım.

"Şemsiyen bile yoktu," diye devam etti Ali. "Ama o... Ne bileyim. Anlamadım. Aranızda neler olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

Bu kadarı çok fazlaydı. Ayrıntılara girilemeyecek kadar çok.

Birkaç ay önce, Irak'a resmî olarak savaş açtığımızda arkadaşlarımın çoğu ağlamaya başlamıştı. Ben de yıkılmıştım ama başımı eğip susmuştum. Suudi Arabistan'ın, Afganistan'ın ve Irak'ın birbirinden farklı ülkeler olduğunu anlamayan insanlarla tartışmıyordum. Tarih hocamın kayıtlı bulunduğu askeri birlik göreve çağırıldığında hiçbir şey dememiştim, duyuruyu yaparken bana dik dik baktığında da bir tepki vermemiştim.

Neden gözlerini bana diktiğini bilmiyordum.

Sanki benden bir şey istermiş gibiydi; bir tür özür ya da minnet gösterisi mi emin değildim. Gidişinden önce verilen partide onun için hazırladığımız karta isiminden başka bir şey yazmamıştım.

Nefret suçları yükselişeydi.

Müslüman topluluklar çalkantılıydı. Kadınlar başörtülerini çıkarıyor, erkekler isimlerini değiştiriyordu. İnsanlar korku içindeydi. Camilerimiz dinleniyor, ateşe veriliyordu. Geçen ay Farid Abi'nin –şu sürekli gönüllü olan ve yardıma koşan, çok sevildiğinden geçen sene beş altı düğüne birden çağırılan Farid Abi'nin– gizli görevdeki bir FBI ajanı olduğunu öğrenmiştik.

Kalp kırıklığı.

Bir değişim dönemi, boşluk, sürekli değişen koşullar. İnsanlar kendilerine isimler koyuyor, en faydasız ergenler bile aktivistlere ve değişim savunucularına dönüşüyordu. Bu zamana kadar hiçbir kimliği olmayanlar köklü organizasyonlar için yarışıyor, barış konuşmaları organize ediyordu.

Herkes yoruyordu beni.

Camide rol kesmekten, zulüm karşısında dindarlığa sığındığını kanıtlama yarışmalarından gına gelmişti. Örtülerini çıkaran kadınları ayıplayan dedikodulardan gına gelmişti. İnsanlar özellikle de yaşlı kadınlara karşı epey saldırgandı, hepsinin çirkin acuzeler olduğunu, bir ayaklarının çukurda olduğunu söylüyorlardı. *Bu kadar yaşlanmışken açılmanın ne anlamı var ki?* diye soruyordu insanlar ve sanki kadınların kapanma nedenlerinin ken-

dilerini daha az çekici kılmakla alakası varmış gibi gülüyorlardı. Sanki herhangi birinin, bir başkasının korkularını yargılamaya hakkı varmış gibi.

Zahra da örtüsünü çıkarmıştı.

Yıllardır en iyi arkadaşım olan Zahra. İki ay önce örtüsünü çıkarmış ve benimle de konuşmamaya başlamıştı. Hiçbir açıklama yapmadan –ki bu kalbimi daha da kırıyordu– beni hayatından çıkarmıştı. Okulda yüzüme bile bakmıyordu, benimle birlikte anılmak istemiyordu. Dışarıdan bakınca nedenleri gayet açık gibiydi.

Ben aslını biliyordum.

Zahra’nın altı yıllık arkadaşlığı yalnızca büyük bir değişim uğruna yok saymadığını biliyordum. Gerçeği başka bir gerçeğin ardına gizliyordu; ayrılığımızın sebepleri Matruşka gibiydi. Ama bu –bu akşam olanlar– bana duyduğu nefreti koruduğunu görmek, böylesi bir öfke...

Midem bulandı.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diyordu Ali, sonra tereddüt etti. “Aslına bakarsan neden özür dilediğimi de bilmiyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Doğru,” dedim. “Doğru, yapmadın.”

Yanağımda bir ıslaklık hissettim. Başımı kaldırıp yukarı baktım; beklenmedik çiseleme karşısında kirpiklerim titreşti. Sert bir rüzgâr bir kuru yaprak yığını savurdu, yapraklar bilekleri-me dolandı. Hepsi çürük kokuyordu.

“Gitsek iyi olacak,” dedi Ali. Gözlerini benim baktığım yere, yukarı çevirdi. Bir elini arabasının üzerine koydu, diğer eli şoför kapısında. “Zahra konusunda endişelenme, tamam mı? O dersteyken genelde kütüphanede beklerim, ödevlerimi falan tamamlarım. Onu almaya geri döneceğim.”

“Tamam.” Yağmur yanaklarımdan, dudaklarımdan süzüldü. Hareket etmedim.

Ali güldü, sonra yüzü asıldı. Sanki aklımı kaybetmişim gibi baktı bana.

Belki de kaybetmişim. Korkunun dokunaçları birden boğazıma ulaşmış, kafatasımda ilerlemeye başlamıştı. Taşa dönmüştüm. Aniden hissetmişim bunu, göğsümde bir kurşun gibi hissetmişim. Soğuk, kaskatı ve gerçek...

Korkunç bir şey olmuştu.

"İyi misin?" Ali şoför tarafının kapısını açtı; yağmur yandan vurarak arabanın içine doldu. "Cidden, kardeşim için özür dilerim. Sanırım bu aralar bir sürü şey yaşıyor."

Uzaklardan, kilometrelerce öteden bir telefonun sesini duydum.

"Seninki mi?" derken buldum kendimi.

"Ne?" Arabanın kapısını kapadı. "Ne benimki mi?"

"Telefonun. Çalışıyor."

Ali'nin kaşları iyice çatıldı, huzursuzluğun sınırlarını çizen bir çizgi belirdi alnında. "Telefonum çalmıyor. Kimsenin telefonu çalmıyor. Bak..."

Bozuk telefonum geceyi yırtan, beni felç hâlimden çıkaran tiz sesiyle çaldığında gözümü dikmiş Ali'nin gümüşü Honda'sının ön camındaki tek sileceğe bakıyordum.

Telefona cevap verdim.

İlk başta ablamın sesini duyamadım. İlk başta tek duyduğum kalbimin güm güm atışı, beynimdeki uğultu oldu. Adımı üçüncü kez haykırdığında duydum, sonrasında söylediği her şeyi duydum. Ablam isteriye kapılmıştı, daha tamamlanmamış düşünceleri ve eksik bilgileri kulağımın içine haykırıyordu ve ben dinlemeye, doğru sorular sorarak takip etmeye çalışıyordum ama cep telefonu titreyen ellerimden düştü, yere çarpınca kapandı.

Gözlerim karardı. Kendi soluğumu duyuyordum, kafamın içinde çınılıyordu, kanımın damarlarımda hızla hareket ettiğini duydum.

Ali beni düşmeden yakalayamadı. Bir an sonra kaldırıma doğru eğilip başımı yere çarpmadan tuttu. Bir şeyler söylüyor, bağırıyordu.

Lütfen Allah'ım, diye düşündüm. Lütfen Allah'ım, diye düşündüm. Lütfen Allah'ım, diye düşündüm.

"Shadi? Shadi..."

Ani bir solukla kendime geldim. Titreyen bacaklarımın üzerine oturdum, titreyen kollarımla kendimi sakinleştirdim. Gözlerim deli gibi bakıyordu; hissedebiliyordum bunu, iyice irileştiklerini, iki yana gidip geldiklerini, hiçbir şeye odaklanamadıklarını hissedebiliyordum.

"Neler oluyor?" dedi Ali. "Az önce ne oldu?"

Yere bakıyordum.

Islak kaldırımın sokak lambasının ışığında parlayışını hatırlıyorum. Çamurun kokusunu, nemli ipeğin yanağıma yaptığı baskıyı hatırlıyorum. Dalların nasıl titrediğini, bedenimin nasıl titrediğini hatırlıyorum.

"Beni hastaneye götürmen gerek," dedim.

YEDİ

Arabada ilerlerken Ali bana bakmadı. Konuşmadı.

Gözlerini üzerinde hissetmedim, görevini ifa etmek için gereken şeyler dışında hareket ettiğini hissetmedim.

Kendime baktım.

Her nasılsa çoğalmıştım, bir yansımam yolcu koltuğunda oturuyordu, bir diğeri arabanın yanında koşuyor, camdan içeri bakıyordu.

İlk fark ettiğim şey çenemdeki kesik oldu. Yeni çizilmiş deri, çeneme boylu boyunca bulaşmış kıpkırmızı kan. İpek başörtüm bir zamanlar açık yeşil ve parlaktı. Şimdiyse tamamen matlaşmış, yeni su damlalarıyla lekelenmişti. Bu örtüyü seçmiştim çünkü gözlerimi ortaya çıkardığını biliyordum ve çünkü ben beceriksizin tekiydim. İpek başörtüler daha çok yaşlı kadın işi olurdu; benim yaşımdaki çok az kız kaygan malzemeler kullanır, onun yerine basit pamukluları, polyesterleri tercih ederlerdi. Biraz özenle yerinde kalan kumaşları.

Ben pek çok açıdan ahmağın tekiydim, artık belliydi bu.

Başörtüm o kadar çok ileri geri çekıştırilmişti ki yer yer toplanmış, arkaya kaymıştı. Koyu saçlarım ıslanınca zift karasına dönmüştü, birkaç tel kaçıp yüzümü sarmıştı. Islaklıkta kıvrılmışlardı. Hep solgundum zaten ama bugün solgunluğum ölümcüldü. Gözlerim irileşmişti ve her zamankinden daha yeşildi. Sırlı gibi.

Çirkin olduğumu düşünmüyordum. Ama aynı zamanda gözlerim olmasa bu kadar bahsedilecek biri olduğumu da düşünmüyordum; irislerim, henüz tam yetişkin olmamış o soğuk, keskin yeşillik olmasa. Babamın o çiğ gözlerini almıştım ve bazı günler ikisine de içerlememek beni çok zorluyordu.

Gözlerimin farkına cidden varmam geçen sene, annemin kendini yüklüğe kapamaya başladığı zamanlarda oldu. Gözlerimin farkına vardım çünkü başkaları gözlerimin farkına vardı. Yüzümün. Bedenimin. Bir sürü kadın –ama hep kadınlar, sadece kadınlar– hakkımda konuşmaya, beni, tenimi, belimi, ayak numaramı, burnumun eğimini, gözlerimi gözlerimi gözlerimi incelemeye başladı.

On yedi yaşına girdiğimde benim yaşımdaki pek çok ergenden beklenen o yabani tuhaflığı belirgin bir şekilde yaşamaya başlamıştım. Bu da tam olarak annemin durmaksızın ağladığı, benim yatakta gözlerim açık uzanarak Allah’a babamı öldürmesi için dua ettiğim günlere denk geliyordu. Öyle yüksek sesle gülmeyi, etrafta kayıtsızca koşturmayı, genel olarak gülümsemeyi bırakmıştım.

Yaş almıştım.

İnsanlar büyüdüğümü düşünüyordu. Belki de gerçekten büyümüştüm. Belki de büyümek *böyle* bir şeydi. *Böyle* işte; dişleri olan karanlık, belirsiz bir sarmal.

Kederim beni fark edilir kıldı. Güzelleştirdi. Bana bir tür ağırbaşlılık, taşıyamadığım bir ağırlık kattı. Bunu biliyorum çünkü sürekli duyuyordum; camide kıpırtısız dudaklarımı, üst üste konmuş ellerimi, gülümsemeye gönülsüzlüğümü öven yaşlı kadınlardan duyuyordum. Beni vakur, açık tenli ve açık renk gözlü, iyi bir Müslüman genç kız ilan etmişlerdi. Annem diğer annelerden beş evlilik teklifi almıştı; yetişkin oğulları arkalarında ısıt ısıldı.

Annem uzaklara taşınmakla tehdit etmişti. Camiyi bırakmakla tehdit etmişti. Diğer kadınlara cehenneme kadar yolları oldukları söyleyerek kapıları çarpıp evden çıkmıştı. *Daha on yedi yaşında*, diye bağırıyordu.

Daha çocuk.

Hastaneye nasıl girdim hatırlamıyordum. Arabayı park ettiğimizi ya da kapıyı açtığımı hatırlamıyordum. Ali'nin de benimle birlikte geldiğini, o hemşireye yalan söyleyerek kardeş olduğumuzu belirttiğinde ve evet, hastanın annemiz olduğunu söylediğinde bir şey demediğimi ilk anda fark edemedim.

Annemiz.

Benim annem değil. *Benim* annem değil, benim *annem* değil. Evde oturmuş umursamazca bir duvara bakması ya da mutfakta korkunç melodramatik Farsça şarkıları detone ola ola söylemesi gereken annem. Benim annem genç, nispeten sağlıklı biriydi; asla hastalanmaz ve kesinlikle dinlenmezdi. Kesin bir hataydı bu, Allah tarafından ya da şu mavi cerrah önlüğü giyip boynuna Kâşif Dora askılı kimlik kartı takmış adam tarafından yapılmış bir hata. Annemin oda numarasını aramak için gözlerini kısmış bilgisayar ekranına bakan şu adam. Burada olması, bu kadar yaşaması gereken kişi babamdı. Kendi kalbi tarafından öldürülme hakkı kazanmış olan babam. Böyle bir telefonla böyle bir yere çağırılmayı, gecikmiş adaletin yerini bulmasını nefesimi tutmuş bekliyordum ama babam için.

Allah'ım, diye düşündüm, bu komik değil.

Kâşif Dora askılı adam tam başını aşağı yukarı sallamayı bırakmışken ablamı gördüm. Hemşirenin başını kaldırıp da bir şeyler, bir kat ve oda numarası söylediğini görmekten çok hissettim.

"Hangi cehennemdeydin sen?" dedi Shayda hızla bana doğru ilerlerken. Uzun, koyu mavi başörtüsü hareketinin rüzgârıyla şişmişti. Onun hareket edişini, bol mantosunun havada dalgalanışını izlerken tuhaf bir düşünce geldi aklıma. O kadar tuhaftı ki neredeyse gülecektim. *Aynı denizanası gibi görünüyorsun*, demek istedim ona. Dokunaçlar ve zarafet. Kalp yok.

"Nerede o?" dedim bunun yerine. "Ne oldu?"

“Durumu iyi,” dedi ablam sertçe. “Birkaç evrak işini bekliyoruz, sonra çıkabiliriz.”

Neredeyse yere çökecektim. Kendimi bırakabileceğim bir yer aradım; bir koltuk ya da kimsenin olmadığı bir köşe. Ancak gözümü dikip baktığım duvara kadar ilerleyebildim. Boğazımda öyle dehşetli bir düğüm vardı ki yutkunamadım.

Arkamı döndüm.

Hareket etmem gerekiyordu, annemi görmek istiyordum, bu gece uyuyabilmek için bazı cevaplara ve nedenlere ihtiyacım vardı ama sinirlerim bir türlü yatışmıyordu. Kocaman açılmış gözlerle, kalbimde çırpınan kanatlarla ablama baktım.

“Hey, sen iyi misin?” dedi Ali nazikçe, bana orada olduğunu hatırlatarak.

Başımı kaldırıp ona baktım ama gördüğüm yoktu.

Shayda gırtlığından bir ses çıkardı; inanamama gibi bir ses. Gözlerimi kırıştıtarak başımı çevirdim. Öfkesi söndü, bana bakarken ve hâlimi incelerken değişti. “Telefonu bu yüzden mi açmadın? Siz ikiniz her ne halt ediyorsanız onu yapmakla meşgul olduğunuz için mi?” Ali’ye tiksindirici gibi bir bakış attı. “Annenin hastanede oluşunu umursamayacak kadar?”

“Ne?” dedi Ali bir adım öne çıkarak. “Hayır, öyle bir şey—”

Hâlâ gözlerimi dikmiş ablama bakarken Ali’yi durdurmak için bir elimi kaldırdım. Niyetim sadece ona bir işaret vermektir ama o doğruca açık avucuma doğru ilerledi, geniş göğsünü açılmış parmaklarıma dayadı. Sıcak pamuğu, o sığ çukuru, sert ve yumuşak yüzeyi hissettim.

Elimi geri çektim.

Göz göze gelmedik.

“Boş ver onu,” dedim sessizce.

Annem, ablamla kavga etmemizden nefret ederdi. O yüzden de son zamanlarda pek tufaya gelmiyordum ama o küçük kavgalarımız kesilince elimizde çok az şey kalmıştı. Kavga etmediğimizde konuşmak için pek nedenimiz olmuyordu. Her zaman onu görmezden gelmenin her şeyi çözmeye yeteceğine inanır-

dım ama nedense sessizliğim ablamı daha da çıldırtmaktan başka bir işe yaramazdı. Şimdi bile öfkesinin kabardığını, bedeninin gerildiğini görebiliyordum.

“Hem senin burada ne işin var ki?” dedi Shayda, Ali’ye dönerek. “İnsanlar seni yanımızda falan görür, neme lazım. Ya da –hiii– seni Müslüman falan zannederler.”

Ali kaşlarını çatı. “Sen ne demek...”

“Lütfen. Onunla muhatap olma. Görmezden gel.”

Shayda resmen patladı.

“Ne demek *görmezden gel*? Onu en son ne zaman camide gördün, Shadi? Birimizden biriyle ne zaman tek kelime etti? Ya da annemle, babamla? Geçen ay markette annemle karşılaşmışlar. Annem bir iki dakika konuşmuş onunla o kadar. Ama belli ki o bile fazla. Çünkü hemen sonra marketten çıkmış. Kapıdan öyle çıkıp gitmiş. *Alışveriş arabasını koridorun ortasında bırakmış* ki ona tekrar rastlamasın. İnanabiliyor musun?”

Ali’ye baktım ama benimle göz göze gelmedi. Duvara bakıyordu. Taşıdığından bile haberdar olmadığım öfkesini tutmaya çalışarak bomboş, parlak duvara bakıyordu. Şu an bunu idrak edecek durumda değildim. Şimdi olmazdı.

Annem hastanedeydi.

Arkamı döndüm. “Shayda... Lütfen...”

“Hem sen neden onunla birliktesin? O artık bizim gibilerle yan yana gelmiyor. İtibarı bunu kaldırmaz.”

Ali’nin hareketini görmeden önce hissettim. Ablama doğru ilerledi, birdenbire gözlerinden ateşler saçan bir caniyeye benzemişti. Bir şeyler söylemek üzere olduğunu anlamıştım ve onu susturmak için neredeyse bağırdım.

“Kesin,” dedim. “Shayda, yanlış kişiye bağıırıyorsun. *Lütfen*. Lütfen bana ne olduğunu söyler misin? Telefonda dediklerini anlayamadım. Yaralı mı? Buraya nasıl geldi? Ambulansı mı aradın?”

Shayda’nın yüzünden bir korku gelip geçerek onu ele verdi. Gözleri parladı, sonra yeniden söndü. Kendi içindeki savaşın

yegâne kanıtıydı bu ve tam o anda dönüştü. Birdenbire o şapşal ablama daha çok benzedi. Sevdiğim, onun için bir uzvumu keseceğim, kurşun yiyeceğim ablama. Kaskatı kesilse de onu kollarıma aldım ve o gevşerken sımsıkı sarıldım. Soluk alırken hıçkırdığını duydum.

“Her ne olduysa düzelecek,” diye fısıldadım ve ablam irkildi. Geri çekildi. Bir yabancıya dönüştü.

“Neden sigara kokuyorsun sen?”

Birden panikle doldum.

Yalan söyle, diye çığlıklar attım kendi kendime. Yalan söyle, geri zekâlı.

“Benim yüzümden,” dedi Ali. Afallamış hâlde arkamı döndüm. Öfkesi sönmüştü ama onun yokluğunda bir enkaza dönmüştü. Haraptı. “Benim hatam.”

“Şimdi de sigaraya mı başladın?” Shayda işte. “İğrenç. Ayrıca haram.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Ali kaşlarını kaldırarak. “Ben muğlak bir konu olduğunu sanıyordum.”

Shayda’nın gözleri karardı. “Her neyse. Artık gidebilirsin.”

Ali kıpırdamadı. Bakışlarını Shayda’dan kaçırdı; duvara, tavana, zemine baktı. Ama kıpırdamadı.

Bana baktı.

“Gitmemi istediğinizden emin misiniz? Sizi eve götürecek birileri var mı?”

“Shayda’nın arabası var,” diye açıkladım.

“Peki ya babanız? Onu aramamı ister misiniz?”

Hâlâ bunu sindirmeye, babamın muhtemelen annemin şu an yattığı odadan çok da farklı olmayan bir odada uyuduğunu açıklamanın makul bir yolunu bulmaya çalışırken Ali birden o cümleyi kurdu.

“Peki Mehdi? O bi-”

Derken bir anda yıldırım çarpmış gibi donup kaldı. Ağır çekimde iki eliyle yüzünü sıvazladı.

“Siktir,” dedi fısıldayarak. Gözlerini sımsıkı kapadı. “Özür dilerim. Özür dilerim.”

Shayda uzaklaştı.

Tek kelime etmeden çekip gitti, o ince bedeninin hatları uzakta dalgalandı. Ben olduğum yerde taş kestim. Ablam gözden kaybolduktan çok sonra bile parlak koridorda titreşen tek lambaya öylece bakakaldım. Ablam pek çok konuda yanılıyordu ama bir konuda kısmen de olsa haklıydı: Ali artık bizimle muhatap olmuyordu.

Bunun gerçekleşme biçimi gerçeküstüydü, onun yokluğunda hayatımın bu kadar değişmesi gerçeküstüydü. Ali ve ben, Shayda ve Zahra – eskiden her gün görüşürdük. Lisedeki ilk senemde her gün birimizin arabasıyla giderdik. Annelerimiz bizi sırayla okula götürüp getirirdi. Ali ve Shayda kendi arabalarını edinince kopmuşlardı; gruptan ayrıldıkları, bağımsızlıklarını kazandıkları için fazlasıyla mutlulardı. Yine de yaşamım onunkiyle kesişiyordu hâlâ. Onunki de benimkiyle. Beş yıl boyunca Ali’yle birbirimizin yaşamında demirbaş gibiydik. Ta ki bir gün, abim ölmeden bir hafta önce aramızdaki her şey kopana kadar. Ben üçüncü sınıfa, o ise son sınıfa başlarken konuşmamaya başladık.

Bir gecede birbirimize yabancı olmuştuk.

“Shadi.”

Başımı kaldırıp baktım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Ben...”

Başımı hızla iki yana salladım. “Ay, Ali. Tamam.” Gülümsedim ve o an ağladığımı fark ettim. Gözlerimden sessiz yaşlar dökülüyordu. Duygularım taşmıştı sonunda. Neden o ânı seçtiklerini, neden Ali’yi hedef aldıklarını bilmiyordum. Ama o an bile, bu konuda hiçbir şey yapamayacak olsam da verdiğim görüntünün korkunç olması gerektiğini biliyordum.

Ali çarpılmış gibiydi, bir adım ilerledi.

Dönüp gittim.

SEKİZ

Çaydanlık tıslıyordu.

Gözümü ona diktim; buhar kıvrıla kıvrıla yükseliyor, çelik gövde ocağın üzerinde titriyor, dikkat çekmeye çalışıyordu. Eski bir elektrikli ocağımız vardı, beyaz boyaları yer yer dökülmüştü, dengesiz ısıtıcıların içinde durduğu çelik kenarlara yanık yağlar sıçramıştı. Dengesiz ısıtıcılar neredeyse hiçbir şeyi ısıtmasın diye yapılmış gibiydi, bu da ocakta herhangi bir şey pişirmeyi imkânsız kılıyordu. Ailemin sessiz utançlarından biriydi bu. Ocağın iyi becerdiği tek şey, suyu makul bir biçimde kaynatmaktı.

Altını kapadım. Çaydanlıktaki sıcak suyu kenardaki porselen demliğe boşalttım. Çay yaprakları da demliğin içindeydi. Hepsi bir el bezine sararak kenara, demlenmeye bıraktım. Doğru düzgün bir semaverimiz olmadığından bununla idare etmek zorundaydık.

Annemle ablamın beklediği oturma odasından bir sohbetin mırıltılarını duydum. Onlara katılmayı hem istiyor hem de istemiyordum. Ne konuştuklarını öğrenmeyi de öyle. Mutfakta biraz fazla oyalandım, kurabiyeleri bir tabağa dizip çayımız için bardak seçtim.

Annem kalp krizi geçirdiğini sanmış.

Shayda olay sırasında evdeymiş, 911'i aramış. Belli ki birkaç

kere de beni aramış ama bozulmak üzere olan telefonuma yalnızca bir kez ulaşabilmiş. Ambulans gelmiş, son haftalarda üçüncü kez doğruca evimize sürüp annemi bir sedyeye taşımış ve götürmüşler. Bir lamba devrilmiş, küçük birkaç eşya dağılmış. Paramediklerin çizmeleri halıyı kirletmiş. Çizmeleri ve ekipmanları.

Görüntü, bedenimin buz keserek ürpermesine neden oldu.

Annem kalp krizi geçirdiğini düşünmüş. Nedenini anlayabiliyorum. Babam iki kez kalp krizi geçirdi, ikisi de aynı ay içinde oldu. Annem babamın durumunu gördü, uzun uzun anlattıklarını, belirtileri ve muhtemel ikaz işaretlerini duydu.

Doktor anneme tüm testleri yapmıştı ama hepsi negatif çıkmıştı. Annemin kalp krizi geçirmediğini söylemişti.

Annem panik atak geçirmişti.

İyi olacaktı. Anneme bir şey vermişlerdi, annemin içinde ne olduğunu tam olarak bilse kesinlikle reddedeceği bir ilaç. Ama o ilaç annemi sakinleştirmişti. Kalbindeki o korkunç çarpıntıyı durdurmuştu.

Her nedense doktor benim büyük çocuk olduğumu düşünmüştü.

Sormamıştı bile, direkt varsayımda bulunmuş ve bana peşinden koridora çıkmamı işaret etmiş, annemin odasının kapısını da arkasından kapamıştı. Shayda arabayı getirmeye gitmişti. Annem üzerini değiştiriyordu. Doktor bana dönerken yüzünü ekşitmişti. Ekşitmiş ve demişti ki...

"Sen ablasın, değil mi? Bak, seninle annen hakkında konuşmam gereken bir şey var."

Belki de ona gerçeği söylemeliydim. En büyük çocukla konuşmak istemesinin bir nedeni vardı şüphesiz; en küçük çocuk olduğumdan söyleyeceklerini duymaya bilhassa yetersiz bulacağım hukuki, ahlaki ya da psikolojik bir neden. Ama o dehşetle karışan merakım, annemle ilgili daha fazlasını öğrenme fırsatını geri çevirmeme izin vermezdi. Ona neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Öğrenmem *gerekiyordu*.

Doktor önce hiçbir şey dememişti.

Sonra iç çekmişti. "Babanın da burada, hastanede olduğunu fark ettim."

"Evet."

Gülümsemeye çalışmıştı. "İyi misin?"

Bir sıcaklık boğazıma tırmanmış, gözlerimin ardına ulaşmış, damağımı delmişti. Yutkunmuştum. Yutkunmuş ve "Evet," demiştim.

Elindeki notlara bakarak başını tekrar kaldırmıştı doktor. Yeniden iç çekmişti. "Annenin depresyon geçmişi var mı?"

Gözlerimi kırpıştıtararak doktora, boynunda büyüyen koyu lekeye, montunun cebine tıktığı cerrahi maskeye bakmıştım. Parmağında eskimiş bir altın yüzük vardı ve o eliyle stetoskobunu kavramıştı. Gömleğinde bir leke vardı; çikolata mı kan mı emin değildim. Gözlerinin neye benzediğini bilmiyordum, onlara bakamıyordum.

Anlamamıştım.

"Abin öldüğünde," demişti. İşte o zaman başımı kaldırmıştım, darbeyi göğsüme almıştım, kemiklerimi titrettiğini hissetmiştim. "Abin öldüğünde o" –kaşlarını çatmıştı– "acaba... onun için zor olmuş muydu? Yani normalden öte bir zorluk?"

Soru o kadar aptalcaydı ki yüzüme tokat gibi inmişti sanki.

Doktor geri vites yaparak özür dilemiş, tekrar denemişti. "Bunu söylemenin doğru bir yolu yok. Daha önce bu konuşmayı bir çocukla yaptığım olmamıştı hiç. Genelde bu tür konuşmaları ebeveynlerle yaparım." Bir nefes almıştı. "Ama şartlar düşünüldüğünde –babanın hastanede oluşu ve durumunun hassasiyeti ve ilgilenmen gereken bir kardeşin olması falan– burada neler olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Annenin profesyonel yardım almasını şiddetle önerdiğimi bilmelisin."

"Anlamıyorum." Anlamak istemiyordum.

"Annen kendini kesiyormuş," demişti sertçe, öfkeyle, sanki bunu yüksek sesle söylemeye zorladığım için, onu bir çocuğa bunu açıklamak zorunda bıraktığım için benden nefret ediyormuş gibi. "Kendine zarar veriyormuş. Bence terapiye gitmesi gerek."

Bana bir şey uzatmıştı, üzerine bir şeyler karalanmış bir kâğıt parçası. Sonra da annemin dosyasında, hemşirede ya da birinde, bir yerlerde daha fazla bilgi olduğuna dair beni temin etmişti. Bir doktor, bir program önermişti. Yas danışmanlığı.

“İyi olacak,” demişti bir eliyle hafifçe omzuma vururken. Neredeyse yere düşecektim. “Sadece zamana ihtiyacı var. Bir de desteğe.”

Çay tepsisini titreyen ellerimde oturma odasına taşıdım; camlar metale çarpıp duruyor, gürültüyle şingırdıyorlardı. Annem, ablamın söylediği bir şeylere gülümsüyordu, o narin ellerini kucağında birleştirmişti. Güzel bir kadındı; kocaman, koyu renk gözleri, kıvrak bir bedeni vardı. Onu bu şekilde görme ayrıcalığına çok az insan erişirdi. O uzun saçları tek bir kahverengi dalga hâlinde omzuna dökülürken. Ben içeri girerken başını kaldırıp baktı. Gülümseyişi genişledi.

“Bea beshin, azizam.” *Gel, otur, canım.*

Çayı demlediğim için teşekkür etti, bardağını doldurduğumda teşekkür etti, ona uzattığımda bir kez daha teşekkür etti. Çok uğraşıyordu ve bu da kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim,” dedi Farsça. Gözleri parlıyordu. Güldü, başını iki yana salladı. “Her neyse, kho-darshokr” –*Allah’a şükür*– “her şey yolunda. Doktor sadece biraz daha uyumam gerektiğini söyledi. Çay nefis olmuş bu arada.”

Nefis falan değildi. Fazla bekletmiştim ve çay makul sayılamayacak kadar soğumuştur. Makul olansa çayın insanın boğazını yakacak kadar kaynar olmasıydı. Annem kendinde olsa o çayı geri gönderirdi.

Ablam bile durumun farkındaydı.

“Çay soğuk,” dedi Shayda kaşlarını çatarak.

Çirkin bir abartıydı bu. Çay gayet sıcaktı, akli başında herhangi biri için yeterince sıcaktı. Sadece *kaynar* değildi.

“Çay gayet iyi,” dedi annem geçiştirir gibi elini sallayarak.

Çayından bir yudum aldı. Hâlâ Farsça konuşuyordu. "Babanız iyiye gidiyor bu arada. Yakında eve dönebileceğini düşünüyorlar."

"Ne?" Benzim attı. Neredeyse fincanımı düşürecektim. "Ama sanki durumunun kritik olduğunu söylemişlerdi diye hatırlıyorum. Sanırım..."

"İnanılmazsın, Shadi."

Şaşkınlıkla başımı kaldırarak ablamın gözlerine baktım.

"Hayal kırıklığını saklayamıyorsun bile. Ne yani, onun ölmesini mi *diliyordun*? Nasıl bir insan babasının ölmesini umacak kadar korkunç olabilir ki?"

O bildik, yakıcı ısının yeniden boğazıma doğru yükseldiğini, dişlerime baskı yaparak gözlerimin beyazını deldiğini hissettim.

Hemşire annenin el bileklerinde ve bacaklarında kesikler bulmuş, demişti doktor. Bazıları nispeten yeni. Kendisi için tehlikeli olduğunu düşünmenize neden olacak bir şeyler söyledi mi hiç?

Annem başını iki yana salladı. "Saçmalama," dedi hararetle Farsçasıyla. "Bir insan hakkında söylenebilecek en karalayıcı şeylerden biri bu."

"Ama kendisi bunun doğru olduğunu inkâr etmiyor."

Annem kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. "Shadi?"

Sıcaklık boğazımın alt kısmında düğüm oldu. Başımı iki yana salladım. Kapı çaldığı sırada mükemmel, şahane bir yalan uydurmak üzereydim.

Ayağa fırladım.

Bu kesintiden memnundum tabii ama aramızda başörtüsünü çıkarmamış olan da bir tek bendim. Dalgın dalgın elimi başıma götürdüm, solgun ipek her nasılsa hâlâ bozulmamıştı. Hem buna hem de onu çıkarmayı unutmama hayret ettim. Her şeyi yapmayı unutuyordum. Yemek yemeği unutuyordum mesela. Ya da duş almayı. Dizimdeki kesiğe yara bandı yapıştırmayı unutmuştum, çenemdeki kanı yıkamayı unutmuştum.

Annem beni gördüğünde bana ilk söylediği, ilk yaptığı bu olmuştu. Çenemi ellerinin arasına almış ve bana bağırarak yü-

züme ne yaptığımı sormuştu. Sanki benim yaram onunkilerden büyükmüş gibi...

Sana bunu söylediğimden haberi yok, demişti doktor. Sana ya da kardeşine söylememem için bana yalvardı.

İyice yükselen sıcaklığı, o delici yangıyı yutmaya çalıştım. Kapıya doğru ilerlerken rüzgârın uğuldayarak camlara vurduğunu duydum. Kapı koluna uzandığım anda annemin güldüğünü duydum, o yumuşacık ses titreşimi kalbimi burdu.

Kapıyı açtım.

Bugün ikinci kez birileri karşıma dikilmiş, o çirkin, mavi sırt çantamı uzatıyordu. Ali'nin kıyafetleri sırlıslıktı. Saçları sıçana dönmüştü. Kirpikleri kapkaraydı, ıslaklıktan parlıyordu. Verandadaki ışığın sıcak parıltısı altında onu daha önce hiç görmediğim gibi gördüm: Gerçeküstü, çok boyutlu. Uzun, hatta azametliydi, teni kusursuz bir kızıl kahverengiydi, yüzünün hatları keskin ve güzeldi. Önceden sinekkaydı tıraşlı olsa da akşamın onunda yüzü hafif gölgelenmiş, görüntüsüne beklenmedik bir derinlik katmıştı. Muhtemelen saatlerdir aynaya bakmamıştı. Muhtemelen nasıl görüldüğüne, karşısındakilere sunduğu resme dair bir fikri yoktu. Alnuna tek bir yağmur damlası düştü, burnu boyunca kaydı, dudakları arasında sıkıştı. Ali dudaklarını açtı.

"Bunu arabamda unutmuşsun," dedi sessizce.

Gözlerim tekrar yaşlarla doluyordu, bütün gece dolacak gibiydi. Bütün gücümle o gözyaşı ordusuna direndim, alevlerin yemek borumda ilerleyişini, içimi ateşe verişini hissettim.

"Sen iyi misin?" Tekrar tekrar bu soruyu sorup duruyordu. Gözlerini insafsızca üzerime dikmişti; gözleri yüzümde, çenemdeki kesikte geziniyordu. Aramızdaki sürtüşmeyi de en az hızla atan kalbim kadar somut olarak hissedebiliyordum. Öfkeliydi. Korkmuştu. Şaşırtıcı bulduğum bir otoriteyle, benim uzun zamandır duymadığım bir endişeyle bakıyordu bana. Beklerken yutkunuşunu izledim. Boğazı ıslaktı; hareket büyüleyiciydi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen yanıt ver bana."

Başımı kaldırmadım.

“İyi misin?”

“Hayır,” dedim ve çantayı aldım.

Soluk verişini duydum; işkence gibi bir sestti. “Shadi...”

“Kimmiş?” diye seslendi annem oturma odasından. “Paket mi gelmiş?”

“Güle güle,” dedim usulca ve kapıyı yüzüne kapadım.

DOKUZ

Bacakları elyaf tavana yapışmış baş aşağı duran bir sinek olsam, masaların üzerine konmuş kâğıtlara doğru eğilmiş saçlı başlar denizini, iki numara kalemleri sarmış insan ellerini, biri hariç hepsi benzer bir sahne sergileyen sandalyeleri görürdüm.

Hariç olan benimkiydi.

İpekle örtülü başım keskin, kararsız hareketlerle dönüyor, zihnim bir türlü durulmuyordu. Bugün, hazırlanmaya imkân bulamadığım bir Uygulamalı Sanat Tarihi sınavım vardı. Bir gece önce tüylenmiş ipek başörtümün içinde, tamamen giyinik hâlde ve donarak uyuyakalmış, kendi kanımın içinde uyanmıştım. Çenemdeki yara ben uyurken açılmıştı ve bunun kanıtını yastığımın üzerinde, saçlarımda, gözkapaklarıma bulaşan kanda görebiliyordum. Rüyamda dişlerim çürüyüp ağzımdan dökülmüştü, rüyalarındaki şu sessiz çıglıklardan atmıştım ve alarm sesiyle birlikte doğrulup uyandığımda göğsüm terörle sıkışmış durumdaydı.

Bu his, bu sözcük daimi eşlikçim gibiydi.

Terör.

Peşimi bırakmıyor, bana işkence ediyordu. Terör, terör estiren, terörist, terörizm... Bunlar sözlükte yüzümün, soyadımın ve adımın, doğum tarihimin tanımlarıydı.

Bu sabah her zamankinden fazla çaba göstermiş, her nasılsa göz kaleminin çenemdeki yara bandının etkisini azaltacağına ikna olmuştum. Dünyanın sırlarını bilmesini istemiyordum, yaralarımın kalabalıkların karşısında açıkta kalmasını istemiyordum ama yine de fark edilmekten kaçış yoktu. Şimdiden birilerinin duymadığımı zannederek alçak sesle bir şaka yaptığını, kahkaha attığını, gülümsediğini duymuştum: “Galiba dün gece birileri Usama’nın yüzüne bir yumruk indirmiş,” lafının ardından, “Of, Tanrım, Josh, kapa çeneni,” gelmişti. İkisi de koro hâlinde kahkahalar getirmişti peşinden. Her gün oyulan bir hindiydim ve yanımdan gelip geçen herkes bir parça almak istiyordu. Etim o kadar didiklenmişti ki artık kemikten ibarettim ve geriye verebileceğim yalnızca iliğim kalmıştı.

Önümde duran yazıcıdan çıkmış kâğıda baktım, mürekkep dans ediyordu. Gözlerim sürekli yanıyordu, ateş gibiydi, kalbim midemde öğütülüyordu sanki. Analiz etmem gereken uzun metne, tanımam gereken bir tabloya kurşun kalemimle kâğıda vurarak bakıyordum. Son yarım saattir üçüncü kez yüzüme dikilmiş bir çift göz olduğunu hissettim.

Bu kez yokmuş gibi davranmadım.

Bu kez başımı kaldırıp o tarafa baktım. Gözler hemen başka tarafa çevrildi, o tanıdık yüz bir kez daha kâğıdının üzerine eğildi, eller hararetle bir şeyler karalamaya başladı.

Sanat tarihi dersinin doğası –ve tabii slaytlara bakarak geçirdiğimiz sayısız saatler– gereği dersimiz kampüsteki tek amfide işleniyordu. Hepimiz yarım bir çember gibi dizilirdik. Yüksekteki oturaklarımız kademeli olarak dersliğin ortasındaki tek platforma doğru alçalıyordu, o platformun arkasında da devasa bir ekran vardı. Öğretmen şimdi tam ortada durmuş nöbet tutuyor, biz yazarken hepimizi dikkatle izliyordu. Derste herkesin belli bir yeri yoktu ama ben hep arka sıralarda, masaların yalnızca loş bir ışıkla aydınlandığı kısımda oturdum. Zahra dördüncü kez bana doğru baktığında, beni görebiliyor olmasına bile hayret ettim.

Bana ilgi göstermesi pek hayra alamet değildi.

Yeniden sınav kâğıdına baktım. Otuz dakika geçtiği hâlde sadece dört şey yazmıştım: adım, sınıfım, dönemim ve tarih. Gözlerim yıla takılıp kaldı.

2003.

Zihnimin döndüğünü, kendi kendini geri sardığını hissettim. Bir kasete geçirilmiş bir kalem gibi... Anılar yüzeye çıktı ve çözündü, sesler ışık patlamaları arasında ilerledi. Şimdikinden biraz daha genç hâlimin belli belirsiz, biçimsiz bir görüntüsünü canlandırdım gözümde, saflığına hayret ettim. Geçen sene, başıma geleceklerin boyutuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bile bunu nasıl atlatabildiğime dair bir fikrim yok.

Nefesim tılandı.

Acı, hiçbir uyarı vermeksizin bıçak gibi saplandı. Boğazıma giren bir mızrak gibiydi. Sakinleşmek için bir nefes almaya zorladım kendimi. Şimdiki âna, önümdeki zorlu işe dönmeye. Der-sin bitmesine yirmi dakika kalmıştı ve ben hâlâ tek bir soru bile cevaplayamamıştım. Kalemime uzanarak kendimi odaklanmaya zorladım.

Parmaklarım havanın etrafına kapandı.

Kaşlarımı çattım. Etrafa bakındım. Neredeyse elimde olduğunu sandığım yazı aracından vazgeçerek yenisini çıkarmak için çantama uzanacaktım ki birisi nazikçe omzuma dokundu.

Döndüm.

Komşum tek kelime etmeden kalemimi uzattı. "Düşürdün," diye ağzını kıpırdattı.

Biraz fazla uzun kaçacak bir süre ona öylece bakakaldım, zihnim sanki gecikmiş gibi bedenime yetişmeye çalışıyordu.

Kalbim güm güm atıyordu.

"Teşekkürler," dedim sonunda ama fısıltım bile fazla yüksekti. Sınıf arkadaşlarımdan gelen birkaç bakışa aldırmadan yeniden yerime oturdum. Gözümün ucuyla bir kez daha komşuma baktım ama yeterince gizli saklı yapamadım bunu. Bakışıma gülümseyerek karşılık verdi.

Kendimi bu çocuğa sıradan bir ilginin ötesini duyuyormu-

şum gibi gösterme endişesiyle bakışlarımı kaçırdım. Noah. Çocuğun adı Noah'tı. Okulumuzdaki az sayıdaki siyahi çocuktan biriydi, bu da onu hafızalara kazımaya yetiyordu. Ama o, üstüne bir de yeniydi. Bir ay kadar önce nakil olmuştu ve şimdiye kadar onunla konuşacağımı düşünmemiştim hiç. Aslına bakılırsa hiç yan yana oturduğumuzu da hatırlamıyordum. Ama sonuçta bu sınıfta kırk beş öğrenci vardı ve hafızama güvenemezdim. Son günlerde detayları fark etme konusunda berbattım. Ayrıca, ayrıca, o kadar dikkatim dağınıktı ki derste yanıma kimin oturduğunu hatırlamıyordum bile.

Sandalyemde iyice gömüldüm.

Konsantre ol.

Sınav kâğıdımın üzerindeki perişan tablo çıktısının görüntüsü birden odaklandı. İki kadın birlikte bir adamın başını kesmeye çalışıyordu, biri direnen adamı şilteye bastırmıştı, diğeri de bir hançerle boğazını kesiyordu. Kalemimi resmin üzerine hafifçe vurdum; kalbim göğsümün içinde gergin gergin gümledi.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. İki saniye. Biraz daha.

Ali'nin dün gece tekrar belirmesi, düşünmek için aylardır kendime izin vermediğim hisleri kuyunun dibinden çıkarmıştı. Geçen sene hakkında, üçüncü sınıf hakkında nadiren düşünürdüm; hatta hayatta kalıp da o günleri hatırlamamın mucize olduğunu düşünüyordum. Geçen senenin eylül ayında kalbim üçlü dalgalar hâlinde vuran bir duygu çığı altında ölüme terk edilmişti:

Aşk. Nefret. Yas.

Üç farklı darbe kısa aralıklarla art arda inmişti. Bunca ay sonra o nefretin, üstesinden gelmesi en zor duygu olduğunu fark etmek beni afallattı.

Artemisia Gentileschi.

İsmi bir anda aklıma geldi: Artemisia Gentileschi, on yedinci yüzyılın hem en çok övülen hem de en çok görmezden gelinen ressamlarından biri. Zihnim daha önce ezberlediğim bilgileri papagan gibi tekrarlamaya başladı. Hafıza kartlarına yazdığım isimleri ve tarihleri. 1593'te Roma'da doğdu, 1653'te Napoli'de öldü.

Cevapları biliyordum ama elim hareket etmiyordu. Panik göğsümde yükseldikçe ciğerlerimin sıkıştığını hissettim. Parmak uçlarım uyuştı, tekrar canlandı. Kalem güçbela tutabiliyordum.

Bu tablonun Caravaggio ardıllarından birine atfedilmesinin nedeni aşağıdaki şekilsel niteliklerden hangisine dayanmaktadır?

- A) Monokrom renk paleti
- B) Dramatik aydınlatma
- C) Piramit formatında kompozisyon
- D) Öne çıkan tek renkli kabartmalı teknik

Zahra'yla aramız bir süredir gergindi ama geçen eylül bu gerilim doruk noktasına ulaşmıştı. Üstelik ardında belli bir itici güç yoktu. Yine de arkadaşlığımızın son senesini pasif agresiflik labirentinde yolumu bulmaya çalışarak, her gün bana yönelttiği üstü örtülü hakaretleri geçiştirerek geçirmiştim. Zahra'nın arkadaşlığımıza istediğinden bir yıl fazla katlandığını yeni yeni anlıyordum. Ben dibi görmüşken kıcıma tekme vuracak kadar kötü olmak istememişti; en azından abimin ölümünden kısa bir süre sonra bana öyle bir darbe indirmekten kaçınacak merhameti vardı.

O darbenin geleceğini görmeliydim.

Görmeliydim ama bile isteye gözlerimi kapamıştım. Annemle babamın her gece tekrarlanan kavgalarına, üçüncü sınıfın ciddi taleplerine güçbela dayanacak kadar yasa batmıştım. Ufacık da olsa bildik bir şeylere, geçmişimi bilen bir arkadaş ve kaçabileceğim bir yere, yani onun evine tutunmaya öyle çok ihtiyacım vardı ki... Burnumun dibinde beni bekleyen şeyi, en iyi arkadaşımın benden nefret etmeye başladığını görmem için gereken duygusal alana sahip değildim.

Benden *nefret ettiğini*.

Zil çalınca sınav kâğıdımı boş olarak teslim ettim.

ÖNCEKİ SENE

III. KISIM

Annem okul çıkışında beni bekliyordu; şampanya rengi minivanı, birbirinin hemen hemen aynısı iki modelin arasına yanaşmıştı. Onun minivanının şampanya rengi olduğunu biliyordum. Bir bej tonu ya da bir tür kahverengi değil, *şampanya* rengi çünkü arabayı annemlere satan adam önemli bir özellik olarak bilhassa vurgulamıştı.

Zavallı ailem mahcup olmuştu.

Satıcıyı oturtup ona alkol kullanmadıklarını, *şampanya* araba istemediklerini söylemiş, başka bir seçenek olup olmadığını sormuşlardı.

Şimdi bu hikâyeyi gülümseyerek hatırlıyordum. Mehdi sosyal ortamlarda bu olayı anlatmayı severdi. Sarhoş minivanımıza doğru yorgun adımlarla ilerledim, Zahra da arkamdaydı. Okul çıkışları her zaman lojistik bir kâbus gibi olurdu ama annem uzun zaman önce bunu idare etmenin bir yolunu bulmuştu: Yarım saat önce geliyor ve genellikle bir kitap getiriyordu. Oysa bugün okuma gözlüğünün ardında gözlerini kısmış bir derginin kuşe sayfalarına bakıyordu. İlk anda ne olduğunu anlayamadım.

Arabanın yanına varınca pencereye vurdum. Annem oturduğu yerde hopladı. Dönüp bana kaşlarını çatarak baktı, dergiyi elinden bıraktı.

“Selam,” dedim gözlerim ışıldayarak.

Annem gözlerini devirerek gülümsedi. Yan kapı kayarak açıldı ve hepimiz koltuklarımıza yerleşerek selamlaştık. Minivanın için hafiften Cheez-Its kokuyordu. Her nedense rahatlatıcı geldi bu bana.

Annem okuma gözlüğünü çıkardı.

"Madreseh khoob bood?" *Okul iyi miydi?* Sonra Zahra'ya: "Zahra jonaam, chetori?" *Zahra, canım, nasılsın?* "Annen nasıl?"

Konsola bırakılmış dergiyi şaşkınlıkla fark ettiğimde Zahra anneme akıcı bir Farsçayla cevap vermekle meşguldü.

Dergiyi aldım.

Cosmopolitan'ın eski bir sayısıydı. Denise Richards'ın epey özenilmiş bir fotoğrafı vardı. İsminin altında da şöyle yazıyordu: *Onunla Birlikte Yaramazlık Yapın!* Bu yeterince endişe verici değilmiş gibi bir de kalın, beyaz bir fontla manşet atılmıştı:

En Şahane Seks Sırrımız

Başımı kaldırıp baktım. Zahra anneme SAT hazırlık kurslarıyla ilgili bir şey anlatıyordu. Dayanamayıp sözünü kestim.

"Hey," dedim dergiyi anneme doğru sallayarak. "Hey, bu da ne?"

Annem kaskatı kesildi. Anahtarı kontağa sokmadan önce bana tek bir bakış attı. "Man chemidoonam," dedi. *Ben nereden bileyim?* "Dişçinin ofisindeydi."

Zahra güldü. "Şey, Nasreen khaanoom" –*Nasreen Hanım*– "O dergileri almamanız gerek diye biliyorum."

"Ya? Vaughan?" Annem arabayı çalıştırdı. *Ya? Gerçekten mi?*

Başımı sallıyordum. Bir an için annemin dişçinin ofisindeki eski, pis dergilerin alınabileceğini düşündüğüne inanamadım. "Peki sır iyi miymiş bari?" diye sordum. "Çünkü burada diyor ki" –kapağı tekrar taradım– "öyle seksi, öyle nefes kesici bir sır ki uzmanlar çılgına döndü."

Annem artık arabayı kullanıyordu ama yine de dikiz ayna-

sından bana bir bakış atmayı başardı. “Ay, beetarbiat.” Of, terbiyesiz velet.

Gülümsememek için kendimle mücadele ettim. “Yalan söyleme, anne. Okuduğunu gördüm.”

İşte o zaman Farsça bir şeyler söyledi, tercümesi zor bir ifadeydi. Basitçe çevirmek gerekirse, eve gittiğimizde kıcımı tekmelemekle tehdit etti.

Kahkahama engel olamadım.

Zahra derginin sayfalarını karıştırdı. Bahsi geçen yazıyı taramaya başladı. Ağır ağır başını kaldırıp bana baktı.

“Aman Allah’ım,” diye fısıldadı. “Annemi seviyorum.”

Annem Farsça, *Ben bu çocuklarla ne yapacağım?* gibi bir şeyler mırıldandı, sonra radyoyu açtı.

Annem pop müzik çalan radyoları severdi.

Şimdilerde de Enrique Iglesias’ın sadık bir hayranıydı çünkü babasını –Julio Iglesias– dinleyerek büyümüştü ve Enrique radyoda ilk kez tanıtıldığında elleriyle kalbini tutup iç çekmişti. Son zamanlarda sanki vatandaşlık göreviymiş gibi, sanki Julio izliyormuş ve annem de onu gururlandırmayı umuyormuş gibi sürekli Enrique Iglesias övüyordu. Şimdi de hoparlörlerden şüphesiz bizim sesimizi boğsun diye saçma derecede yüksek bir sesle *Escape* çalıyordu.

“Hey,” diye bağırdım, “bundan bu kadar kolay kurtulamayacaksın.”

“Chi?” diye bağırarak cevap verdi. Ne?

Daha yüksek bir sesle denedim. “Diyorum ki *bundan bu kadar kolay kurtulamayacaksın.*”

“Ne?” Bir elini kulağının arkasına götürerek sağırmış gibi yaptı.

Yeni bir kahkaha dalgasını bastırırken başımı iki yana salladım. Annem gülümsedi, güneş gözlüğünü taktı, örtüsünü düzeltti ve başını müzikle birlikte usul usul sallamaya başladı.

“Hey.” Zahra dizime dokundu. “Shadi?”

Dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Evet?”

“Benim eve beş dakika falan mesafedeyiz,” dedi pencereden dışarı bakarak. “Ben de, şey, ayrılmadan önce özür dilemek istedim. Bir kez daha. Bugün için.”

“Ha,” dedim şaşkınlıkla. “Sorun değil.”

“Hayır, sorun. Sana öyle saldırmamalıydım.” Oturduğu yerde arkasına yaslanarak ellerine baktı. “Ali sadece... Her şeyi elde ediyor, bilirsin. Her şey onun için çok kolay. İlişkiler. Arkadaşlıklar. Benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyor, kapalı olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da insanların ne kadar korkunç davranabileceğini, arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyor.”

“Biliyorum,” dedim usulca. “Biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum.” Sonra gülümsedi, gözleri duygusallıkla ışıldadı. “Bunu anlayan tek kişi de sensin sanki. Sonra her şey o kadar...” Başını iki yana salladı, pencereden dışarı baktı. “Okul bu aralar feci acımasız. Örtümü başımdan çeken şu çocuğu hatırlıyor musun?”

Kaskatı kesildim. “Elbette.”

“Peşimde dolanıp duruyor,” dedi yutkunarak. “Cidden ödüm kopuyor.”

Göğsümün panikle sıkıştığını hissettim ve bu hissi bastırmak için mücadele ettim. Zahra için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Bana neden söylemedin?”

“Bilmem. Belki de ben uyduruyorumdur diye düşündüm.”

“Onu şikâyet ederiz,” dedim keskin bir sesle. “Birilerine anlatırız.”

Zahra güldü. “Sanki bir şey değişecek de.”

“Hey.” Elini tutup sıktım. “Bak, ben de seninle kalacağım. Seni sınıfına kadar götüreceğim. Yalnız kalmadığından emin olacağım.”

Derin bir nefes aldı, soluğunu verirken göğsü titredi. “Bu çok aptalca, Shadi. Bütün bu durum aşırı aptalca. Neden bunları konuşmak zorundayız ki mesela? Neden sürekli korku içinde olmak zorundayım? Neden? Bir avuç cahil götlek yüzünden.”

“Biliyorum. Biliyorum, bu durumdan ben de nefret ediyorum.”

Başını iki yana salladı, duygusallığından sıyrıldı. “Ben sadece... Bunları sana yansıttığım için özür dilerim. Öyle yapmak istememiştim.”

“Biliyorum.”

“Herkes bir değişik artık. Tüm o eski arkadaşlarım. Hatta bazı öğretmenler.” Bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Sanırım seni de kaybedeceğimden korktum.”

“Beni kaybetmeyeceksin.”

“Biliyorum.” Güldü, gözlerini sildi. “Biliyorum. Özür dilerim. Biliyorum.” Ama başını kaldırıp tekrar baktığında tereddütlü görünüyordu. Fısıldadı: “Yani gerçekten de abimle takılmıyor musun?”

“Zahra.” İç geçirdim. Başımı iki yana salladım. “Yapma ama.”

“Özür dilerim, biliyorum, delinin tekiyim.” Gözlerini sımsıkı kapadı. “Sadece... Ne bileyim. Bazen bunu senden duymam gerekiyor.”

Bu kez bir Nelly şarkısına tempo tutarak direksiyona vuran anneme doğru kaçamak bir bakış attım.

“Zahra,” dedim sertçe. “Abinle takılmıyorum.”

Bunun üzerinde gülümsedi, birden keyiflenmiş gibiydi. “Ve ona âşık falan olup beni ekmeyeceksin?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Ona âşık olup seni ekmeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Of, yeter ama. Artık beni kızdırmaya başlıyorsun.”

Güldü.

Güldüm.

Böylece en yakın arkadaşımı geri kazandım.

ARALIK

2003

ON

Sınıftan bir öğrenci akınıyla birlikte çıktım. Çoğu gün olduğu gibi bugün de bunun için minnettardım. Neredeyse üç bin kişilik okulumuz içinde kaybolacağım güzel bir perde sağlıyordu bana. Ayrıca öğrenci topluluğu içinde yeterince Müslüman çocuk –bir iki de kapalı kız– olduğu için kendimi şanslı da hissediyordum, böylece bu temsilin ağırlığını tek başıma taşımak zorunda kalmıyordum. Yakın dönemde bir Müslüman Öğrenciler Birliği kurmuşlardı. Kampüs içi bir kulüp statüsündeki bu birliğe bağlı olarak konferanslar düzenliyor ve inançlararası söyleşiler ayarlıyor, kalabalıklardan gelen her tür cahilce soruyu sabırla yanıtlıyorlardı. MÖB başkanı birkaç kez beni de durdurmuş, etkinliklerine ısrarla davet etmişti ve ben de ona hayır diyecek cesareti göstermemiştim. Onun yerine daha adice bir şey yapmış ve tutmayacağımı bildiğim sözler vermiştim. O çocuklardan kaçınmamın nedeni onlara hayranlık duymamam değil, mücadele edecek gücü kalmamış bir insan posası olmamdı. Bunu anladıklarını da sanmıyordum. Ya da belki de anlayacaklarından korkuyordum.

Belki de konuşmaya hazır değildim.

İki ay önce Zahra'yla yollarımızı ayırdığımızdan beri öğlen yemeklerini yalnız yiyordum. Hayatıma dair kişisel detayları bilmeyen insanlarla sohbet edebilmek için gereken coşkuyu bulamayacak kadar yorgundum. Ben de kalabalıklardan uzakta,

kendi iyimser düşüncelerim ve iyimser gazetemle baş başa kalmayı yeğledim. Karşı konulmaz cazibem geçenlerde bir yabancıyı yemek masama çekmişti: Japonya'dan gelen, sık sık gülümseyip çok az konuşan bir değişim öğrencisi. Adı Yumiko'ydu. Birbirimiz için mükemmeldik.

Dramatik aydınlatma.

Birden aklıma dank etti. Cevap B olmalıydı. *Dramatik aydınlatma.* Yoğunluğu seyreltilmiş ışık-gölge.

Kahretsin.

Koridor boyunca öğrenci seline kapılmış giderken iç geçirdim. Öğle yemeğinden önce bir dersim daha vardı ve kitaplarımı değiştirmem gerekiyordu. Mucizevi bir şekilde, bedenim bunu telkine gerek kalmadan biliyordu; otopilot özelliği beynimde aktive olmuş ve ayaklarımı dolabıma giden bildik yolda ilerletmeye başlamıştı. Birbirine karışmış bedenlerin arasından geçtim, eşyalarımın durduğu metal dolabı buldum, şifreyi girdim. Ellerim mekanik olarak hareket ediyordu. Gözüm bir şey görmeden bir ders kitabını diğeriyle değiştirdim.

Zahra'nın beni pusuya düşürmesi kolay oldu.

Arkamı döndüğümde oradaydı. Kahverengi bukleleri ve badem gözleriyle, kusursuz alınmış kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Öfkeliydi.

Bir adım geriledim, açık dolabımın keskin köşesini sırtımda hissettim. Hepsi benim kafamdaydı, o zaman da biliyordum bunu ama o an dünya durmuş, gürültü dinmiş, ışıklar değişmiş, kameranın lensi odaklanmış gibi geldi bana. Nefesimi tuttum ve çok korktuğum bir şeyin olmasını bekledim, hatta umdum.

Zahra beni hayatından ilk çıkardığında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Neden benimle yemek yemeği bıraktığını, aramalarım neden geri dönmediğini anlamıyordum. Beni yaşam ağacından öyle bir hızla koparmıştı ki yere düşene kadar neler olduğunu anlamamışım.

Sonra ben de onu bırakmıştım.

Ne bir talepte bulunmuş ne de ısrarla açıklama istemiştim. Beni bir veda bile etmeden hayatından çıkardığını anladığımda etrafımda kalması için yalvaracak öz-nefreti bulamamıştım içimde. Onun yerine sessizce yas tutmuştum. Yatak odamın mahremiyetinde, banyonun zemininde, gecenin bir köründe. Annemden en önemli şeyin acıyı saklamak, ancak kapalı kapılar ardında, sadece Allah'ın şahit olacağı yerlerde ortaya çıkmasına izin vermek olduğunu öğrenmiştim. Başka arkadaşlarım da vardı, başka insanlar da tanıyordum. İlle yanımda birinin olmasına muhtaç değildim.

Yine de Zahra'yla ilgili zorlayıcı rüyalar görüyordum. Hezeyan anlarında ona bağılıyor, o tepemde dikilip ifadesiz bir yüzle bana bakarken hıçkırıklara boğuluyordum. Hiç cevaplamadığı sorular soruyor, ona değmeyen yumruklar savuruyordum.

Şimdi ona bakmak tuhaf geldi.

"Merhaba," dedim sessizce.

Gözleri parladı. "Senden abimle konuşmayı bırakmanı istiyorum."

Göğsüme buz gibi bir ağırlık oturdu, yaşamsal bir organı del-di. "Ne?"

"Aklından ne geçiyor ve hatta neden geçiyor bilmiyorum ama ikide bir onun yoluna çıkmaktan vazgeçmelisin. Ondan uzak dur, benden uzak dur ve hayatımdan defolup git..."

"Zahra, yeter," dedim sertçe. "Yeter." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki resmen başımda hissedebiliyordum. "Abinle falan konuştuğum yok. Dün tesadüfen karşılaştık ve beni arabayla..."

"Tesadüfen demek."

"Evet."

"Tesadüfen karşılaştın."

"Evet, ben..."

"Demek onunla tesadüfen karşılaştın, seni tesadüfen eve bıraktı, sırt çantanı arabasında tesadüfen bıraktın, sweatshirtünü de *tesadüfen* giymiştin."

Keskin bir nefes aldım.

Zahra'nın gözünde bir şeyler titreşti. Zafere benzer bir şeyler. Duruşum birden bozuldu. Öfke afallatıcı bir hızla zihnimi ele geçirdi, gözlerim kararır gibi oldu. Resmen bir mucize eseri ona karşı koydum.

"Sana bunu yüz defa anlattım," dedim. "Sweatshirtün onun olduğunu bilmiyordum. Mehdi'nin sanmıştım. Neden bana bir türlü inanmıyorsun, bilmiyorum."

Başını iki yana sallarken bir zamanlar çok aşına olduğum o tiksinti yüzüne yayıldı. "Berbat bir yalancısın, Shadi."

"Yalan söylemiyorum."

Dinlemiyordu. "Sana ne zaman abimle aranda bir şey olup olmadığını sorsam hep masum rolü kestin, sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi incinmiş göründün. Gerçekten de o kadar aptal olduğumu düşünmene inanamıyorum. Anlamayacağımı sandığına inanamıyorum."

"Neyi anlamayacağını? Sen neden bahsediyorsun?"

"Ali," dedi öfkeyle. "Abim. İkiyle ikiyi toplayamayacağımı mı sandın? Ona ne yaptığını fark etmeyeceğimi mi düşündün? Madem abime bulaşacaktın en azından kalbini kırmayabilirdin."

"Ne?" Paniklemeye başlamıştım. Endişenin beni sardığını hissedebiliyordum. "Sana öyle mi söyledi? Sana bunu o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yok. Parçaları bir araya getirmek gayet kolaydı." Eliyle bir işaret yaptı. "Bir gün eve sanki göğsünden vurulmuş gibi geldi ve ertesi gün de seninle konuşmamaya başladı."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyordum. O kadar hızlı sallıyordum ki başım dönmüştü. "Hayır, öyle olmadı. Anlamıyors-"

"Saçmalık, Shadi." Gözleri öfkeyle öyle bir parlamıştı ki beni korkuttu, endişelendirdi. İstemsizce geriledim ama o da bana doğru bir adım attı.

"Bana yıllarca yalan söyledin. Arkamdan abimle takıldığın yetmezmiş gibi bir de onun kalbini kırdın. En kötüsü de... Of, Allah'ım! En kötüsü de, Shadi, öyle iyi ve mükemmel biriymiş

gibi davranıyordun ki... Oysa kaltağın ve yalancının tekiymişsin."

Birdenbire uyuştuğumu hissettim.

"Sadece bilmeni istedim," diyordu. "Gerçeği bildiğimi bilmeni istedim. Belki başka kimse senin o bokluklarını bilmiyordur. Belki camideki herkes senin bir tür azize olduğunu düşünüyor dur ama ben biliyorum. O yüzden ailemden uzak dur," dedi.

Sonra da yürüyüp gitti.

Orada öylece kaldım; son zil çalana, o kaotik koridor hayalet bir kasabaya dönüşene kadar boşluğa baktım. Bir sonraki dersime geç kalacaktım. Gözlerimi sımsıkı kapayarak nefes almaya çalıştım.

Çaresizce yok olmak istedim.

Zahra'yla on bir yaşından beri arkadaştık. Onunla ve Ali'yle aynı zamanda tanışmıştım. Ailemiz şehre yeni taşınmıştı ve annemle babam arkadaş edinmemizi istiyordu. O yüzden de beni, Shayda'yı ve Mehdi'yi, hiçbirimizin katılmak istemediği bir Müslüman yaz kampına göndermişlerdi. Yaz öğleden sonralarını dini vaazlar dinleyerek geçirme konusundaki ortak nefretimiz hepimizi bir araya getirmişti. Keşke sonumuzu da benzer bir duygunun getireceğini bilseydim.

Zahra biraz da olsa benden hep nefret etmişti.

Bunu sürekli bir şaka gibi, tatlı bir üslupla, sanki görünürde en iyi arkadaşınız olan insana her gün gözlerinizi devirip, *Of, senden o kadar nefret ediyorum ki*, demek normalmiş gibi tekrarlardı. Yıllar boyunca nefreti aldırmaya değmeyecek kadar zararsızdı. Kahveden kaçınışımdan, nazarı ciddiye alışımından, dinlediğim hüznünlü müziklerden, Farsça konuştuğumda hep resmî, itaatkâr bir çocuğa dönüşmemden nefret ederdi. Ama geçen sene nefreti değişmişti.

Sanırım içimde bir yerlerde arkadaşlığımızın sürmeyeceğini hep biliyordum.

Zahra'nın eski acısını biliyordum. Sırf abisine yakın olabilmek için onunla arkadaş olmak istiyormuş gibi yapan kızlar ta-

rafından kullanılıp bir kenara atıldığını biliyordum. Bu konuda her zaman hassas olmaya, arkadaşlığımızın her şeyden önemli olduğunu ona hissettirmeye çalışmıştım. Fark edemediğimse yıllar içinde Zahra'nın paranoyaklaştığı, kendi güvensizliklerini bana yansıttığı olmuştu. Ali için onu bırakacağımdan o kadar emindi ki resmen kendi kehanetini gerçekleştirecekti. Sırf haklı çıkmak, bana ve kendisine başından beri değersiz olduğumu kanıtlamak için.

Çok geçmeden benimle ilgili her şeyden nefret etmeye başladı.

Annesiyle babasının beni sevmesinden, etkinliklere sürekli beni davet etmelerinden nefret ediyordu. Ama en çok da sürekli onlara uğramak istememden nefret ediyordu, *nefret*.

Bunları, silinip gitmeyi reddeden eski utançları hatırlayınca tenimin yandığını hissettim.

Sadece nedenini öğrenmek istiyorum, tamam mı? Neden sürekli bize gelmek istiyorsun? Neden hep buradasın? Neden hep burada kalmak istiyorsun? Neden?

Ona gerçeği binlerce kez söylemiştim ama en fazla bir hafta falan inanıyordu bana, sonra tekrar şüphelenmeye başlıyordu. Bu böyle devam etmiş, haykırışlarım her zamanki yatağında, fark edilmeden akıp gitmişti.

ON BİR

Sırt çantamı nemli, çakıl taşlı betona bırakıp kirli kaldırıma oturdum. Açık alandaki alışveriş merkezinin otoparkına sessizce yerleşmiş olan ısıltılı arabalar denizine baktım.

Demek özgürlük buydu.

Yumiko'yla, bir araya gelişlerimiz konusunda bir yükümlülük hissetmeye başlayacağım kadar öğle yemeği yemiştik. Ortalarda görünmeyeceğim zamanlarda ona haber vermeye çalışıyordum ve kampüsün dışındaki bu pek de heyecan verici olmayan yere onu da bir kere davet etmiştim ama bana kibarca henüz üçüncü sınıf olduğunu hatırlatmıştı. Öğle yemeği için okuldan ayrılma izni yalnızca son sınıflara veriliyordu ama zaman kısıtlaması –ve benim arabam olmayışı– göz önüne alındığında en fazla yakınlardaki bir alışveriş merkezine kadar gidebiliyordum ki o da genelde bunun için çaba gösterme motivasyonu vermiyordu bana.

Ama bugün yürümeye ihtiyacım vardı.

Giovanni adındaki bir adamın işlettiği sevilen, küçük bir restorandan bir dilim pizza almıştım. Giovanni beni gördüğünde yaşadığı hayal kırıklığını hiç saklayamazdı. Ben içeri girdiğimde hep ter içinde kalır, ben sipariş verirken gözleri gergince etrafta dolanırdı. İkimiz de onun gerçek adının Javad olduğunu biliyorduk ve dükkânda uzun bir sıra varken ona yüksek sesle İranlı olup olmadığını sormamı hiç bağışlamamıştı.

Bu ima karşısında dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle inkâr ettiğinde afallamıştım. Başının arkasındaki duvara bantlanmış karakalem çizimlere bakakalmıştım. *Baba* ya da *amoo* gibi adları olarak titrek çöp adamlar.

Baba. Amca.

Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum. İranlı aksanı o kadar yoğundu ki herhangi birinin bunu İtalyan aksanı sanacak kadar aptal olmasına şaşırmıştım. Hem Giovanni'nin yeri hakkında öyle şahane şeyler duymuştum ki oraya ilk kez gidip de tezgâhın arkasında İranlı bir adam olduğunu görünce keyiflenmiştim. Gurur duymuştum.

Javad artık hiç gözümün içine bakmıyordu.

Soğuk pizzamdan bir ısırık alarak belimdeki gazeteyi çıkardım. Tek elimle gazetenin sayfalarını açarken diğer elimle de pizzamdan ikinci bir ısırık aldım. Manşetlere göz gezdirirken tanıdık bir korku duydum ve yepyeni bir varoluş krizinin derinliklerine dalmaya hazırlandım.

"Hey." Biri derin bir nefes vererek vücudunu yanıma bıraktı ve kirli minivan manzaramı kapadı. "Buraya otursam olur mu?"

Gözlerimi bile kırpmadan yeni gelene baktım.

Kafamın karıştığını söylemek, zihnimde aniden kopan düşünce fırtınasına haksızlık olurdu. Uygulamalı Sanat Tarihi dersinden Noah hemen yanımda oturuyordu ve ben de sanki üçüncü bir gözü varmış gibi şaşkınlıkla bakıyordum ona. Nasıl davranılması gerektiğini tamamen unutmuş gibiydim.

Noah'nın gülüşü soldu.

Kâğıt tabağını eline aldı, pizzanın yağıyla koyulaşmıştı. "Gidebilirim," dedi kalkmaya davranarak. "Niyetim..."

"Hayır. Of, Allah'ım. Hayır, tabii ki kalabilirsin," dedim fazla hızlı ve gürültülü bir şekilde. "Lütfen kal. Ben sadece... şaşırdım."

Gülüşü tekrar yeşerdi, bu kez daha da büyüktü. "Süper."

Ben de gazeteyi tekrar elime almadan önce kendimce gülümsemeye yeltendim. Kırıksıklığı düzelterek kaldığım yeri bulmaya

çalıştım. Sessiz olmaya razı olduğu sürece Noah'nın yanımda oturmasına aldırmıyordum. Irak ve Vietnam savaşları arasındaki dehşete düşüren benzerliklerle ilgili yazıyı bitirme şansım olmamıştı ve bütün gün o yazıya geri dönebilmeyi beklemiştim. Pizzamdan bir ısırık daha aldım.

"Ee, şey, adın Shadi'ydi, değil mi?"

Başımı kaldırıp baktım. Uzak dünyanın netleştığını hissettim.

Noah'nın gözlerinin gazetemde olduğunu gördüm ve o sırada daha önce onu hiç dikkatle incelemediğimi fark ettim. Gazeteyi katladım; yüzünün geri kalanı da görüş alanıma girdi. Siyah bukleleri kısa kesilmişti, çökük gözleri kahverengi teninden iki ton daha koyuydu. Alışılmadık derecede çarpıcı hatları vardı. Elmacıkkemikleriyle, burnunun çizgisiyle alakalı bir şey. Çok hoş bir görüntüsü olduğu inkâr edilemezdi. Neden benimle konuştuğunu anlamıyordum.

"Evet." Kaşlarımı çatıttım. "Sen de Noah'sın, değil mi?"

"Aynen." Gözleri ışıldadı. Adını bildiğimi açığa vurmamla keyiflenmiş gibiydi. "Buraya yeni taşındım. Geçen ay falan."

"Aa, hadi ya." Elimdeki pizzayla nemli, kasvetli otoparkı işaret ettim. "Üzüldüm."

Güldü. "O kadar da kötü değil."

Bir kaşımı kaldırdım.

Yeni bir kahkaha dalgasını bastırdı. "Tamam, peki. Epey kötü."

Bunun üzerine hafifçe gülümsedim. Gazetemi aldım.

"Peki, şey, sen Müslümansın, değil mi?"

"Nereden anladın?" derken okumaya devam ediyordum.

Üçüncü kez güldü. Bu kadar çok ve böyle kolay gülmesi hoşuma gitmişti. Yalnızca gülüşünün sesi bile kalbimin hafifçe çarpmasına neden oldu.

"Evet," dedim yüzümü yazıya gömerek. "Müslümanım."

Nazik bir hareketle gazeteyi aşağı çekip benden uzaklaştırdı. Bana bu kadar yakın olması karşısında irkilip birkaç santim geri çekildim. Güçlkle bastırdığı bir neşeyle, sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

“Ne?”

“Peki,” dedi sonunda. “Tamam. Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama lütfen bunu yanlış falan anlama.” Ellerini kaldırdı. “Senin bu kadar komik biri olacağını sanmıyordum.”

İki kaşımı birden kaldırdım. “*Bunu yanlış anlamayayım mı?*”

“Sürekli o kadar gergin görünüyorsun ki,” dedi. Bütün bedeni bir ünlem işaretini andırıyordu. “Yani mesela neden sürekli gazete okuyorsun? Bu hiç sağlıklı değil gibi.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Mazoşistim.”

O da kaşlarını çatı. “O başkalarının canını yakmayı sevdiğin anlamına gelmiyor mu?”

“Kendi canımı yakmayı sevdiğim anlamına geliyor.”

“Tuhaf.”

“Hey, sürekli gazete okuduğumu nereden biliyorsun?”

Noah’nın gülümseyişi tekledi. İfadesi birden gerginleşti. “Tamam... Lütfen korkma ama...”

“Yüce İsa, Noah.”

“Bir saniye, benimle mi konuşuyorsun?” Kendini işaret etti. “Yoksa peygamberleri falan mı sayıyorsun?”

Gözlerim irileşti.

Noah kahkahalarını durduramadı. “Peki, peki, mutlak dürüstlük: Bir süredir, nasıl desem, seninle nasıl muhabbet kuranım diye düşünüyorum,” derken bile gülüyordu.

İç geçirdim. Gazeteyi bıraktım. “Dur tahmin edeyim: Seri katilsin.”

“Değilim! Yemin ederim, sadece... anneme bir iyilik yapacağıma söz verdim ve sana nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemedim.”

Doğrudum. Noah birden tüm dikkatimi üzerine çekmişti, tamamen tırsmıştım. “Nasıl bir iyilik?”

“Tuhaf bir şey değil.”

“*Aman Allah’ım.*”

* Noah’ın Batı kültüründe Nuh peygambere verilen ad olmasına dayanan bir söz şakası. -çn

Telaşla konuştu. "Peki, şöyle, annem bir gün beni okula bırakırken kampüste seni gördü ve benden seninle konuşmamı istedi."

"Neden?" Birden keşke hiç öğle yemeğine çıkmasaydım diye düşündüm. Birden keşke Noah'ya yanıma oturmamasını söyleseydim dedim.

İç geçirdi. "Çünkü burada yeniyiz ve annemler gidecek bir cami arıyorlar. Annem de düşündü ki sen..."

"Bir dakika." Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Müslüman mısın?"

Kaşlarını çatı. "Bundan bahsetmemiş miydim?"

Gazetemle ona vurdum. "Derdin ne senin? Ödümü kopardın."

"Özür dilerim!" Ulaşamayacağım bir yere çekildi. "Özür dilerim. Annem tesettürlü bir kız gördü ve bana sanki normal bir şeymiş gibi seninle konuşma görevi verdi ki bu hiç normal değil. Acayip tuhaf."

Ona bir bakış attım. "*Bundan* daha mı tuhaf?"

"Haklısın. Özür dilerim." Ama bu pişmanlık ifadesi girişimi gülümsemesi tarafından yalanlanıyordu. "Ee? Bana yardım edebilecek misin?"

İç çektim. "Evet."

"Süper."

"Ama Allah'ın adını veriyorum," dedim gözlerimi kısarak, "gizli bir FBI ajanı falan çıkarsan çok kızarım."

"Ne?" Gülüşü silinip gitti. "FBI ajanı mı?"

Kendimi ânında suçlu hissettim.

Noah birden tırtı, az önceki o tasasız hâinden çok farklıydı şimdi ve yüzünde o ifadenin oluşmasına neden olmaktan hoşlanmamıştım. Ailesi buraya yeni taşınmıştı; onu korkutmak istemiyordum.

"Hiç." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sadece takılıyordum."

"Ha," dedi. "Tamam." Ama gözlerindeki o ihtiyatlı ifade

bana inanıp inanmamak konusunda tereddütte kaldığını gösteriyordu.

Konuyu geçiştirmeyi denedim.

“Neyse, buralarda birkaç farklı cami var,” diye açıkladım. “Ama benim ailemin gittiği camide çoğunlukla İranlı bir cemaat var. Sana diğer...”

“Aa, gerek yok, o dediğin harika.” Noah’nun gülümsemesi tüm gücüyle geri döndü. “Annem buna bayılacak. Yarı İranlıyım ben.”

Birden aptallaştım. Ona ağzım açık bakakaldım. “Ne?”

Yine gülmeye başladı. “Of, şu an yüzündeki o bakış! Keşke kendini görebilsen.”

“Sen yarı İranlı mısın?”

“Biraz Farsça bile konuşuyorum.” Boğazını temizledi, büyük bir gösteriye hazırlandı. “*Haleh shoma chetoreh?*”

“O kadar da kötü değil,” dedim gülmemeye çalışarak. “Demek annen İranlı ha?”

Başıyla onayladı. “Aynen.”

“Süpermiş. Çok mutlu oldum.”

Bir kaşını kaldırdı. “Neden mutlu oldun ki?”

“Ne bileyim.” Tereddüt ettim. “Galiba çoğu İranlının ırkçı olduğunu düşünüyorum.”

Noah donup kaldı, gözleri irileşti. Sonra öyle bir kahkaha attı ki iki büklüm oldu. O kadar çok güldü ki dikkat çekti. Gelip geçenler durup bu dizginlenemeyen sesin kaynağına baktılar.

“Hey. Kes artık.” Dikkatini çekmek için kolunu ittim. “Neden gülüyorsun?”

Başını iki yana sallarken gözlerindeki yaşları sildi. “Ben sadece...” Omuz silkti, tekrar başını salladı, omuzları hâlâ sessiz bir kahkahayla titriyordu. “Of, siktir, Shadi. Vay be.”

“Ne?”

“Neyse ki bunu söyleyen sensin, ben değilim.” Keskin bir nefes aldı, tuttu, uzaklara bakarken bıraktı. “Var ya, annem buna bayılacak. Bizimkilerin ne boktan şeylerle uğraşmak zorunda kaldığını bilemezsin.”

“Ancak tahmin edebilirim.”

“Eh, bunu bile deneyen ilk kişi olursun. İnsanlar kendi topluluklarımız içinde böyle sorunlar yaşadığımızı asla kabullenmiyor.” İç geçirdi, başını iki yana salladı, sonra ayağa fırladı. “Pekâlâ, gitmemiz gerek. Geç kalacağız.”

O an saatin kaç olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Öğle yemeklerimi kalbimdeki kıymıklar dışında bir şeye odaklanarak geçirmemiştim nicedir. Ayağa kalktığımda biraz olsun hafiflemiştim.

Noah da ben de tabaklarımızı atıp okula doğru yürümeye başladık. Ona camimizin adını söyledim. Annesinin arayabileceği bir telefon numarası verdim. Tam okula varmak üzereyken birden hatırladım...

“Aa, baksana, aslında bu hafta sonu ben de orada olacağım. Ablam ve ben cumartesi geceleri gönüllü olarak insanlara bilgisayar kullanma, e-posta adresi alma gibi konularda yardımcı oluyoruz. Sizinkiler uğramak isterse onları birkaç kişiyle tanıştırebilirim.”

Noah kaşlarını kaldırdı. “Camide cumartesi gecesi bilgisayar kursları. Güzelmiş.”

Artık daha kolay gülümsüyordum. “Cemaatimizde epey mülteci var,” diye açıkladım. “Afganistan’dan göçenler, canlarını kurtarmak için Taliban’dan kaçanlar. Camimizde bütün aileleri Saddam Hüseyin tarafından idam edilmiş birkaç kişi bile var. Çoğunun elinde avucunda bir şey olmuyor buraya geldiklerinde ve yeniden başlamak için yardıma ihtiyaçları oluyor.”

“Tanrım,” dedi birden toparlanarak.

“Aynen,” dedim. “Hikâyeleri delice.”

“Nasıl delice?”

O sırada sert bir esinti ceketimden içeri ulaştı ve bir süre fermuarı çekebilmek için uğraştım.

“Bilmem,” dedim ellerimi ceplerime sokarak. “Mesela burka nedir biliyor musun? Afganistan’da Taliban’ın kadınları giymeye zorladığı o iğrenç, çadır gibi şeyler?”

Başıyla onayladı.

“İşte belli ki onlar insanları saklamak için bayağı kullanışlıymış. Bütün aileni –erkek, kadın, çocuk– o burkaların içinde düşünsene. Hayatını kurtarmak için onların içinde Afganistan’ın dağlarını ve çöllerini aşıyor, her adımda bulunmamayı, idam edilmemeyi diliyorsun.”

“Siktir be.” Kavşakta birdenbire durduk. Noah dönüp kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. “Bunu yapan insanlar tanıyor musun gerçekten? Bu olayı yaşamış?”

“Evet,” dedim karşıya geçmek için düğmeye basarken. “Bizim camiye geliyorlar.”

“Bu... delilik.”

Noah’nın ciddi tonu –ve devam eden sessizliği– biraz geç de olsa sohbetimize kattığım o kasvetli gerilimi fark etmemi sağladı. Hâlâ karşıya geçmek için bekliyor, ışığın değişmesi için kalan saniyeleri izliyorduk sessizce.

Ânı kurtarmayı denedim.

“Hey,” dedim yüzüme bir tebessüm yapıştırarak. “Cumartesi gecesi sen de gelebilirsin. Belki pizza bile sipariş ederiz.”

Noah güldü, kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Süper bir teklif.”

“Ayrıca belirtmem gerek,” dedim, “aşırı sıkıcı olacak.”

“Harika.” Başını ağır ağır sallarken tebessümü sanki mümkünmüş gibi daha da genişledi. “Yani, sanırım pas geçeceğim ama teşekkürler.”

“Doğrusu gelirim desen seni bir yargılardım.”

Güldü.

Noah’yla derslerimiz farklı yönlerdeydi, o yüzden de okulun otoparkına gelince ayrıldık. Birkaç adım gittikten sonra geri dönüp, “Hey, yarın öğle yemeğinde seni bulurum,” diye seslendi. “Kendi gazetemi de getiririm.”

Noah gözden kaybolduktan çok sonra bile gülümsüyordum.

Tuhaftır, neşeli hissediyordum kendimi. Uzun zamandır hissetmediğim kadar gerçek bir insanmışım gibi. Park etmiş araç-

ların arasından yolumu bulmaya çalışırken o hisse tutunmaya çalıştım ama şansım aniden tükendi.

Kadere inanmamı sağlayan böyle anlardı işte.

Bugün verdiğim binlerce küçük kararın ayağımı tam da bu saatte bu konuma atmamı, yanlış zamanda yanlış insanın karşısına çıkmamı yalnızca tesadüfün açıklaması imkânsız geliyordu bana. Etrafımdaki her şey birden ağır çekimde yaşanuyormuş gibi oldu, sahne düşüncelerime, ham duygularıma yer açmak için ikiye ayrıldı. Sonra zaman bir anda aniden kesilen bir nefesle kendini toparladı.

Benim nefesimdi kesilen.

Sırtım metale çarparken bedenimdeki hava tek, acılı bir solukla bedenimi terk etti, başım döndü.

Tam karşımda bir kız duruyordu. Çarpmanın, vücudumun şimdiki gibi park hâlindeki bir araca yaslanmış hâle gelebilmek için yaptığı ani dönüşünün etkisiyle hâlâ kulaklarım çınılıyordu. Dört kafa saydım. Üç kız ve bir oğlan. Beni ittirenin uzun, kirli sarı saçları onunla birlikte hareket ediyordu ve kız tek parmağını kürekkemiğime batırırken, yüzü bağırdıkça çarpılırken ben de gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

Zihnimin çözüldüğünü hissettim.

Beynim bedenimin derinliklerine gömüldü, panik sinir sistemimi işlemez hâle getirdi. Kafatasımın içinde her şey birbirinden bağımsız görünüyordu. Sesler çok uzaktan gelirmiş gibiydi, sanki ben bu sahneyi dışarıdan izleyen biriymişim gibi. Kız bana geldiğim yere dönmemi söylerken dinledim, bana iğrenç havlu kafa derken dinledim, o nefes kesici bulduğum bir vahşetle parlayan gözlerini dikmiş bana bakarken ben de ona baktım.

Sonra kız birden durdu.

İşi bitmişti, tamamen bitmişti. Birkaç öfkeli cümle işte, o kaddardı. O an geçmişti. Kaşlarımı çattım. Her nedense dahasının da olacağını, yeni bir şeyler geleceğini beklemiştim. Daha önce en az on kişi tarafından durdurulmuştum ve hepsi de birebir aynı cümleleri kurmuşlardı. Yavaş yavaş hiçbirinin birbiriyle ko-

nuşmadığını, notlarını karşılaştırmadıklarını, bu konu üzerinde çalışmadıklarını fark etmeye başlamıştım.

Kız geri çekildi, beni bıraktı.

Öyle hızlı doğruldum ki neredeyse sendeleyecektim. Beynime tekrar kan gitti, sinirlerim yeniden canlandı. Sesler birden fazla gürültülü, zemin fazla uzak geldi. Kalbim bir tuhaf atıyordu.

Kız kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

Sanki kafası karışmış gibi, ne bileyim, hayal kırıklığına uğramış gibi bir kaş çatıştı bu. Sonra birden gözleri ışıldadı. O kadar ani olmuştu ki bu kendi sorusuna yanıt aldığı o ânı resmen gördüm.

“Aman Tanrım, İngilizce bile konuşamıyorsun, değil mi?” Gülmeye başladı. “Aman Tanrım, siktiğimin İngilizcesini bile anlamıyorsun.”

Arka arkaya güldü, kahkahaları isterik bir hâl aldı. Sırtlan gibiydi. “Bu siktiğimin bok çuvalı İngilizce konuşamıyor bile,” dedi gökyüzüne, aya, arkadaşlarına ve hep birlikte güldüler, güldüler, güldüler.

Bu da yeni değildi.

İnsanlar hep benim burada doğmadığımı zannederdi. Amerikalı olmadığımı, İngilizcenin birincil dilim olmadığını var sayarlardı hep.

İnsanlar benim ahmağın teki olduğumu düşünüyorlardı, biliyordum.

Umurumda değildi.

Gözlerimi kapadım, acının bedenimden sızıp gitmesine izin verdim. Benden sıkılmalarını, çekip gitmelerini bekledim. Sesizce bekledim çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

Anneme o bağnazlara bulaşmayacağıma, asla karşılık vermeyeceğime, olay çıkarmayacağıma dair söz vermiştim. Shayda anneme böyle sözler vermeyi reddetmişti. Annem de onun yerine bana yönelmiş, mantıklı davranmam, arkamı dönüp gitmem, Shayda’nın uygulamayı reddettiği o otokontrolü benim uygulamam için bana yalvarmıştı. Ben de söz vermiştim. Yemin et-

miştim. Tüm bunlara annemin, sadece annemin hatırına katlanıyordum. Son günlerde nadiren konuşmamın, kavga etmememin nedeni oydu.

Annem.

Dürüst olmam gerekirse bir de polis vardı tabii. Polis ve FBI. CIA. İGB. Vatanseverlik Yasası. Guantanamo Kampı. Uçuş Yasası Listesi.

Gözlerimi tekrar aıtıgımda grup çekip gitmişti.

Kendimi toparladım. Titrek bacaklarla, titreyen ellerimi bir aıp bir kapayarak sınıfa gittim. Koridorlarda ilerlerken kalbimin daha da katılaşıp ağırlaştıgını hissettim.

Günün birinde öylece düşeceğinden endişelendim.

ON İKİ

Okuldan sonra ıslak çimlerin üzerinde oturdum, dizlerimi yaralı çeneme doğru çektim. Seli andıran bir şeyin fazlasıyla eşiğinde olduğumu hissediyordum, gözlerimin ardında okyanuslar çalkalanıyordu. Bugün kimsenin beni okuldan almaya gelmesini ummuyordum, sadece yorgundum. Babam neredeyse bir aydır çalışamıyordu ve annem mali durumumuza katkıda bulunmak için Macy's'te yarı zamanlı bir işe girmişti. Bu da demek oluyordu ki dünyam ablamın merhameti ekseninde dönüyordu. Yani dünyam tamamen statikti, merhametsiz.

Başımı kaldırdım, derin bir nefes aldım, soğuk rüzgârın ve ıslak toprağın kokusunu içime çektim.

Petrichor.

Tuhaf bir kelimeydi, mükemmel bir kelime.

Buna özel bir kelime var, biliyorsun değil mi? demişti Ali bana bir keresinde. O koku için. Toprağa değen suyun kokusu.

Ali karanlıkta ilerleyerek o sözleri bana söylerken eski evimizin arka bahçesinde dikilmiş çiseleyen yağmuru soluyordum. Oturma odamızın bahçeye açılan sürgülü cam kapıları vardı ve Ali o kapıyı ardından açık bırakmıştı. Onun arkasına bakmıştım. Onun yürümeye devam eden beyazımsı silüetinin ardından oturma odasındaki hepsi konuşup gülüşen insanların parıltısına. Sohbetin parçaları karanlıkta bize kadar taşınıyordu ve etkisi

beklenmedik derecede sıcaktı. Ali'nin ailesi bize yemeğe gelmişti ama ben tatlıdan sonra ortadan kaybolmuş, o karmaşadan bir anlığına kaçarak akşam esintisini hissetmek istemiştim.

"Kapıyı açık bırakmışsın," demiştim. "Şimdi tüm böcekler içeri girecek."

Gülümsemişti. "Petrichor deniyor."

Başımı iki yana sallamış, ben de gülümsemiştim "Ne dendiğini biliyorum."

"Doğru." Gülmüştü. Gökyüzüne bakmıştı. "Tabii ki bilirsin."

"Ali, sinekler herkesi canlı canlı yiyecek."

Dönüp arkasına bakmıştı. "Birileri kapıyı kapar."

Ona gözlerimi devirerek bakmış, eve doğru ilerlemeye başlamıştım. "Onlar fark edene kadar çok..."

Ayağım çamura dönmüş bir çimen parçasına batınca aniden sıçramış ve hemen peşimden gelen Ali'ye çarpmıştım. O yaz günü üzerimde ipek bir elbise vardı ama o bana dokunduğunda hiçbir şey giymemiş gibi gelmişti. Narin kumaş, o hissin etkisini azaltma konusunda hiç yardımcı olmamıştı; ellerini sanki tenimde hissetmişim, sanki onun kollarında çırılçıplakmışım gibi.

Onun benim farkıma vardığı ânı, ellerinin altındaki şeklimi idrak edişini de hissetmişim. Çarpıştığımız anda beni arkadan yakalamıştı, yüzünü görememişim. Benim bedenime baskı yapan ağırlığını hissetmiş; temas ettiğimizde, elleri değdiği yerde donup kaldığında soluklarındaki değişimini duymuştum. Bir avucu karnımın üzerinde dümdüzdü, diğeri kalçamın üzerinde sabitti. Beni yavaş yavaş, insana eziyet eden bir dikkatle bırakmıştı. Sanki kristal bir kâseyi havada yakalamış gibi. Parmakları geri çekilirken gövdeme değmiş, göbek deliğimin üzerinde kaymıştı. İkimiz de sessizleşmiştik, o sessizlikte nefes alıp verişlerimiz daha da gürültülüydü.

Ali sonunda geri çekilmişti ama dokunuşunu omurgamın alt kısmında bir fısıltı gibi hissediyor, nefes alıp verirken göğsünün kıpırdanışını fark edebiliyordum. Usulca –neredeyse bir düşünmeden yalnızca birazcık fazlasıymış gibi usulca– belimdeki girin-

tiyi, kalçalarımın kıvrımını izlemişti parmakları. “Allah’ım, Şa-di, bazen o kadar güzel oluyorsun ki sana bakamıyorum bile,” demişti ve ben, kalbim göğsümün içinde deli gibi çarparken orada öylece durmuştum. Dudaklarımdan kaçan, o rüya ânını paramparça eden o sesin üzerine gözlerim kapanmıştı. Korkunç bir farkındalıkla kendime gelerek tek kelime etmeden, arkama bile bakmadan eve dönmüştüm.

Ali’yle o ânı hiç konuşmadık, aramızda imasını bile etmedik. Galiba o zaman bile ikimiz de bunun bir şeylerin başlangıcı olduğunu biliyorduk. Hayatlarımızı paramparça edecek bir şey.

Gözlerimi sımsıkı yumarak o hatıranın üzerine kapadım, alnı-mı dizlerime yasladım. Dün Ali’yi görmek zihnimde tam da bu tür duygusal bozgunları engellemek için kurulmuş barikatı yıkmıştı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Başımı kaldırdım, ellerimi montumun ceplerine soktum, havanın beni iteklemesine izin verdim. Henüz yağmur yağmı-yordu ama bütün gün fırtına kopmuş, kargalar gökte daireler çizmiş, ağaçlar sallanmıştı. Bir şeylerin nefes alışını, dalların sa-lınışını, yaprakların canları pahasına o dallara tutunuşunu izle-meyi seviyordum. Sert esintilerin başörtümü geriye atacak olma-sını umursamıyordum. Rüzgârın acımasız bir yanı vardı, insanın yüzüne çarpıyor, kulaklarını çınlatıyordu.

Bana kendimi canlı hissettiriyordu.

Rüzgâr, gazeteyi rahat rahat okutmayacak kadar güçlüydü ama sağ cebimdeki tiftikli astarın içinde tek bir sigara kalmıştı. Onu parmaklarımın arasında çevirdim, avucumu üzerine kapayıp açtım. Gülümser gibi oldum.

Bu sigaralar abimindi.

Eşyalarını almaya gelmelerinden önce onlara el koymuştum. Ot, pis dergiler, bir kutu prezervatif ve tek bir cam boruyla bir-likte saklandıkları yerden çalmıştım. Mezarında yattığı yerden annemlerin kalbini kıracak başka şeyler yapmasını istemiyor-dum. Ben nasıl zayıflıklarımın tanımlanmak istemiyorsam, onun da zayıflıklarıyla tanımlanmasını istemiyordum. İnsanın öldük-

ten sonra ifşa olması, gayet tahmin edilebilir bir insan olduğunun, herkes kadar kırılgan olduğunun ortaya çıkması korkunç bir adaletsizlik gibi geliyordu.

Babam biliyordu tabii. En azından şüpheleniyordu.

Babam her şeyin uzmanıydı. Aslına bakılırsa bu payeyi kendi kendine vermişti. Kutsal olduğuna karar verdiği gerçekler hakkında yüksek sesle konuşmaktan hoşlanıyordu ve her türlü konuda keskin fikirleri vardı: yapılmaya değer hobiler, en iyi özellikler, belli bir iş ahlakı, bir Amerikano'da espresso-su oranının tam olarak ne kadar olması gerektiği. Dünyaya dair pek çok fikri vardı. Bütün hayatını bu fikirleri bileyerek geçirmişti ve kendini sık sık bu düşünceleri hâlâ geliştirmekte olan çocuklarıyla paylaşmaya mecbur hissederdi. Babam çok kez annemle ikisinin çocuklarını uyuşturucu bağımlısı olmaktan çok daha iyisini yapacak şekilde yetiştiren makul, dindar insanlar olduğunu söylerdi. Bunlar onun, babamın sözleriydi. Abim kan çanağına dönmüş gözlerle ve belli belirsiz bir ot kokusuyla kim bilir kaçınıcı kez eve döndüğünde bağırarak söylediği sözler.

Abim genelde uzun açıklamalardan kaçınmak için gerçeği hafifçe çarpıtan yalancılardandı.

Mehdi'nin arabası da Honda Civic'ti. Parlak mavi, on sekiz inç jantlı bir Honda Civic SI. Kendi modifiye etmişti, özel bir egzoz, yasadışı mavi ışıklar, çılgın bir ses sistemi, cırtlak renkli bir ön tampon takmıştı. İçtiği alkollü içkileri içmesi, çıktığı kızlarla çıkması, geceleri evden gizlice sıvışması –ki neredeyse hep yapardı bunu– kesinlikle yasaktı. Dışarı kaçmak için çıkıntı, ağaç, yere kolay atlayabilme ve annemlerin yatak odasına uzaklık gibi nedenlerle genelde benim penceremi kullanırdı. Çıkmadan önce beni hep alnımdan öperdi ve ben de telefonumu yastığımın altına koyarak abimin gecenin köründe kapıyı açmam için atacağı mesajın titreşimini beklerdim.

Babam hiçbir zaman zalim bir adam olmamıştı ama mesafeliydi. Kuralları sever ve çocuklarından saygı beklerdi. Mehdi'yi kontrol etmeye çalışarak doğru olanı yaptığını düşünüyordu

şüphesiz. Ama aralarındaki farklara o kadar odaklanmıştı ki aslında bir yandan da aynı olduklarını hiç anlamıyor gibiydi.

Boyun eğmez.

Babam onu bükmeyi denemişti, abim de suya dönüşmüştü. Babam onu baskı altında tutmaya çalışmıştı, abim de denize dönüşmüştü.

Ani bir çarpma sesi duydum.

Ayağa fırladığım sırada iki arabanın kayarak ve kontrolden çıkıp çılginca dönerek birbirine çarptığını gördüm. Cırlayan tekerlekler, metala çarpan metalin o korkunç sesi, kırılan camlar. İçimde o eski panik yükseldi, soluğum kesildi. Nedenini bile anlayamadan koşmaya başladım, çimlerin arasında çılginca koşuyordum. El yordamıyla telefonumu aradım ve birden nerede olduğunu, telefonla en son ne yaptığımı hatırlamadığımı, nerede bıraktığımı bilmediğimi fark ettim.

"911'i ara!" diye bağırdım birilerine. Ciğerlerim alev almıştı sanki.

Deli gibi koşarken o korkunç sırt çantasının hâlâ sırtımda olduğunu, ağırlığının beni geri çektiğini çok geç fark ettim ama her nedense çantayı çıkarıp bir kenara fırlatmak aklıma gelmedi. Asfalt kaygandı, yolun bazı kısımlarında su birikintileri oluşmuştu ve ben tenime değen buz gibi suyu bile hissetmeden sığ akıntılar içinde koşuyordum. Enkazın yanına vardığımda kalbim göğsümü dövüyor, duygularım birbirine karışıyordu. Kendimin bile belli belirsiz farkındaydım. Belki de aşırı tepki veriyor olabileceğimin, belki bu iş için doğru insan olmadığımın, belki de etrafta durumu benden iyi idare edebilecek bir doktor ya da yetişkin olabileceğinin hayal meyal farkındaydım ama her nedense kendime engel olamadım, nasıl duracağımı bilemedim.

Arabalardan biri diğerinden gözle görülür şekilde daha kötü durumdaydı ve ben de ilk olarak ona gittim, sürücü tarafındaki hasarlı kapıyı nihayet mucizevi bir gıcırtyla açılana kadar çektim. İçeride bilinçsiz yatan şoförün başı direksiyonun hemen üzerindeydi, yüzüne çizgi hâlinde kan akıyordu.

Lütfen, Allah'ım, diye düşündüm. Lütfen, lütfen.

Kıza doğru uzandım, hava yastıklarının açılmadığını gördüm, emniyet kemerini çözmeye çalıştım. Açılmadı. Çaresizce zorladım, o şeyi tabanından koparmaya çalıştım ama teslim olmadı.

Uzaklardan siren sesleri duydum.

Emniyet kemerini bir kez daha çektim ve bu sefer kız kıpırdandı. Başını bariz bir yavaşlıkla kaldırdı, sulanmış gözleri titreşerek açıldı. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı. Sadece bir çocuktı, başka bir çocuk, sadece çocuk.

"İyi misin?" Sesimin çılgılık atar gibi çıkması beni irkiltti. "İyi misin?"

Kaşlarını çattı, etrafa bakındı, acısı yavaş yavaş artarken durumu idrak etti. Şaşkınlığın yerini idrake, idrakin de hızla korkuya bıraktığını gördüm. Öyle yoğun bir korkuydu ki bu bedenim birden tekrar dehşetle doldu.

"İyi misin?" dedim bir kez daha, hâlâ isterik hâlde. "Bacaklarını hissedebiliyor musun? Adını hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım," dedi ve elleriyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, amantanrımamantanrım amantanrım..."

"Ne oldu? Sorun ne? Ambulans gelmek üzere, birileri 911'i aradı, sakın..."

"Ailem," dedi ellerini bırakarak. Yüzü solmuştu. Bedeni titremeye başlamıştı. "Ehliyetimi yeni aldım. Henüz sigortam yok. Annemler beni öldürecek, aman Tanrım."

O an içimde bir şeyler kırıldı, çözüldüm. Kontrolsüzce titremeye başladım, kemiklerim kapalı bir avucun içinde sallanan zarlar gibiydi. Yere çöktüm, dizlerim ıslak, pütürlü asfalta battı. "Ailen," dedim, soluk soluğa, "m-m-mutlu olacak. Hayatta kaldığın için çok mutlu olacaklar."

ON ÜÇ

Bağrışlar, sağır edici sirenler, koşuşturup duran ayak sesleri duydum. Sürüklenerek yoldan çekildim, sendeleyerek doğruldum, kaldırıma doğru ilerledim. Ne faydalı olabilir ne de işe yarar bir şey yapabilirdim; enkazın yakınlarında kendimden izler bırakmama gerek yoktu.

Ayrıca polisle konuşmaktan nefret ederdim.

Kaldırıma çıkıp ayaklarıma baktım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Bütün gün, bütün hafta, bütün sene boyunca gözyaşlarımla mücadele etmiştim; insanı tüketen bir şeydi bu. Kendime eve gittiğimde rahatça ağlayacağımı söylerdim sık sık. Kendi acımı tamamen yaşayabileceğim güvenli bir yer bulduğumda. Yine de nadiren yaptım bunu. Öyle çok da heyecan verici bir okul dışı aktivite sayılmazdı sonuçta, okuldan eve gelen çocukların dört gözle bekleyeceği türden bir şey değildi. Ben de gözyaşlarımı tuttum. Orada kaldılar, dökülmeden göğsümü doldurarak iman tahtama baskı yaptılar. Her zaman bir tehditlerdi.

Gri gökyüzüne baktım, bir kuşu izleyip kuşlar hakkında düşünmeye başladım, kuşları düşünürken uçmak hakkında düşünmeye koyuldum, bir uçak görene kadar uçmak hakkında düşündüm, sonra göğü delip beni arkasında bırakarak gözden kaybolana kadar uçağı izledim.

Konuyu değiştirdim.

Şiddetli bir rüzgâr esince sendeledim, uzaktaki ağaçların titrediğini duydum. Bulutlar toplanıyordu, kuşlar telaşlıydı. Hiç kendimdeymişim gibi hissetmiyordum ama en azından ayaktaydım, neredeyse yürüyordum; ben de böyle devam etmem, eve kadar yürümem, yağmur beni iyice eşekten düşmüşse çevirmeden geri dönmeye çalışmam gerektiğini düşündüm.

Birkaç adım atmıştım ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Bağırarak, çığlık atarak.

Hafif bir şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Ali'nin birkaç metre ötemde durduğunu, kaldırımın ortasında dikildiğini gördüm. Onu görmek bile yeterince şaşırtıcıydı ama asıl anlayamadığım yüzüydü. Buradan bile tepesinin atmış olduğunu anlayabiliyordum.

Savaşmak mı kaçmak mı? Savaşmak mı kaçmak mı?

Bir karar vermedim, onun yerine Ali'nin bana doğru ilerlemesini bekledim. Öfkesi her adımda patlayacakmış gibi artıyordu. Yeniden bağırmaya, elleriyle kollarıyla hareketler yapmaya başladığında aramızda on adım bile kalmamıştı. "Ne bok yiyor-sun sen? Aklından ne geçiyordu?"

Kaşlarımı çattım. Şaşkınlıkla itiraz etmek için ağzımı açtım ama artık neredeyse dibimdeydi, aramızda bir iki adım kalmıştı ve yürümeye devam ediyordu. Nerede duracağını merak ettim.

"Ne diye bir trafik kazasının ortasına koştun?" diye bağırdı. "Sen sağlıkçı falan değilsin. Bunun eğitimini almadın. Bu öyle bir şey değ-" Birdenbire durdu, sözcükler dilinin üzerinde cansızlaştı.

"Of. Özür dilerim. Ağlama. Özür dilerim." Bir eliyle saçlarını sıvazladı, gereksiz bir endişeye kapılmış gibiydi. "Sana bağır-mak istememiştim."

Ağladığının farkında değildim. Dehşetle arkamı dönüp uzaklaştım, titreyen ellerimle yanaklarımı sildim.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" dedi bana yetişerek.

Hâlâ hareket hâlindeydim, uzaktaki bir trafik lambasına dikmişim gözlerimi. Kırmızı ışığın yeşile dönmesini bekledim, be-

denimin titremesi geçsin diye bekledim. Sonra da elimden geldiğince sakın bir sesle, “Ne işin var burada?” diye sordum.

“Nasıl yani? Kardeşimi okuldan alıyordum.”

Birdenbire durdum.

Zahra’yla arkadaşlığımızın son senesinde Ali kardeşini okula getirmeyi, onu okuldan almayı reddediyordu. Nedenini bildiğimi düşünüyordum –belli ki benden kaçmaya çalışıyordu– ve hipotezim bir anda beni okula getirip götüreren tek kişi olarak kalan Zahra’nın annesi tarafından zaman zaman onaylanıyordu. Bizi her yere götürmek Zahra’nın annesi için büyük bir yükü ve bu yükün bir kısmını üstlenmesi için Ali’ye baskı yapmak için fırsat kolluyordu. Bizi bir yerlere götürürken oğlundan şikâyet ediyor, arabasını elinden alacağına dair boş tehditler savuruyor, ona asla laf geçiremediğinden yakınıyordu. Zahra’nın annesinin bu arabayla alıp bırakma işini kendi kızından çok benim için yaptığını hissederdim sık sık. O gelip beni almazsa kimsenin almayacağını bir şekilde biliyor gibiydi. Elbette temelsiz bir iddiaydı bu; rahatlatıcı ve utanç verici bulduğum bir teoriydi ama yine de ona minnettardım. En çok da bana kendimi hiçbir zaman yük oluyormuşum gibi hissettirmediği için.

Zahra’yla artık arkadaş olmadığımızı fark ettiğim gün, okul çıkışında arabanın oraya ondan önce vardığım gündü. Zahra’nın annesini görmüş, el sallayarak selamlamıştım. Ama arabaya doğru ilerlemeye başlamıştım ki Zahra birden ortaya çıkıp, *Of Allah’ım ya, her yerde peşimde dolanmayı bırak. Hayatında bir kez olsun eve kendin dön*, demişti. Beni paramparça ettiği gündü bu. Öyle büyük bir utançla doldurmuştu ki içimi, yer yarılrsa da içine girsem istemiştim. Henüz nasıl unutacağımı öğrenemediğim bazı şeyler vardı.

Ağır ağır arkama döndüm.

Ali gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yalancı Ali, orada durmuş gözümün içine baka baka yalan söylüyordu.

“Ne zamandan beri,” dedim ona, “kardeşini okuldan alıyorsun?”

Kaşlarını çattı. "Hep alıyorum."

Yalancı.

Kendi annemin artık beni hiçbir yere götürmediğini bilmediğinden böyle yalan söyleyebiliyordu bana. İki ay öncesine kadar her gün kardeşiyle birlikte annesinin kırmızı minivanında yan yana oturuyorduk; annesinin arabasının okulun otoparkına hâlâ girip çıktığını görüyordum.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Ali'nin buraya bir şey söylemeye geldiğini yavaş yavaş anlamaya başlamış ve hayatından çıkıp gitmeden önce ona bunu söyleme şansı tanımaya karar vermişim. Çünkü bu kez sonsuza dek çıkmayı planlıyordum hayatından. Artık Zahra'nın beni rahatsız etmesini istemiyordum. Onun suçlamalarından bıkmıştım, yapmadığım bir şey için bana kendimi –sürekli– korkunç biri gibi hissettirmesinden bıkmıştım.

Titrek bir nefes aldım.

Ali bana yalan söylemişti ve yalanını yüzüne vurmanın anlamı olmadığını düşünsem de işleri onun için kolaylaştırmanın da anlamsız olduğunu düşünüyordum. Onun yerine gözlerimi onun derin bir kuyuyu andıran kahverengi gözlerine, sinir bozucu derecede koyu kirpiklerine diktim. Başka bir yere bakmak için çoğunlukla yüzüne baktım; gözlerimi boynunda gezdirirken, başımı eğerek omuzlarına değdirirken yakalamasından korkuyordum beni.

O hep görmezden gelinmesi güç biri olmuştu.

Ali futbolu severdi, çoğu erkek –özellikle de İranlı erkekler– gibi bu spor konusunda tutkuluydu ama aynı zamanda aktif olarak da oynaması, onun tutkusunu diğerlerinininkinden ayırıyordu. Top peşinde koşturmak da vücudunu sağlam bir şekle sokmuştu. Bunu biliyordum çünkü bir keresinde, sadece bir kere ve tamamen tesadüf eseri, onu üstü çıplak görmüştüm. Altı yıldır Ali'nin evi olan mabedin kutsal koridorlarında yürümüş, on bir yaşımdan beri onun varlığının kanıtlarına maruz kalmıştım. Kızların onu neden sevdiğini anlamak için onu üstsüz görme-

me bile gerek yoktu. Nadir bulunacak cinsten bir adamdı ve bu, Zahra'yı hep delirtmişti.

Sonunda Ali dayanamadı.

"Ne?" dedi ve iç çekti. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Buraya neden geldin?"

Döndü, iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Son günlerde erkeklerin çoğu saçlarına öyle bir jöle sürüyordu ki buklelerini çekiçe falan kırabilirdiniz ancak. Ali bu modayı pek sallamıyor gibiydi.

"Ne bileyim," dedi sonunda. "Baban için."

Nefesimi tuttum.

"Özür dilemek istedim. Her şey için. Bilmediğim için. Mehdi'yi unuttuğum için. Ben sadece... Bunu söylemem gerekiyordu."

Öfkem oracıkta dindi. Beni öyle hızlı terk etti ki onun yokluğunda bir an başım döner gibi oldu. Vücudum gevşedi.

"Ha," dedim. "Sorun değil. Hayatımla ilgili meseleleri bilmeni gerektirecek bir şey yok."

Ali hayal kırıklığıyla bir soluk verdi. "Keşke bilseydim. Bazen Zahra'ya senin nasıl olduğunu soruyorum ama pek bir şey anlatmıyor."

"Hey, aslında ileride..." Duraksadım. "Belki de Zahra'yla benim hakkımda konuşmasan iyi olur. Hem de hiç. Onunla artık... Yanlış fikirlere kapılıyor."

Ali kaşlarını çatı. "Onunla senin hakkında konuşmuyordum. Ona senden neredeyse hiç bahsetmedim. Ama dün hastaneden çıktıktan sonra onu almak için okula gittim ve arabamda sırt çantayı gördü. Bana sorunca ben de seni hastaneye götürdüğümü söyledim."

"Ya."

"İşte sonra o da bana ne olduğunu sordu, anlattım, sonra da ona babanı sordum ve..." Cümlesini yarım bıraktı. Yüzü birden aydınlandı, anlamak üzereydi.

"Peki. Evet, belki dün gece seninle ilgili epey bir şey sormuş

olabilirim.” Birden omzunun üzerinden baktı. “Bu arada gitsem iyi olacak. Zahra beni bekliyor.”

Boşluğa bakarak başımla onayladım. Ardından gururumu çiğnedim ve “Rica etsem, onu gördüğünde aramızda hiçbir şey olmadığını söyler misin?” dedim.

Ali sanki ona tokat atmışım gibi birden döndü. “Ne?”

“Ya da istersen aramızda *hiçbir zaman* hiçbir şey olmadığını da söyleyebilirsin. Çünkü o sanıyor ki...” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum, bugün yanıma geldi ve cidden çok kızgındı. Görünüşe bakılırsa bizim...”

“Dalga mı geçiyorsun?” Ali şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, bir adım geriledi. “Lütfen dalga geçtiğini söyle.”

“Ne? Neden?”

“Hâlâ bunu yaptığına inanamıyorum. Onun sana bunu yapmasına hâlâ izin verdiğiğine inanamıyorum. Şimdi bile, o artık... Bak, Shadi, kendi hayatımı yaşamak için kimsenin iznine ihtiyacım yok. Senin de olmamalı.”

“O kimse değil,” dedim sessizce. “Senin kardeşin.”

“Kardeşim olduğunun farkındayım.”

“Ali...”

“Bak, umurumda değil, tamam mı? Mesele biz değiliz. Sen bana bir uçurumdan atlamamı söyledin, ben de atladım. O sıkıştığım uçurumundan atladım. Hayatından çıkıp gittim çünkü sen benden bunu istedin, çünkü kardeşimin seni kıskandığını göremiyorsun, başından beri seni kıskandığını ve senin mutlu olduğunu düşünmeye bile katlanamadığını görmüyorsun.”

Birden nefes alamaz oldum.

“Artık fikrini değiştirmeye falan çalışmayacağım,” dedi Ali. “Tamam mı? Ben yoluma devam ettim. Şimdi karşında durmuş sorular soruyorsam senin için endişelendiğimden, bir zamanlar arkadaş olduğumuzdan.”

İrkildim. “Bunu biliyorum.”

“O zaman kardeşimin senin hayatını yönlendirmesine izin vermeyi bırak. Hatta benimkini de. Kendi seçimlerini yap.”

“Ali, o benim arkadaşım,” dedim. “En iyi arkadaşım.”

“En iyi arkadaşın ha! Vay be! Peki.” Başıyla onayladı, sonra güldü. “Bana şunu söyler misin, Shadi? Nasıl bir en iyi arkadaş senin mutlu olmanı istemez? Nasıl bir en iyi arkadaş seni yaralayıp yaralamadığını umursamaz? Nasıl bir en iyi arkadaş senin kendi kararlarını verme hakkını inkâr eder?”

“Bu adil değil,” dedim. “O kadar basit değildi...”

“Biz de arkadaştık, öyle değil mi? Neden benim oy hakkım olmadı?”

İşte o zaman başımı kaldırıp ona baktım, sönüp gitmeden önceki o kısacık anda gözlerindeki o acı kıvılcımını gördüm. Bir şeyler söylemeyi düşündüm, bir şeyler söylemek istedim ama imkânım olmadı.

Ali güldü.

Güldü, elleriyle yüzünü sıvazladı, başını gökyüzüne çevirdi. Yalnızca kendi bildiği bir şeye güler gibiydi. Gözlerinin ferisi sönerken bedeninin gevşemesini izledim. Sakinleşmek için bir nefes aldı, aldığı nefesi verirken gözlerini uzaklara dikti. Benimle tekrar göz göze geldiğinde yorgun görünüyordu. Gülümsedi ve o tebessüm kalbimi sızlattı.

“Endişelenme,” dedi. “Kardeşime aramızda hiçbir zaman bir şey olmadığını söylerim.”

Ona bakakaldım. Boğazım yeniden yanmaya başlamıştı, sıcaklık yukarı doğru çıkıyor, gözlerime baskı yapıyordu ve buna daha fazla katlanamayacağımı biliyordum. Başımla beni bekleyen uzun yolu işaret ettim.

“Ben gitsem iyi olacak.”

“Doğru. Evet.” Ellerini birbirine vurdu. Bir adım geriledi. “Tamam.”

Tam gitmek üzere dönmüştüm ki konuştuğunu duydum.

“Bekle.”

Tereddütlü, yumuşak bir sestti.

Soran gözlerle arkama döndüm.

Ali yeniden bana doğru ilerledi. Yüzündeki ifade değişmişti,

endişeliydi. “Dün gece,” dedi, “sana iyi olup olmadığını sordugumda... hayır demiştin.”

Tedirgin gülümsemem soldu. Yüzüm bir maskeye dönüştü. “Öyle dediğim için üzgünüm. O cevabı vermemeliydim.”

“Yapma... Shadi, özür dileme. Sadece bilmek istiyorum, şimdi iyi misin?”

“Ah, evet.” Derin bir nefes aldım, kendimi tekrar gülümsemeye zorladım, boğazımdan yukarı tırmanan o sıcaklığı yuttum, gözlerimin kuru kalmasını diledim. “Evet. Harikayım.”

“Annen iyi mi?”

“Evet, o da çok iyi.” Başımla onayladım. “Çok daha iyi. Sağ ol.”

Bir şey daha söylemek üzereydi ama daha fazla dayanamadım. Telaşla sözünü kestim, o dehşetli titreme dudaklarımı tekrar ele geçirmişti.

“Aslında gitmem gerek. Yemek için evde olmalıyım. Annem beni bekliyor.”

“Ya,” dedi şaşkınlıkla. “Bu... harika.”

“Aynen,” dedim, gözlerim hâlâ kuruydu, bacaklarım hâlâ işliyordu. “Gerçekten harika.”

ON DÖRT

Eve vardığımda ışıklar yanmıyordu.

Kapıyı arkamdan kapadım, yağlanmamış menteşenin bildik gıcirtısının ardından kapının kapanma sesi duyuldu. Sırtımı kapıya dayadım, başımı ucuz tahtaya yasladım. Yeni boya, ağır hava ve Windex'in hafif kokusunu içime çektim. Abim öldükten kısa bir süre sonra bu steril kiralık eve taşınmıştık. Onun yaşamının müzesine benzeyen bir yerde yaşamak imkânsız hâle gelmişti. Babam her gece annemin yüzükoyun uzanmış hıçkıran bedenini abimin yatak odasından dışarı sürüklüyordu. Onu kendi gözlerimle yalnızca bir kez görmüştüm. Babam beni oradan kovalayıp bağırarak yatağıma dönmemi söylemeden önce kısacık bir an. Annem abimin odasının zeminine kıvrılmıştı, başını süpürgeliğe vuruyor, merhamet edip canını alması için Allah'a yalvarıyordu.

Annemle babam her nedense kendilerini kandırıyor, gecenin bir vakti bağırıp çağırarak kavga ettiklerini duymadığımızı, koridorda onları görmediğimizi, babamın yatağa dönmesi için anneme yalvardığını, babamdan çıkabileceğini hiç bilmediğim bir sesle yalvardığını duymadığımızı zannediyorlardı. *Geri dön, geri dön, geri dön, geri dön, geri dön.*

Annem, babamın suratını tokatlamıştı.

Göğsüne zayıf, çaresiz yumruklar indirmiş, babam nihayet onu bırakana, yere çökmesine izin verene kadar onu tırmalamış-

tı. Odamın hafifçe araladığım kapısından izlemiştim onları. Kalbim öyle güçlü atıyordu ki doğru düzgün nefes alamıyordum. Gecenin bir vakti, annemle babam birer yabancı oluvermiş, ikisi de kendilerinin tanımadığım bir versiyonuna dönüşmüşlerdi.

Babamın annemin önünde dizlerinin üzerine çökmesini izlemiştim. Tövbekâr bir diktatör. Annemin onu küle çevirişini izlemiştim.

Bir sabah babam taşınacağımızı duyurduğunda kimse başını bile kaldırmamıştı. Ne bir soru sorulmuş ne herhangi bir şey tartışılmıştı.

Gerek yoktu.

Orayı ardımızda bıraktık, bir daha eski sokağımızdan geçmedik, annemin artık kendi giyinme odasında geçirdiği saatlerden bahsetmedik. Ama gözlerimi kapadığımda hâlâ onun sesini duyabiliyordum; onun o çaresiz, insanlıktan çıkmış yüzünü görebiliyordum hâlâ. *Al canımı, Allah'ım*, diye ağlıyordu. Göğsünü dövüyor, yüzünü tırmalıyordu. *Mano bokosho az een donya bebar. Canımı al ve beni bu dünyadan kurtar.*

Işıkları yaktım.

Sırt çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı savurdum. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimi bir mengene gibi eziyordu. Gözlerim kararlı. Kafamın içinde bir stetoskop, kahverengi bir leke, iyice eskimiş altın bir alyans gördüm.

Kendisi için tehlikeli olduğunu düşünmenize neden olacak bir şeyler söyledi mi hiç?

Kendimi buz gibi ve ağır hissediyordum.

Kapının yanındaki duvara çakılmış eski, üzeri boyanmış bir çiviye baktım. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca antrede dikişip öylece onu izledim. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Açtım, ödevim vardı, duş almam gerekiyordu, telefonumu bulmalıydım, üzerime bir kazak geçirmek istiyordum ve dizimdeki bandajı da değiştirmem şarttı çünkü yaram dünden beri zonk-luyordu. Üşümüştüm, ıslaktım, titriyordum, kafam yanıyor, ellerim titriyordu. Halledilmesi gereken binlerce insani ihtiyacım

vardı ve o ihtiyaçların ağırlığı altında felç olmuş gibiydim; kendim için gerekli olan onca şeyin karşısında aciz hissediyordum. Son zamanlarda kendimden korkmaya, yeterince yemediğimden ya da uyumadığımdan endişelenmeye başlamıştım. Şu an dağılamazdım, bu da daha çok mücadele etmem gerektiğı anlamına geliyordu. Ama son günlerde kalbim ve zihnim o kadar doluydu ki artık resmen dikişleri zorlanıyordu. Bir zamanlar kendi hayatıma, kendi ilgi alanlarıma zaman ayırabilmek için gösterdiğim çabalara neredeyse hiç yer kalmamıştı.

Bir şekilde üst kata sürüklendim.

Kendimi banyoya kilitleyip başörtümü çözdüm, kıyafetlerimi çıkardım, kaynar duşun altına girdim. Bacaklarım artık ağırlığı-mı taşıyamayacak duruma gelene kadar suyun altında kaldım, sonra başım ağırlaşana kadar duşun zemininde oturdum. Alnı-mı fayansa yasladım, pütürlü derzler tenimi aşındırdı. Derin bir nefes aldım, suyu soludum. Gözlerimi kapadım.

Allah'ım, diye düşündüm. Bana yardım et.

Gözyaşlarım sessizdi.

Orada ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum, zayıf duş başlığı vücudumu güçbela ısıtırken ne kadar ağladım bilmiyordum. Zamanda geriye gitmiş, yeniden bir fetüs olmuş, duşun zemininde kimsenin sahiplenmediğı bir bebek gibi kıvrılmıştım. Sessiz hıçkırıklar vücudumu sarsıyor, göğsümü yarıyordu. Bunca acıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Doğmak isteyip istemediğimden bile emin değildim.

Kapının sertçe alınmasıyla birden irkildim.

Başka bir tıkırtı –hayır, sert bir vuruş– geldi ve o kadar hızlı doğruldum ki neredeyse küvetin içinde kayacaktım. Zihnim artık paniğe alışmıştı ve kolayca, hiçbir teşvike gerek duymadan o seviyeye ulaşabiliyordu. Kalbim hızla atıyordu, gözlerim şiş gibiydi. Yüzümü hunharca ovdum, sakın kalmak için yoğun bir çaba harcadım. Kendimi hazır hissedince suyu kapadım.

“Evet?”

“İki saattir falan oradasın,” dedi ablam. “Banyoyu kullan-

mam gerek." Bu abartı karşısında hayrete düştüm. Sonra şaşkınlıkla acaba eve ne zaman geldi, şimdi saat kaç, annem işten döndü mü gibi şeyler düşündüm.

"Diğer banyoyu kullanabilirsin," dedim naylon duş perdesine tutunarak. "İşim bitmek üzere."

"Beni içeri al," dedi. "Bağırıp durmak istemiyorum."

Bu hiç Shayda'ya göre değildi.

Temkinli adımlarla duştan çıktım, temiz bir havlu aldım ve banyonun kilidini açtım. Tam küvete geri girip duş perdesini çekmiştim ki kapının tıkırdayarak açıldığını duydum.

"Pekâlâ, çık dışarı, hemen," dedi ablam sertçe.

"Çıkmak üzereyim," dedim havluyu telaşla bedenime sarmaya çalışırken. "Neden? Ne oldu ki?"

"Hassan'ın annesi burada."

"Ee?" dedim. Sonra birden, "Of," dedim.

"Evet. Aynen. O yüzden o tembel kıcını kaldırıp duştan çık ve çayı hazırla."

Karşı çıkmaya hazırlanarak kaşlarımı çattım, sonra fikrimi değiştirdim. Shayda'nın kendine has o tuhaf tarzıyla benden yardım istediğini fark ettim. Bu stresli durumla başa çıkmasına destek olmak için yanında olmamı istiyordu.

Hüzünlendim.

Ta içimde hissettim onu, sanki ateşten bir parmak göğsüme baskı yaparmış gibi. Ama yarım saniye kadar sonra banyodan çıkıp kapıyı duş perdesinin asılı olduğu çubuğu sarsacak kadar sertçe kapadığını duyunca o heyecanım kesinlikle sekteye uğradı. Yine de bu da bir şeydi.

Shayda cidden çoğu zaman beni hor görür gibiydi.

Gergin ilişkimizi bir omuz silkişle ve ikimizin farklı olduğuna dair yavan sözlerle geçiştirmek kolaydı ama durumun bundan daha karmaşık olduğunun farkındaydım. İkimiz hiçbir zaman çok yakın olmamıştık ama son zamanlarda yollarımız tamamen ayrılmıştı ve bu da yalnızca büyük önem taşıyan tek bir mesele konusunda anlaşılamadığımız içindi.

Ben, Mehdi'nin ölümü konusunda kesin bir surette babamı suçluyordum.

Shayda'ysa onu suçlamıyordu.

Bu konuda Shayda'nın takındığı tutum karşısında afallamıştım. Daha önce aramızdaki pek çok farklılığı detaylarıyla düşünmek, Shayda'ya hayat, inanç ve aile konusunda en önemli bulduğu şeyin ne olduğunu sormak için bir nedenim olmamıştı. İnançlar ya da ailemiz konusunda tam olarak ne düşündüğünü ve hatta Mehdi'nin yaşamını ne kadar sert bir biçimde yargıladığını hiç bilmiyordum. Ama Mehdi öldüğünde, geride kalan dördümüz kendimizi tamamen açmak, içimizde bizi harekete geçiren şeyleri incelemek zorunda kaldık. Ölüm bizden kalplerimizi şekillendiren şahsi ve hâlâ oluşmakta olan dünya görüşlerini sorgulamamızı talep etmişti. Birbirimizin zayıf bedenlerini ve irinli zihinlerini öğle güneşinin o sert, berbat ışığında incelemiş ve ay göğe yükseldiğinde kendimizi yeryüzünün farklı köşelerinde bir başımıza bulmuştuk. Annem nasıl babamdan olabildiğince uzaklaştıysa ben de ablamdan aynı şekilde uzaklaşmıştım ve son bir seneyi o mesafeler arasında bir köprü kurmaya çalışıp başarısız olarak geçirmiştım.

Sıkıntı şuydu ki bu çabayı gösteren tek kişi bendim.

Parmaklarımın ucuna basarak havluya sarınmış hâlde yatak odama geçtim, parmaklarımı ıslak ve nemli saçlarımın arasından geçirdim. Çenemdeki yara bandı duşta sökülmüştü ve yaranın iyileşmeye başladığını görünce mutlu oldum. Parmaklarımın ucuyla temkinli temkinli kesiğe dokundum, dolabımın kapağını açıp içindekileri incelerken acıyan yere hafifçe vurdum.

Benim aksime, Shayda evlenmeye hevesliydi.

Bu konuda annemle tartışıyor, bunu istediği konusunda ısrar ediyordu. Evlenmek istediği adamı seçmiş, teklifini kabul etmiş, beş yıllık bir plan yapmıştı. Shayda on dokuz yaşındaydı, iki senelik üniversitenin ikinci senesindeydi ama yakında bir bölge üniversitesine nakil yaptıracaktı. Önümüzdeki birkaç

sene nişanlı kalmak istiyordu. Planı, mezuniyetten hemen sonra evlenmekti. Çocuk yapmak istemiyordu. Hiçbir zaman. Sadece koca istiyordu.

Bu plan pek çok gayrimüslim için ya aptalca ya da tuhaftı ama çoğu dini topluluk için o kadar da nadir görülen bir şey sayılmazdı. Pek çok insan nispeten oldukça genç yaşta evlenir, hiç değilse nişanlanırdı. Birkaç yıl boyunca nişanlı kalır, evlilik niyetinin bir ifadesi olarak birlikte zaman geçirir, sonra da evlenirdi. Mutlu ve mutsuz çiftler olurdu. Boşanma tabu değildi; boşanan bir sürü örnek de vardı. Bunu düşününce kendi annemle babam geldi aklıma ki bu ilk değildi.

Yatak odamın kapısında duyduğum tek vuruş, Shayda'nın fazlasıyla heyecanlı bir hâlde odama dalmasından önceki tek uyarıydı.

"Neden giyinmedin hâlâ?" Sonra bana uzun uzun baktı. "Gözlerin neden kıpkırmızı ve şişmişler?"

İrkilerek aynaya baktım. "Ha," dedim. "Alerji?"

"Senin alerjin yok ki?"

"Belki de vardır." Gülmeye çalıştım. "O kadar kötü mü cidden?"

"Neyse, umurumda değil," dedi dalgınca. "Lütfen giyin artık. Sen olmadan aşağı gidemem."

"Ne? Neden ki?"

"İşte," dedi. Gözlerini kısarak sanki anlamam gerekirmiş gibi kollarını rüzgârgülü misali çevirdi.

Anlamadım.

Sonra başını iki yana salladı. Sanki bir aptala laf anlatmaya çalışmış gibi yaptı bunu. "Fazla hevesli görünmek istemiyorum, tamam mı? Biraz daha..." Doğru kelimeyi ararken elini salladı.

"Lakayıt görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne? Neden normal insanlar gibi konuşamıyorsun ki?"

"Ben normal konu--"

"Of, bana ne, tamam mı?" diye araya girdi. "Umurumda değil. Nasıl görünüyorum?"

Derin bir nefes aldım ve annemi, annemi, annemi düşündüm. Sonra, dikkatli bir edayla karşımdaki görüntüyü inceledim.

Shayda uzun, fırfırlı ve parlak bir elbise giymiş, ona uyumlu parlak bir başörtüsü takmıştı. Hoş görünüyordu ama kesinlikle abartılı giyinmişti. Bu gerçeği söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. Basamakları inerken ona kaç kişinin eşlik ettiğinin önemli olmadığını, kıyafetinin gerçeği haykırdığını nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Fazla hevesli görünüyordu.

“Cidden çok hoş görünüyorsun,” dedim düşüncelerimi yutup.

Gözlerini devirdi ve bana beni biraz ürküten iğneleyici bir bakış attı. “Boş ver, sensiz ineceğim.”

Kapıya varmış kolunu indiriyordu ki, “Senin derdin ne?” dedim. Sesimdeki öfkeyi dizginleyemiyordum artık. “Sana gerçekten hoş görüldüğünü söyledim. Neden kötü bir şey olsun ki bu?”

“Boş ver dedim ya, Shadi. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Senden ilgilenmeni isteyerek aptallık ettim.”

“Ne demek istiyorsun sen şimdi?”

“Ne demek istiyorum sence?” Hiçbir uyarıda bulunmadan hızla bana döndü. “Umursamıyorsun demek istiyorum. Kendinden başka hiçbir şeyi iplemiyorsun.”

Sanki darbe yemişim gibi geriledim.

“Bu doğru değil,” dedim ama afalladığım için sesim tereddütlü çıkmıştı, bu da onun iddiasını destekliyordu yalnızca.

Güldü ama çıkan ses yapay ve öfkeliydi. “Hiçbir şeyi umursamıyorsun. Ne bizi ne babamı. Annemle tek kelime etmiyorsun, bana hayatımla ilgili hiçbir şey sormuyorsun.”

“Sormamı istediğini bilmiyordum. Hatta benimle konuşmak istediğinin bile farkında değildim...”

Gözleri kocaman oldu. “Shadi, sen benim *kardeşimsin*. Başka kimle konuşacağım?”

Ona doğru bir adım attım ama kıpkırmızı bir yüzle aniden geri çekildi.

“Sakın bana sarılayım deme. Sakın beni küçük görmeye kalkma.”

“Seni küçük gördüğüm falan yok, ben sadece...”

“Geçtiğimiz yılın benim için ne kadar zor olduğuna dair hiçbir fikrin yok,” dedi. Aniden bastıran duygusallıkla gözleri parlıyordu. “Hiçbir fikrin yok, Shadi.” Başını iki yana salladı, etrafa bakındı. “Son günlerde evi kim idare ediyor zannediyorsun? Sence dolapta yiyecek bir şeyler olduğundan emin olan kim? Çöpü çıkaran, mutfakı temizleyen, postaları alan, faturaları halleden, annemin arabasında benzin olduğundan emin olan, çeklerini bozduran, babamın sigortasının işlediğinden emin olan kim?”

“Shayda...”

“Benim, Shadi.” Bir parmağını kendi göğsüne bastırdı. “Hepsini ben yapıyorum. Sense yardımcı olmak için parmağını bile oynatmıyorsun. Umursuyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyorsun. Neler yaşadığıma ya da her gün ne kadar çok şeyle uğraştığıma dair hiçbir fikrin yok. Hatta bu konuda” –elini savurarak etrafı gösterdi– “bu, bugün, Hassan’la olanlar.” Birden isterik bir tavırla güldü. “Neler olduğundan bile haberin yok, değil mi? Onunla ilgili hiçbir şey sormadın bana. Hayatımla ilgili cidden hiçbir şey bilmiyorsun. Bundan daha umursamaz olamazdın.”

“Elbette umursuyorum. Shayda, öğrenmek istiyorum. Lütfen, dinle beni...”

“Hayır! Senin bu bencilliğinden *bıktım usandım!* Yoruldum artık. Sen dışarıda Ali’yle, onca insan dururken bize bok gibi davranan, bir yıldır falan bizimle konuşmayan Ali’yle Allah bilir ne haltlar karıştırırken bir kez bile, *bir kez bile* babamın nasıl olduğunu merak etmedin. Hastaneye gelip onu ziyaret etmedin. Umursamadın bile. Onun ölmesini *istedin*. Öyle değil mi? *İstemedin mi?*”

Artık resmen bana bağılıyor, rujlu dudakları korkunç sesler çıkarıyordu. Olduğum yerde donup kaldım, alt katta misafiriyle

oturmuş bu konuşmanın biçimsiz bir versiyonunu duymuyormuş gibi davranmaya çalışan annemi gözümde canlandırınca içimdeki merhamet uçup gitti. Onun o küçük düşmüş hâlini, dehşetini canlandırdım gözümde.

“Lütfen,” dedim sessizce. “Lütfen bağırmayı kes.”

Kesmedi.

“Sen ailemizin dağılmasını *istiyorsun*. Annemle babamın boşanmasını istiyorsun. Yaşadığımız onca şeyden sonra... Onca şeyden sonra her şey daha da beter olsun istiyorsun. Neden? Senin derdin ne?”

“Shayda,” dedim çaresizce. “Aşağıda insanlar var. Seni duyuyorlar. Annem seni duyuyor.”

“Sorularıma cevap bile vermeyeceksin yani, öyle mi?” Başını tiksintiyle iki yana salladı ve bu hareketle birlikte bütün mücadele gücü bedenini terk etti. Mağlup görünüyordu. Mağlup ve acımasız. “Sorularıma cevap vermeyeceksin ama orada öylece dikilip haklıymışsın, benden, geri kalan herkesten daha iyiymiş gibi davranmaya devam edeceksin, öyle mi?”

“Shayda. Yeter.”

“Onun cenazesinde ağlamadın bile,” dedi ve soluğunun tıkandığını duydum. “Bazen onun ölmesini bile umursamıyormuşsun gibi geliyor.”

Birden nefes almakta o kadar zorlandım ki göğsüm patlayacak sandım. Ayağımın altındaki haliya baktım, öfkemi kontrol altında tutmak için tüm gücümle çabaladım. Ama bu sefer başaramadım.

“Çık dışarı.”

“Ne?” İrkildi.

“Çık dışarı. Odamdan çık. Git evlen. İyi şanslar.”

“Ben evlenmiyorum,” dedi şaşkınlığını üzerinden atamadan. “Ben sadece...”

Başımı kaldırıp baktım, gözlerimi gözlerine diktim. Gözle görülür biçimde irkildi.

“Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun, Shayda. Hiç ama hiç-

bir şey bilmiyorsun.” Yanından yürüyüp geçtim, kapıyı ardına kadar açtım. “Defol.”

Çıkmadı.

Onun yerine ben çıktım.

Üzerime bir pantolon ve eski bir kapüşonlu geçirdim, ıslak saçlarıma yün bir bere taktım. Shayda bana aklımı kaçırdığımı, resmen delirdiğimi, aşağı o şekilde inersem onu utanç içinde bırakacağımı ve Hassan’ın annesine selam vermeden çekip gidersem bütün ailesine saygısızlık etmiş olacağımı ve bunun da –*bunun*– kendimden başka kimseyi önemsemediğimin, benim bir canavar olduğumun, kimseyi ama *kimseyi* önemsemeyen insan kılıklı bir canavar olduğumun kanıtı olacağını söyledi.

Ben basamaklardan aşağı hızla inerken arkamdan bağırdığı sözler bunlardı.

Oturma odasına girdiğimde annem ayakta dikilmiş beni bekliyordu. Yüzündeki bakış, çifte cinayet işlemeye yetecek kadar gaddarcaydı.

O bakışı özlemiştim.

“Özür dilerim,” dedim soluk soluğa ve kendimi gülümsemeye zorladım.

Son derece kibar ve fazlasıyla resmî bir selamlaşmayı hızlıca halledip durumu daha da gülünçleştiren o tumturaklı, aksanlı Farsçamla gerekli özürleri diledim. Hassan’ın annesi olduğunu düşündüğüm kadına teşrifiyle evimizi onurlandırıdığı, kılığını bağışlayacak kadar zarif olduğu için teşekkür ederek lütfen oturmasını ve kendini evinde hissetmesini söyledim. Ben konuşurken dudakları seğirip duruyor, gülmemek için kendini zor tutarmış gibi beni izliyordu.

Annem iç geçirdi.

Ancak ben ayakkabılarımı giymeye davranınca birden hareketleri keskinleşti.

“Koja dari miri?” dedi. *Nereye gidiyorsun?*

Oracıkta dalağımı deşmemesini misafirine borçlu olduğum farkındaydım ve onu bu şekilde görmek, biraz olsun kendine benzer bir hâlde bulmak içimi büyük bir sevinçle doldurdu. Beni sonradan öldürecek olmasını bu yüzden hiç umursamadım.

“Telefonumu Zahralarda unutmuşum,” dedim hızlı hızlı, kayıtsızmış gibi. İlgisiz. Aldırışsız. Shayda’dan nefret ediyordum. “Bir koşu gidip alacağım.”

“Alaan?” *Şimdi mi?*

Annem camdan dışarı, giderek yoğunlaşan karanlığa baktı. Zahraların evi çok uzak değildi, dört sokak aşağıdaydı. Birkaç ay boyunca, Zahraların yeni evimize yakın olması taşınmanın tek avantajıydı. Üç ay önce, ikinci dersin ortasında bayılmamın ardından revire gönderildiğimde kimseye ulaşamamıştım. Ben de Zahra’nın annesini aramıştım. Kadın beni alması için kocasını göndermişti. Adam işten çıkmış, bana ihtiyacım olmayan beş farklı ilaç almış ve Zahra’nın yatağında uyumama izin vermişti. Nezaketlerinden öylesine etkilenmişim ki hemen orada, Zahra’nın odasında, masasının üzerinde, onun kâğıt ve kalemını kullanarak onlara bir mektup yazmıştım. Uzun bir mektuptu, abartılı bir duygusallık, içtenlikleri karşısında duyulan mahcubiyet vardı içeriğinde. Mektubu posta kutularına bırakmış, sonra yürüyerek eve gitmişim. Kendi aileme o günle ilgili hiçbir şey söylememiştim.

Okula geri döndüğümde Zahra bana ailesinin mektubu bulunduğunu söylemişti. Öğlen yemeğinde söylemişti bunu. Sandviçinin üzerinden bana bakıyordu. Sanki daha önce hiç tam mânâsıyla görmemiş gibi, sanki delinin tekiymişim gibi bakıyordu.

“Tuhaf bir mektuptu,” demiş ve gülmüştü. Gülmeye devam etmişti. *Annemler tatlı buldular ama bence çok komikti. Şaka yapıyor-dun, değil mi?*

Annem, Zahra’yla artık arkadaş olmadığımızı bilmiyordu.

Olanları ona hiç anlatmamıştım çünkü anneme neler olduğunu anlatmam benim için daha da endişelenmesinden başka

hiçbir işe yaramayacaktı, ki bu da onun benim için endişelenmemesini sağlamak konusundaki yeminimi bozmak anlamına gelirdi. Onun endişelenmesini istemiyordum. Benim için endişelenmesin. Kimse için endişelenmesin. Ama yine de...

Bu durumda bile zaman zaman başarısız oluyordum.

Annem hâlâ pencereden bakıyordu ve evden çıkmamı yasaklamak üzere olduğunu görebiliyordum. Hissediyordum bunu, sözcüklerin sıraya girdiğini görüyordum...

"Zahra beni bekliyor," dedim hızla. "Bir koşu gidip geleceğim. On dakikacık!"

Kapıyı arkamdan sertçe kapadım.

ON BEŞ

Abimin öldüğü gün annem *ghormeh sabzi* yapıyordu. Mutfak, ocağın yaydığı ısıyla sıcak, içerisi karamelize edilmiş et ve taze pirincin kokusuyla ağırdı. Annem dağınıklığı toplarken pek de bir faydam olmaksızın mutfak masasında oturuyordum. Şaşkındım, annemin yarım demet maydanozu kıymak için kullandığı mutfak robotunu toplayışını alışılmadık bir hayretle izliyordum. Daha önce belki bin kez aynı şeyi yaparken izlemiştim onu, kendim de yapmıştım. Ama o gün orada öylece otururken uyuşmuş gibiydim. Akıllalmaz bir şekilde felç olmuş gibiydim.

Babam mutfakta dolanıyor, annem çalışırken ve ben otururken ortaya vaaz veriyordu. Büyük oranda duymazdan geliyordum onu. O sırada camide olan Shayda'yı düşünüyordum. Gençlerden oluşan ve cuma geceleri toplanan bir grupları vardı. Ona eşlik etmem için çok ısrar ettiyse de ben gitmemiştim ve o esnada bu kararımdan pişmanlık duyuyordum. Annemin kirli kapları bulaşık makinesine yerleştirmesini, oturma odasında dolaşan babama huzursuz bakışlar atmasını izlemiştim. Babam o bakışı görmemişti. Ben de babama, iki öbek hâlindeki siyah saçlarına, kır düşmüş sakallarına bakmıştım.

Delirmiş gibiydi.

O sabah babamın abimin arabasını çekmesi gerekmişti çünkü Mehdi, Civic'iyile garaj çıkışını tıkamıştı. Babamın acelesi vardı,

işe geç kalmıştı ve benden abimin anahtarını getirmemi istemişti. Götürmüştüm çünkü nerede olduğunu biliyordum: Odasında çıkarıp yere fırlattığı kotunun cebinde. Saat daha erkendi ve üniversiteye giden Mehdi'nin en az iki saat daha dersi yoktu. O uyurken gizlice odasına girmiş, anahtarını aşırılmış, yeniden aşağı inmiştim. Anahtarı babamın ellerine bırakmıştım.

Zihnim sık sık o noktada duruyordu.

Beynimi sonrasında olanları hatırlamaya nadiren ikna edebiliyordum. Hatırlamak istemiyordum. O anların hiçbirini istemiyordum. O bozuk ses ve görüntü tekrarlarını. O kişinin, abime ihanet eden kişinin ben olduğumu hatırlamak istemiyordum. O anahtarı babama uzatmıştım; beni yanağımdan öpen ve *Mersi azizem*, diyen ve sonra abimin arabasının arka koltuğunda altılı bira bulan babama.

Babam aklını kaçırmak için bütün gün beklemişti.

İşteyken öfkesi kabarmış, hayal gücü çalışıp durmuştu. Kendini her türlü şeye ikna etmeye çalışmıştı. Hiçbiri için abimden yardım almamış, tek bir konuşmayla sağlanabilecek netliği göz ardı etmişti. O gece annem tahta bir kaşıkla yemeği karıştırırken mutfak masasında oturup babamın teorilerini dinlemiştim.

“İçki içiyor, uyuşturucu kullanıyor, belki satıyordur da...”

“*Mansour.*” Annem dehşetle arkasına dönmüştü. “Een harfa chiyeh? *Neler diyorsun sen?*” demişti Farsça. “Ne olduğunu bilmiyoruz. O alkolün Mehdi'nin olmama ihtimali var hâlâ.”

Babam buna kahkahalarla gülmüştü. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

Annem de öfkeliydi ama Mehdi eve dönene kadar beklemek, ona kendini açıklamak için bir şans vermek istediğini söylemişti.

Sakinleş, demişti.

Babam neredeyse patlayacaktı bunu duyduğunda.

Önce onunla bir konuşalım, demişti annem.

Babam mosmor olmuştu.

Onunla konuşmak mı? Onunla konuşmak mı? Onunla konuşmama gerek yok. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bilmediğimi mi sanı-

yorsun? Benim aptal olduğumu, benden bir şeyler gizleyebileceğini, her gün nasıl koktuğunu, gözlerinin nasıl göründüğünü bilmediğimi zannediyor. Herkes beni aptal zannediyor, neler döndüğünü anlamadığımı düşünüyor. Onunla konuşmak, ha? Ne konuşacakmışım?

Abim bütün gün eve gelmemişti.

Annemler hâlâ onun dönmesini, onu pusuya düşürmeyi bekliyordu. Tabii ki ben ona haber vermiştim. Mesaj atmıştım. Olanları anlatmıştım.

Çok özür dilerim, yazmıştım.

Çok özür dilerim

Bilmiyordum

Babamın işe gitmesi gerekiyordu

Bilmiyordum

Çok özür dilerim

Çok çok çok özür dilerim

Mehdi, çok özür dilerim

Sorun değil, diye cevap yazmıştı.

Senin suçun değil.

Sonradan o mesaja binlerce kez baktım, çaresizce kıvrandığım gecelerde ekranı boğazıma bastırdım. İşlerin nasıl bir hâl alacağını bilemezdim. Sonrasında çıkacak tartışmayı, abimin gönulsüzce eve dönüşünün ardından yaşanan o büyük bağışmayı öngöremezdim.

Çok geçti.

Babamın ön kapıyı ardına dek açtığını, cırcır böceklerinin hiç susmadığını hatırlıyordum. Sokak lambaları parlak ve bulanıktı, uzaklarda gökyüzünü yol yol aydınlatıyorlardı, soğuk hava her şeyi delip geçer gibiydi. Babam abime defolup gitmesini söylediğinde Mehdi'nin bir an bile tereddüt etmediğini hatırlıyordum. Annem çılgılık atmıştı. Abim ayakkabılarını giyerken yüzünde kararlı bir ifade vardı ve annem ona aklını başına toplaması

için, içeri dönmesi için yalvarsa da Mehdi onu duymamıştı bile. Anneme bakmıyordu. Gözlerini babama dikmişti; oğluyla aynı mizacı paylaştığını, abimin boyun eğmeyeceğini anlamıyormuş gibi görünen o gururlu babama.

Mehdi çekip gitmişti.

Annem karanlıkta ilk göz ağrısının peşinden gitmiş, garaj yolu boyunca yalınayak ardından ilerlemişti. Görgü kuralları ve mahremiyetin çok önemli olduğunu düşünen annem oğlunun adını haykırarak mahalle boyunca koşmuştu. Mehdi denizse, babam hareketsiz bir nesneydi, oturma odasında aşınmaya direnen insandan bir taş gibiydi.

Merdivene gerilemiş, halı serili dar basamağa oturarak kollarımı bacaklarıma dolamış ve başımı kucağıma gömerek ağlamıştım.

Mehdi, on dakika bile geçmemişken sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü.

Soğuk damlaların sarsması üzerine ani bir farkındalıkla keskin bir nefes alarak kendime geldim. Birkaç kararsız yağmur damlası göğü, ağaçları, burnumu yokladı ve diğerlerine yol açtı. Çok yoğun bir yağış değildi, sadece bir çiselemeden ibaretti. Yine de şiddetle titredim.

Telefonumu nerede bıraktığımı bilmiyordum.

Aslında onu aramak gibi bir niyetim de yoktu; sadece yürümek, zihnimi boşaltmak, huzur içinde düşünmek için bir bahane aramıştım. Öte yandan evimde gerçekleşen *mehmooni*'nin evdekileri bana biraz zaman kazandıracak kadar oyalayacağını umuyordum. Ayaklarım aşına oldukları bir güzergâhta ilerledi. Ayaklarımın aşına olduğu ama zihnimin hatırlayamadığı bir güzergâh. Ara ara başımı göğe kaldırarak aya bakındım.

Doğruydu, diye düşündüm. Babamın ölmesini istemiştim.

Kalbim göğsümün içinde biraz daha büzüldü.

Nokta diyagramlı bir ışıkla aniden kör olunca mahallenin parkına geldiğimi fark ettim. Zahra'yla bu parka yüzlerce kez

gelmiştim, ikimiz de çocuk gibi davranır, salıncaklarda oturup kaydırağa tersten tırmanırdık. Kumlarda oturup okuldan, erkeklerden ve hayatlarımızda kritik önem taşıyan küçük sosyal dramlardan bahsederdik. Günlerimizi burada geçirirdik. Hafta sonlarımızı. Hayatımın anlatılmamış, yanıp kül olmuş saatleri.

Zahra'yla arkadaşlığım uzun zamandır sallantıdaydı.

Yıllardır pek çok konuda zalimce davranıyordu bana; döneğ, sadakatsiz bir arkadaş olduğunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. Çekip giden ben olmalıydım, uzun zaman önce yapmalıydım bunu. Ama o benim hayatımdaki birkaç sağlam şeyden biriydi ve ben ondan vazgeçmeye hazır hissetmemiştim kendimi. Parmaklarımla ucuyla arkadaşlığımızın hızla ufalanan yamacına tutunmuş ve o nihayet beni o dar boğaza doğru tekmelediğinde tuhaf, kafa karıştırıcı bir rahatlama hissi duymuştum.

Bir yanımlı onu çok özlüyordu.

Ama daha büyük bir yanımsa hiç özlemiyordu.

Parkın içinde sert bir rüzgâr esip de bedenime çarpınca ürperdim. O kapüşonlunun altında çıplaktım ve birden üstünkörü tercihlerimden pişmanlık duydum. Kollarımı kendime sardım. Sıkıca tuttum.

Bu anılar mezarlığı neredeyse bomboştu artık, yalnızca uzaklardaki futbol sahasında birkaç futbolcu vardı. Sokak lambaları gereksiz derecede saldırgandı ve onlardan uzaktaki bir banka oturup bacaklarımı altına aldım. Bank ıslak değildi ama çiseleyen yağmur ve sis yüzünden nemliydi. Kıyafetlerimin üzerinden sızan soğuk beni daha da üşütüyordu. Bir çocuk salınacağı rüzgârda usulca sallanıyordu. Gözlerimi ona diktim. Cebimdeki o eski, gevşemiş sigarayı tutup bıraktım.

Bu sigarayı düşünmemeye çalışıyordum.

Orada olduğunu, fermuarlı bir cebe sıkıştırıldığını biliyordum. Biliyordum çünkü o sigaraları her yere dağıtmıştım. Aptalca, düşüncesizce bir şımarıklıktı ama kendime engel olamamıştım. Kıyafetlerimde onları bulmak hoşuma gidiyordu. Bir tür tılsım gibi üzerimde taşıyor, sadece ara sıra içiyordum. İlk başta

meraktandı. Sonradan zehri tehlikeli bir şekilde sevmiştim ki bu da beni endişelendirmişti. Ama o sigaralardan ayrılamadım.

Mehdi dolabına iki karton sigara zulalamıştı. Ancak üçüncü bir kişi üzerinden alabileceğini düşündüğüm büyük bir miktardı bu. Pis dergilerini atmış, ottan kurtulmuş, cam boruyu yok etmiş, kondomları marketin arkasındaki büyük çöp kutusuna fırlatmışım.

Sigaralarıysa saklamışım.

İç geçirdim, sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip öylece bıraktım. Kotumun cebinde bir çakmak buldum, elimle ağırlığını tarttım.

Bu sigarayı ne kadar istesem de içemeyeceğimi biliyordum. Birazdan annem beni aramaya çıkıp da öğrenmesini istemediğim uzun yalanlar zincirini çözmeden önce eve dönmem gerekcekti. Ama henüz hazır değildim. Çakmağın çarkını birkaç kez çevirip aleve baktım.

Sık sık erkeklerin aptallığını düşünürdüm. Özellikle de birinin.

Babamın o ben bilirimciliğini, kendinden emin o özgüvenini, kendi düşüncelerinin ve eylemlerinin Allah tarafından kutsandığına dair duyduğu o sarsılmaz inancı düşünürdüm sık sık. Belki de babamın ağzına bir damla bile alkol koymadığı doğrudu. Düzenli olarak yardımda bulunduğunu, bir vakit bile namaz kaçırmadığını, ramazanda oruç tuttuğunu biliyordum. Abimse bunların hiçbirini yapmazdı. Yine de Allah'ın gözünde abimin daha iyi bir insan olduğundan neredeyse emindim.

Doktrinlere aldırmazdım. İşaretleri sever, küçük bir yapıyı takdir ederdim. Ama inancın özünü –sevgi, şefkat, affedicilik, ruhun o gerekli genişlemesi– bir dizi kural uğruna, gerçek kutsallık olarak ilan ettikleri bir dizi kural uğruna hiçe sayan o insanları anlayamıyordum.

Bu... Bu...

Bu konuda Shayday'la anlaşılabileceğimizi düşünmüyordum. Ayrıldığıımız nokta burasıydı, yaşamlarımızın delikli bir çizgi üzerinde ayrıldığı nokta burasıydı. O babamın Mehdi'ye kız-

makta haklı olduğunu, Mehdi'nin kuralları çiğnediğini, kötü seçimler yaptığını, nedamet getirmesi gerekirken babamı öfkelen-dirdiğini ve ona kalması için yalvaran anneme kasten saygısızlık ettiğini düşünüyordu.

O kendi seçimini yaptı, demişti.

Bence çocuğundan daha akıllı olmak bir ebeveynin görevidir, de-miştim ben de. Ebeveynlerinin görevinin çocuklarını zarar gör-mekten korumak olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Ailenin görevinin çocuklarına örnek olmak olduğunu düşündüğümü söylemiştim.

Bana bağırmış, odasından kovmuştu. Ondan sonra da bir daha hiç Mehdi'den bahsetmemiştik. Bu akşama kadar.

İç geçirerek başparmağımı çakmağın üzerinde gezdirdim. Çarkını döndürdüm.

Kıvılcım ve alev.

Kıvılcım ve alev.

Peki ya ben? diye düşündüm. Soğukta böyle kalbimde zerre merhamet taşımadan oturmuş, babamın ölmesini dilemek beni ne yapıyordu? Ondan farklı biri mi oluyordum şimdi?

Yoksa daha beteri mi?

Aniden doğruldum, keskin bir devinimle, bulanık bir hare-ketle daldığım yerden irkilerek uyandım. Hemen yanıma biri oturmuştu. Ona bakmak için döndüm. Ona.

Ali dudaklarımın arasından kaptığı sigarayı elimde tutuyor-du.

"Geri ver şunu," dedim sessizce.

Güldü.

Futbol sahasının ıslıl ıslıl aydınlatıldığını görünce Ali'nin bu gece orada olup olmadığını merak etmişim. Yakınlarda yaşıyor-du. Futbol oynuyordu. Tam olarak ne oynadığını bilmiyordum. Bölgesel, bir okul takımıydı. Ama düşüncelerim orada sona ermiş, başka bir yere uzanmamıştı. Saha oturduğum banktan uzaktı ve ben de o yüzden dünyalarımızın çarpışabilmesinin yüksek bir olasılık olmadığına karar vermişim.

O yüzden de şaşırmıştım.

Gevşemiş elimden çakmağı alırken parmakları avucumu yaladı. O içmeyeceğim sigarayı yakıp dudaklarının arasına yerleştirirken nefesimi tuttum. Onun sigarayı içişini izlerken tek düşünebildiğim, daha birkaç saniye önce benim dudaklarıma değen o sigaranın şimdi onun dudaklarına değdiğiydi.

“Bu senin için çok kötü,” dedi, ancak pratikle kazanılabilecek bir zarafetle dumanı üflerken. “Bu şeyleri içmemelisin.”

Başını çevirmeden sigarayı bana uzattı ve ben, “İstemem, teşekkürler,” diye fısıldayınca gülümsedi.

Hâlâ bana bakmıyordu, gözlerini karanlığa dikmişti. Sessizliği büyüleyici geldi. Buradaki varlığı kafa karıştırıcıydı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?” dedi ve güldü. “Ben burada yaşıyorum.” Eliyle belirsiz bir alanı işaret etti. “Bilirsin, buralarda.”

“Doğru.” Derin bir nefes aldım. “Öyle.”

Sigaradan bir nefes daha çekti. “Ee,” dedi dumanı düzgünce üfleyerek. “Neden peşimde dolandığını anlatmak ister misin?”

“Ne?” dedim sertçe. Yüzümün yandığını hissettim. “Peşinde falan dolandığım yok.”

“Öyle mi?” Oturduğu yerde hafifçe döndü, beni baştan aşağı süzdü. Neredeyse gülümser gibiydi. “O zaman neden kılık değiştirmiş gibisin?”

Başımı iki yana salladım. Gözlerimi uzaklara diktim. “Uzun hikâye.”

“Zamanım var.”

“Aptalca bir hikâye,” diye düzelttim.

“Daha iyi ya.”

“Ablam evleniyor.”

Ali boğulur gibi oldu, şiddetle öksürmeye başladı. Sigarayı yere attı, üzerine bastı. Öksürmeye devam etti. Adam neredeyse boğularak ölecekti ve ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Aynı anda ilk kez üzerindeki kıyafetleri fark et-

tim: krampon, şort ve mavi bir futbol forması. Hava buz gibiydi, Ali'nin kolları ve bacakları çıplaktı ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Sokak lambaları solgun ay ışığını destekliyor, karanlığa onun bedenini heykel gibi kazıyordu. Ellerinin ayasını yaşlı gözlerine bastırışını, kaslarının tenin altında sıkışıp gevşeyişini izledim. Nihayet arkasına yaslanıp sakinleşmek için normal bir nefes aldığı anda başım sıcaktan patlayacak gibiydi.

"Of, Allah'ım," dedi. Tekrar öksürdü. "Ablan *delirdi mi?*"

Artık tamamen gülümsüyordum ki nadiren yaptığım bir şeydi bu. "Hemen şimdi evlenmiyor ama o yola girdi sanırım. Evleneceği adamı seçti."

"Adamı seçmek mi? O da ne demek? Ayrıca bunun senin" – beni, yüzümü işaret etti– "soygun şoförü gibi görünmenle ne alakası var?"

Kahkaha attım. Bu hâlimizi özlemiştim. Bir zamanlar yaptığımız bu rahat sohbetleri. Ali'yle birlikteyken ikimiz de çok rahat olurduk ve şimdi bunu –kaybettiğim şeyi– hatırlamak tebessümümü birden kırılğanlaştırdı. Kendimi toparlamak için başımı salladım.

"Adam *khistegari*'ye geldi," dedim. "O da kabul etti. Bu gece de..."

"Bir saniye, *khistegari* ne?"

Kaşlarımı çatıp yüzümü ona döndüm. "Ne zamandan beri Farsça konuşmayı bilmiyorsun?"

Ali omuz silkti. "Ben zaten Farsçayı hep ancak çocuk kadar konuşabilmişimdir."

"Ya." Kaşlarım hâlâ çatıktı. "Peki, istemeye geldi demek."

"Ama ablanın adamı seçtiğini söylemiştin. Manavdan şeftali seçer gibi."

"Yani, evet, demek istediğim bir sürü isteyen var," dedim gözlerimi kısarak bir uçağın yanıp sönen ışığına bakarken. "Ama ablam onu seçti."

"Shadi, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Kız isteyen kimseyi tanımıyorum."

Yine güldüm.

O gülmedi.

“Ciddiyim,” dedi. “Uyduruyormuşsun gibi geliyor. Sanki *Şahane Bekâr* filmini tersyüz edip anlatıyormuşsun gibi.”

“*Bekârlığa Veda.*”

“Her neyse.”

“Evet, sanırım öyle bir şey. Sayılır.” Tekrar kaşlarımı çattım. Bir kez daha yüzümü ona çevirdim. “Cidden khastegari’yi hiç duymadın mı?”

“Ne anlama geldiğini neden bileyim ki?”

“Bilmem.” Omuzlarımı silktim. “Epey yaygındır.”

“Normal mi yani sence bu? Bunun sürekli olması? Birden fazla erkeğin aynı kıza evlenme teklif edip sonra da kız birini seçene kadar öylece dikilmeleri?”

Kahkaha attım. “Hayır.”

“Çok şükür.”

“Ama ne bileyim, bazen.” Derin bir nefes aldım. Utanmaya başladığımı hissediyordum. “Bazen olur işte.”

“Kulağa delilik gibi geliyor.”

“Tamamen delilik sayılmaz,” dedim. Artık gülümsemiyordum.

Ali hiç uyarmadan oturduğu yerde döndü, kollarından biri bankın arkasına sarkıyordu. Rahatsız edecek kadar yakın bir mesafeden yüzümü incelerken konuştu.

“Siktir. O göt herifler sana da mı kasigari yapıyor?”

“Khastegari.”

“Her neyse.”

“Göt herif denemez onlara.”

“*Allah’ım!*” Tekrar banka yaslandı, ağzı açık hâlde bana baka-kaldı. “Kim sana evlenme teklif eder ki? Sen on yedi yaşındasın. Bu nasıl yasadışı değil?”

Tüylerim diken diken oldu.

Kim sana evlenme teklif eder ki? muhtemelen bana sorulmuş en

kırıcı sorulardan biriydi ve ben bir sürü kırıcı soruya maruz kalmıştım.

“Öncelikle, bir ay sonra falan on sekiz oluyorum.”

“Yine de yasadışı!”

“Dinle,” dedin rahatsız olarak. “Belli ki camiden epeydir uzak duruyorsun çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü pek anlamıyor gibisin. Öyle çat diye *evlenmiyorsun*. İstemek bir formalite, bir âdet. Khastegari temel olarak çıkma teklifi gibi bir şey. Bir gün –belki yıllar sonra– evlenme niyeti taşıyan iki insanın birbirini tanuması için. Bir tür görgü kuralı gibi. Biriyle kurallara uygun, saygılı bir biçimde, saygın bir niyetle çıkmak.”

Beni dinlemiyordu. “Kaç herif sana kassgari yaptı?”

“*Khastegari*.”

“Kaç kişi?”

Duraksadım.

“İki mi?” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Üç?”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Üçten fazla mı?”

“Beş.”

“Hassiktir be!” Kaskatı kesildi ve bana baktı. Gözünün ucuyla daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. Hani sanki ben cüzamlıymışım gibi.

Bunların hiçbirisi insana kendini iyi hissettiren şeyler değildi.

“Yani bana etrafında içlerinden birini seçmeni bekleyen beş adam olduğunu mu söylüyorsun?”

İç geçirdim.

“Evlerinde öylece oturmuş duvara bakan ve senin içlerinden hangisiyle evleneceğine karar vermeni bekleyen beş adam var ha?”

Gözlerimi devirdim.

“Bir dakika.” Güldü. “Bu adamlar senin sigara içtiğini biliyor mu? Geceleri ıssız parklarda dolaşıp masum adamları gizlice takip ettiğinden haberdarlar mı?”

Ona sert bir bakış attım. "Peki, sanırım ben gitsem iyi olacak."

Ayağa kalktım ama beni durdurdu. Eliyle kolumu yakaladı. Dengesiz ışıktaki kötü bir piyesi andıran bu sahne karşısında, bu kadar basit bir temasın hissettirdiği ağırlık karşısında şaşkınlıkla ona baktım.

"Bekle," dedi. Artık gülümsemiyordu. "Bir saniye bekle."

Tekrar oturarak beremi çekiştirdim.

"Ne?" dedim. Huzursuzluğum hâlâ geçmemişti.

"Cidden bu heriflerden biriyle evlenmeyeceksin, değil mi?"

Bunun üzerine yüzümde bir dehşet ifadesiyle başımı kaldırıp baktım. Birden öfkelenmişim ona. Bana kendimi bu kadar küçük hissettirdiği, gururumdan geriye kalan o ufacık kısmı da paramparça ettiği için öfkelenmişim. "Kendi hayatımı yaşamak için kimsenin iznine ihtiyaç duymamam gerektiğini söylemiştin, yanılıyor muyum?"

Birden irkildi. Tereddüt etti.

"Bu farklı," dedi. "Bu düpedüz yanlış geliyor."

"Neden yanlış olsun? Ya gerçekten de onlardan birinden hoşlanırsam? Ya bu gerçekten de istediğim bir şeyse?"

Kaşlarını aldırды. Bir anda yelkenleri suya indirmişti sanki. "Öyle mi peki?"

"Ne öyle mi?"

"Yani... gerçekten de onlardan birinden hoşlanıyor musun?"

Neredeyse gülecektim.

"Öyle bile olsa sana neden söyleyeyim ki? Bütün bu konuşma boyunca herhangi birinin benimle evlenmeyi aklından geçirmesi karşısında dehşete düştün ve şimdi de benden kalbimin iç işlerini senin için ortaya dökmemi mi istiyorsun?"

Gözleri kocaman açıldı. "Shadi, ben sadece... seni önemsiyorum. Sen benim... Yani, bu benim kardeşimin başına da gelse üzülürdüm, biliyorsun." Doğruldu. "Bir saniye, benim kardeşime kargary yapan herifler de yok, değil mi?"

Kaskatı kesildim. "Hayır."

“Kimse mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Zahra’yla uzun zamandır konuşmadım.”

“Ama ne bileyim, bildiğin kadarıyla?”

“Hayır.”

“Oh.” Gözlerini geceye çevirdi. “Sanırım biraz gücendim.”

“Doğrudur.” Gülmeye çalıştım.

Onun yerine iç geçirdim.

Birinin annesi anneme ilk kez yanaşıp teklifte bulunduğunda bütün bu olay bana inanılmaz komik gelmişti ve hikâyeyi Zahra’yla paylaşmışım. Bu tuhaf durumun analizini yapar ve birlikte güleriz diye düşünerek anlatmışım. İkinci khastegari’de de aynı şekilde. Ama üçüncüsünden sonra Zahra aramıza bir duvar örmüştü. Benimle dalga geçmeye, bu adamlardan herhangi birinin bana ilgi duyması karşısındaki hayretini yüksek sesle dile getirmeye başlamıştı. Ben de Zahra’yla kavga etmek istemediğimden onunla birlikte gülüp haklı olduğunu söylemiştim. Herhangi birinin benimle ilgilenmesinin saçma olduğu konusunda hep hemfikir olmuşum onunla.

“Eh, bence gözlerin yeşil diye,” demişti bir keresinde. *Herkes gözlerine takmış. Çok aptalca.*

Doğruydu.

İnsanlar gözlerime takmıştı ve bu aptalcaydı. Yine de o zamanlar anlamalıyım. Arkadaşlığımızın son kullanma tarihinin hızla yaklaştığını o zamandan görmeliydim. Benim sorunun, arkadaşlıkların bir son kullanma tarihi olduğunu bilmememdi.

“Hey,” dedi Ali usulca. Sesiyle irkilerek o âna döndüm. “Seni aşağılamak istememiştim. Cidden. Niyetim bu değildi.”

“Evet,” dedim karanlığa fısıldar gibi.

Artık ona bakamıyordum. Yorulmuştum. Benimle dalga geçen şakalardan, o dile getirilmeyen ağırlığı taşımaktan sıkılmaya başlamışım. Bazı günler üzerimde öyle bir ağırlık hissediyordum ki yataktan bile güçlkle çıkıyordum ve her gün bu kadar farklı darbelerle karşılaşmak gitgide zor gelmeye başlıyordu.

İğne ipliğe dönmüştüm, sığınacak yerim kalmamıştı. Nerede huzurla dağıtabilirim, bilmiyordum.

“Bazen,” dedim usulca, “keşke çekip gidebilsem diyorum.”

“Nereye? Annenlere mi?”

“Öylece gitmek işte,” dedim gece göğüne bakarak. “Yürüme-ye başlayayım ve hiç ama hiç durmayayım.”

Ali uzun bir süre sessizliğini korudu. Onunla bu konuşmayı yaptığım için yoğun bir pişmanlık duymaya başlamıştım ki usulca konuştu.

“Neden?”

Yüzümü ona çevirdim ve birden bana çok yakın oturduğunu fark ettim. Öncekinden çok daha yakın. Neredeyse aklım başımdan gidecekti. Göz göze geldik ve o sanki konuşacakmış gibi dudaklarını araladı. Hemen ardından da öylece, bir nefes ötemde donup kaldı. Şimdi yalnızca bana bakıyordu. İnsanı korkutan bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyordu. Korkunun kanıma işlediğini hissettim.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi neredeyse tanınmayacak kadar farklıydı. “Ağlıyor muydun?”

Dönüşüm biraz fazla hızlı oldu.

“O yüzden mi buradaydın?” Sesi bu kez biraz daha yüksek, biraz daha hiddetliydi. “Shadi?”

O an içimde bir kez daha o korkunç, yakıcı tehdidin yükseldiğini hissettim. O hissi yuttum, yeniden dikleşmeye çalıştım.

Ali usulca koluma dokundu ve o hisle hareketsiz kaldım. Gözlerine bakamadım.

“Hey,” dedi. “Sorun ne? Ne oldu?”

O sıcaklık geçmeyecekti. Yeniden harlanmış, büyük bir açlıkla, dehşet verici bir biçimde midemde, boğazımda, gözlerimin ardında birikmeye başlamıştı. Aylar boyunca her şeyi içimde tutmaya, hiçbir şey söylememeye, kimseyle konuşmamaya, sıkıntıları bastırmaya çalışmıştım. Neredeyse bir yıldır nefesimi tutuyordum, dudaklarım mühürlüydü, bir lokma daha yutama-

yacak hâle gelene kadar tika basa doldurmuştum kendimi. Başta kendi bedenimin sınırlarını bilmiyordum, acıyı sindirmek ne kadar sürer bilmiyordum, onu içime sığdıramayacağımı ya da sürekli artmaya devam edeceğini fark etmemiştim. Her günümü dehşet verici bir uçurumun kenarında dikilip boşluğa bakarak, oradan aşağı süzölmeyi isteyerek, istemeyerek geçiriyordum.

Parmakları yanağımı sıyırdığında nefesimi tuttum.

“Shadi,” diye fısıldadı. “Bana bak.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleriyle beni olduğı yere mıhladı ve ben içimde tuttuğum bu acıyı bırakmayı o kadar çok istiyordum ki kalkıp gidemedim. Sarsılıyordum, kalbim göğsümün içinde titriyordu. Şimdi bile her şeyi bastırmaya, uzaklaştırmaya, kendimi toplamaya çalışıyordum ama onun tenime değen teninde, bedeninden yayılan sıcaklıkta otokontrolümün son zerrelerini de etkisiz hâle getiren bir şey vardı.

Hıçkırmaya başladığımda donup kaldı.

Sonra, ben daha nefes bile alamadan beni kollarına çekti.

O kadar çok ağlıyordum ki konuşamıyordum, nefes bile alamıyordum. İliklerime dek yayılan bir ürpermeyle kendimi ona bıraktım ve yüzümde tenini hissedince şaşırdım. Forması V yakaydı, göğsünün bir kısmını ortada, yanağımın üzerinde bırakıyordu. Yüzümü bu sıcaklığa bastırdım, ıslak kirpiklerim boynunda titreşiyordu, kalbinin pervasız atışlarını dinliyordum. Ellerim ikimizin arasında sıkışmıştı, ince forması bedenini ben-den gizleme konusunda pek bir işe yaramıyordu. Sıcak ve sıkıydı, güçlüydü; orada bana ihtiyacı varmış gibi, istesem sonsuza dek beni orada tutabilirmiş gibi almıştı beni kollarına.

Her şey tuhaf bir rüya gibiydi.

Beynim, o tekleyen beynim, ağır ağır uyanan utancım olmasa oradan asla ayrılmayabilirdim. Ancak gözyaşlarım yavaşladıktan, sayısız dakika geçtikten, ben kalbimdeki sıcaklığın tamamını tek bir şeye harcadıktan sonra dokunmaya, gözyaşlarımın ya da acımın ağırlığını üzerine yıkmaya hakkım olmayan bir adamın kollarında dağıldığımı fark ettim.

Aniden bin kere özür dileyerek ondan uzaklaştım.

Gözlerimi sildim, yüzümü sıvazladım. Birden utanmıştım, ona bakmaya korkuyordum. Bir sessizlik çöktü, karanlıkta büyüdüğüce büyüdü, aramızdaki gerginlikle birlikte yoğunlaştı. Nihayet ona bakmaya cesaret ettiğimde şaşırdım.

Ali sarsılmış görünüyordu.

O kadar zor nefes alıyordu ki göğsünün şişip indiğini görebiliyordum. Sanki hayalet görmüş, bir cinayete tanık olmuş gibi bakıyordu bana. Dirseğime dokunurken, kolumdan aşağı doğru inip elimi tutarken, beni öne çekerken hâlâ bana bakıyordu.

Beni öptü.

Sıcak, yumuşak, ipeksi. Eli çenemin altındaydı, başımı kaldırıyor, kontrolümü ele geçiriyordu. Anlamadım, ellerimle ne yapacağımı bilemedim. Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu his karşısında savunmasızdım. Parmaklarını boynumun kenarına, omzuma kaydırды, belimi kavradı. Sweatshirtüm yumruğunun içinde çekilip bükülüyordu. Kalbim göğsümün içinde tehditkâr bir hızla atıyordu, daha önce hiç hissetmediğim kadar sert ve hızlıydı. Ali bana doğru hareket ederken keskin bir soluk aldım, boğulur gibi olunca keskin bir soluk aldım, Ali geri çekilerek boynumu öperken, tenimin tuzunu tadarken kemiklerim eridi. Bir fısıltı geldi, adım fısıldandı ve başımın ardında bir el hissettim. Ardından göğsümün içinde ani, şiddetli bir patlama oldu. Beni öyle bir ateşle öptü ki ben daha önce hiç, hiç, hiç... Tamamen gevşedim, her tarafım titriyordu, beynim ufacık bir düşünce bile üretemiyordu.

Geri çekildim, arkaya doğru kaydım, yere düştüm.

O sıvılaşmış bedenimi banka yasladım. Soluk alamıyordum, bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan emindim. Az önce neler olduğunu anlamıyordum, nasıl oldu bilmiyordum. Tek bildiğim, muhtemelen kötü bir şey olduğuydu. Çok kötü. Neredeyse kesin olarak, belki, muhtemelen bir hataydı.

Ali bana baktı, bana baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı, biraz

fazla hızlı hareketlerle ayağa kalktı, iki elini birden saçlarının arasından geçirdi. Paniklemiş gibiydi.

“Aman Allah’ım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Aman Allah’ım. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Ben...”

Soluk soluğaydı, durduğum yerden bile, bu yetersiz ışıktaki bile görebiliyordum bunu. O da en az benim kadar sarsılmış görünüyordu ve onun rahatsızlığı beni rahatlatmıştı, o kadar da akıntıya kapılmamışım gibi. O kadar da delirmemişim gibi.

Sendeleyerek, dengemi bulamadan ayağa kalktım.

Gitmem gerekiyordu. O kadarını biliyordum. Eve gitmem, bir şekilde oraya ulaşmam gerektiğini biliyordum ama kalbim bir türlü yatışmıyordu. Başım dönüyordu. Daha önce beni kimse öpmemişti. Kimse bana dokunmamıştı. En azından böyle, bu şekilde, *bu* şekilde dokunmamıştı. İşte yine buradaydı, elleri yüzümün etrafındaydı, dudakları yumuşak ve sıcaktı, belli belirsiz sigara tadı vardı. O beni tutarken dizlerimin bağı çözülür gibi oldu, dudaklarımı dudaklarıyla araladı, öyle tutkulu öptü ki beni haykırdım, varlığından haberdar bile olmadığım bir ses çıkardım. Böyle bir şey olduğuna inanamıyordum. Rüya gördüğümünden, zihnimin bana oyun oynadığından emindim. Yanağımı, çenemi öptü, dişleri çenemi sıyırdı, kolları beni daha sıkı sardı, daha yakınına çekti. Ellerimin altında her zerresini hissediyordum. Hareket ettiğini, bedeninin sertleşip yekpare bir ağırlığa, kastan bir duvara dönüştüğünü hissettim. Kokusu, teni beni çarpmış, kafamı karıştırmıştı. Sanki yaşamsal bir şeymiş gibi kokusunu içime çektim, öyle sert bir histi ki içimde hayati bir şeyleri parçaladı, şuurumu tekrar canlandırdı.

Bu çok fazlaydı.

Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Az önce ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, zamana ihtiyacım vardı, nefes almaya ihtiyacım vardı.

Can havliyle, nefessiz kalarak geri çekildim.

Ellerim titriyordu. Ali soluk soluğaydı. Orada gözlerini kapamış öylece dikilirken kararsız görünüyordu. Gözlerini açtı.

“Shadi,” dedi. “Shadi.”

Başımı tekrar tekrar iki yana salladım.

“Özür dilerim,” diyordu. “Ben... Ben aslında...”

Eve koştum.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ON ALTI

Yatağında ceset gibi yatıyordum, yüzüm tavana dönüktü, vücudum donup kalmıştı ve ısınmayı reddediyordu. Sanki bedenimin dışındaymışım gibi tasarımı kötü jaluzilerimden ay ışığının içeri sızıp açık sarı tavanımda yayılışını, tekinsiz görüntüler oluşturmasını izledim.

Babam ertesi gün eve dönecekti.

Bunu beynim çorba olmuş hâlde eve döndüğümde öğrenmiştim. Koşarak eve dönerken ani, şiddetli bir yağmura yakalanmışım ki sonuçları neredeyse mucizeviydi. Sırılsıklam olmuşum, o kadar ıslak ve acınası bir hâldeydim ki annem düşüncesizliğim yüzünden beni azarlamakla meşgulken gözyaşlarımın izlerini fark etmedi. Ya da daha kötüsü, çok daha kötüsü, dudaklarımda, yanaklarımda, çenemde ve boynumda başka dudakların izleri olduğunu. Vücudumun her yerinde gezinen elleri.

Sırılsıklam olduğum hâlde ateş gibi yanıyor, hummalı gibi hissediyordum. Alelacele duşa koştum, sıcak tutacak bir şeyler giydim telaşla, elimde sıcak bir çay fincanıyla oturmaya zorladım kendimi. Bu beklenmedik rehavete kapıldım, uzun zamandır annemden görmek için çırpındığım ilgilinin tadını çıkardım. O da ablam da daha önceki korkunç sahneleri hatırlamıyor gibiydi. Güzel haberler ikisinin de dikkatini dağıtmıştı. Bense o güzel haberi alınca sıcak çay boğazımı yaktı.

Babam ertesi gün eve dönecekti.

Gözlerimi annemden, onun yüzündeki tebessümden alamadım. İkimizin de bu durum konusunda sessiz bir ittifakımız var sanıyordum. Aynı fikirdeyiz sanıyordum. Ama o bu habere mutlu olmuş gibiydi, memnun görünüyordu.

O haberi paylaşıırken yüzümde keskin bir gülümsemeyle donup kaldım.

*Et tu, Brute?** diye düşündüm.

Babamın öleceğinden o kadar emindim ki. Hastanedeki son kalışı iki hafta sürmüştü; herkes en kötüsünü bekliyordu. Ben planlarımı onun öleceğini düşünerek yapmış, onun olmadığı bir gelecek hayal etmiştim. Benim için babamın ölmesi kaçınılmaz bir son gibiydi. İlk kalp krizi ilahi adalet gibi gelmişti bana. Hani ancak El Adl** tarafından sağlanabilecek, ancak takdiri ilahi denebilecek bir olay.

Allah'ım, diye düşündüm. Bir erkekle öpüştüğüm için cezalandırılıyor muyum?

Annemle ablamın babamın durumuna dair verdikleri detayları dinliyordum elbette, hep dinlemiştim. İlk kalp krizinden sonra koroner anjiyografi denen bir şey yapmışlar, böylece tıkanmanın tam olarak nerede olduğunu belirlemişlerdi. Ondan sonra da kalbine stent takmışlardı. Tıkanmış damarın içine metal bir parça yerleştirilerek bir kapak açılmasına ve kalbe kan akışının artırılmasına yardımcı olan nispeten kolay bir prosedürdü bu. O zamanlar korkutucu bir ameliyat gibi gelmişti ama birkaç gün sonra taburcu edildi ve evde de birkaç gece geçirdikten sonra işe dönebilecek durumdaydı. Herkes onun iyileşeceğini düşünüyordu.

İkinci kalp krizi gelince işler karıştı.

Bu seferki daha kötüydü. Daha agresifti.

Stentin takıldığı yerde bir kan pıhtısı oluşmuş, her yeri tıka-

* (Lat.) Sen de mi, Brütüs? -çn

** İslam inancında Allah'ın isimlerinden biridir; mutlak adil olan, çok adaletli anlamına gelir. -çn

mıştı. Bu sefer gerçekten korku hâkimdi, doktorların sesinde bile duyuluyordu bu. Bu tür bir olayın çok nadir görüldüğünü, babamın zannedilenden daha büyük bir risk altında olabileceğini söylemişlerdi. Birden açık kalp ameliyatı lafları edilmeye başlanmıştı. Birden bir kalp krizinden öte, bir kalp hastalığına dair izler bulmak üzere muayene edilir olmuştu.

Kafa karıştırıcıydı bu.

Babam sigara kullanmayan, içki içmeyen, çok fazla kırmızı et yemeyen sağlıklı bir adamdı. Düzenli olarak egzersiz yapar ve yaşına göre gayet fit görünürdü. Ama kolesterol düzeyi birden tavan yapmıştı, ki doktoru bunun ezici bir dış stresten kaynaklandığına karar vermişti. Duygusal stres.

Doktorlar açık kalp ameliyatına pek yanaşmıyordu aslında. Sakatlığa uzanan yan etkileri ve uzun bir iyileşme süreci olan zorlu bir ameliyattı, o yüzden ilk önce alternatif bir yol denemek istiyorlardı. Yeni stentler, beta blokerler, statinler... Tekrar tekrar sarf edildiğini duyduğum sözlerdi bunlar. Doktorlar ona birkaç prosedür daha uygulamıştı ama hepsi onu daha da zayıflatmış, halsizleştirmiş, iyileşmesi için gitgide daha uzun zamana ihtiyaç duymaya başlamıştı. Anjiyoplasti –stent takılmadan önceki ameliyat– için bacağında bir damarı açıp kesmeleri gerekmişti. Onu son gördüğümde de kucağında bir kum torbasıyla öylece uzanıyordu. Yaranın tekrar açılmaması için gerekli bir önlemdi bu. Onu normalden daha uzun süre gözlem altında tutmuşlardı. Değerleri belli bir seviyenin altına düşene kadar hastanede yatırmışlardı. Kolesterolü o kadar yüksekti ki yeniden kalp krizi geçireceğinden korkmuşlardı.

Bu seferki, demişlerdi, onu öldürebilir.

Öldüreceğinden şüphem yoktu. O telefonun, hayatımı tamamen değiştirecek o ânın gelmesini, abimin ölümünün anlamlandırılmasını, bir çeşit varoluşsal eşitliğin sağlanmasını bekliyordum. Bunu bekliyor, bunun için dua ediyordum...

Ama şimdi babam eve dönecekti.

Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Herhangi bir şey hissetmek istiyor muyum, onu da bilmiyordum.

Yan dönüp buz kesmiş yüzümü soğuk yastığa bastırırken iç çektim. Eğreltiotu gibi kıvrıldım, donmuş ayaklarımı birbirine kenetledim. Ağır yorganların altında ne kadar sürtünmeye çalışırsam çalışayım bedenim ısınmıyordu. Ürperdim, gözlerimi sımsıkı kapadım, masamın üzerindeki saatin zayıf tiktaklarını dinledim. Hızla atan kalbimi dinledim.

Güm güm atmaktan hiç vazgeçmedi.

Kalbim hâlâ o kadar güçlü atıyordu ki korkmaya başladım. Acı veriyordu artık. Gecenin o kör vaktinde bile göğsümün içinde tehditkârca gümlüyor, nefes almayı imkânsız hâle getiriyordu. Hissettiklerimi, düşündüklerimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Bütün geceyi boş vermeye çalıştım, canımı sıkın diğer her şeyi nasıl içime gömdüysem bunu da öyle gömmeyi denedim ama bu... Nedense bu farklıydı. Kalbimin en kırılgan, en korunmasız olduğu anda aklımı kaybetmiştim. Kolay kolay iyileşemeyeceğimi fark ettim.

Allah'ı düşündüm.

Ali'yi öperek bir kuralı çiğnemiş, öğretiyi paramparça etmiş, dinin gereklerini ayaklar altına almıştım. İlk kez yapmıyordum bunu ve elbette son da olmayacaktı ama yine de telaşlanmıştım.

Mehdi bile serseme dönerdi, biliyordum.

Mehdi, Ali'den üç yaş büyüktü ve ikisi birbirlerinin yaşamlarına kendi nesillerinde görülen şekillerde dahil oluyorlardı. Ali ve Mehdi camiye yalnızca ara sıra, o da önemli günlerde ve bayramlarda uğrayan ve genellikle aileleri tarafından zorla götürülen o güzel Müslüman gençliğinin son demlerine yetişmişlerdi. Dini eşit oranda zorlayıcı ve gülünç buluyorlardı ve genel olarak Allah konusunda şüpheleri vardı. Ama onların asimile olmasını, tek bir gruba değil de birçok gruba ait olabilmelerini kolaylaştıran da sağlam bir inançları olmamasıydı.

O tür bir özgürlüğe hep gıpta etmiştim. Çoğu zaman, bazı ilgisiz Müslümanlar gibi kabul görmek uğruna inançlarını ko-

layca terk edebilecek biri olsam çok daha kolay olacağını düşündüm.

Nasıl bir şey acaba? diye merak ederdim. Gerektiğinde bu deriden kurtulmak, dünya tarafından bir hamamböceğinden başka bir şey olarak görülmek. Hiç öğrenemeyeceğimden korkuyordum bunu. Yanımda hep elimden bırakamayacağım bir inanç yükü taşıyordum. Nasıl ki gözlerimin rengini inkâr edemezsem, beni şekillendiren inançları da reddedemezdim.

Yalnız bir yaşama uygundu bu.

Benimki gibi bir yalnızlıktan kaçış yoktu. Ne İranlılar tarafından kabul görecektik kadar İranlıydım ne de akranlarım tarafından kabul görecektik kadar Amerikalı. Camideki insanlar için yeterince dindar değildim, dünyanın geri kalanı içinse yeterince seküler değildim. Her zaman bir tire işaretinin o belirsiz düzleminde yaşamıştım.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

Ali'nin dudaklarını hâlâ boynumda hissediyor, buraya, tenimin içine sıkışıp kalmış gibi kokusunu alabiliyordum. Gözlerim bir anda açılıverdi.

Sonunda Zahra'yı haklı çıkarmıştım işte.

Aşacağımdan çok korktuğu o sınırı sonunda aşmıştım. Kontrolümü yitirmiş, kendime yenilmiştim. Bu gece Ali'yle aramda olanları herhangi birine anlatmaya niyetim yoktu ama yine de Zahra'nın yüzünü, o öfkesini hayal ettim.

Hayatımda ilk kez, istesem de önemseyemedim.

ÖNCEKİ SENE

IV. KISIM

Tuhaf, yorucu bir gün olmuştu. Geç uyanmış, okula ucu ucuna yetişmişim, yanlış kazağı giymiş, en yakın arkadaşımınla kavga etmiş, ders aralarında ruh gibi gezinmişim. Güne yanlış başlamış ve geri kalanını da ona yetismeye çalışarak, en azından öğleden sonranın kalanını kurtarmayı umarak geçirmiştim. On beş saniye öncesine kadar da öyle yaptığımı sanıyordum. En kötüsünü atlattığımı düşünüyordum. Ama şimdi... Şimdi bu gün en nihayetinde beni öldürebilir mi acaba diye merak ediyordum.

Konuşabilir miyiz?

Son on beş saniyedir onun mesajına bakıyordum. Orada, odamın ortasında donup kalmış, öylece dikiliyordum; kararsızlık elimi kolumu bağlamıştı.

Bugün, aylar süren gerilimin ardından Zahra'yla nihayet normale benzer bir hâle dönebilmiştik. Aramızdaki ilişki çok uzun zamandır sarsıntıdaydı –Zahra'nın ruh hâlindeki değişimlerini idare etmek özellikle zordu– ama işleri yoluna koyabileceğimize dair umutlanmaya başlamıştım. Zahra zaman zaman bana karşı şaşırtıcı derecede acımasız olabiliyordu ama onun hatalarını bağışlamak zor değildi, özellikle de nelerle baş etmeye çalıştığını bilirken.

Hepimiz bir şeylerle baş etmeye çalışıyorduk.

Amerika'daki herkes için gerek siyasi gerekse de duygusal olarak korkunç zamanlardı ama sanki bizim de paylaşmamıza izin verilmiyormuş, sanki yurttaşlarımızla birlikte yas tutmaya hakkımız yokmuş gibi hissettirildiğimiz özel bir acı vardı. Amerikalı Müslümanların yasını tutacağı çok şey vardı. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok. Bizi hayal kırıklığına uğratan yalnızca ülkemizin üzerine çöken o korkunç trajedi değildi, bu trajedinin dini cemaatlerimizi etkileyen korkunç yansımaları olmuştu ve okyanusun ötesinde devam eden savaşlarda yaşadığımız kişisel kayıplarımız vardı. Arkadaşlarımız, ailelerimiz ölmüş ya da kaybolmuştu. Ama bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibiydi, kimse bizim acımızı duymak istemiyordu.

Çoğu zaman nedenini anlıyordum. Bazı günlerse çığlıklar atasım geliyordu.

Yalnız, ayrıştırıcı bir dönemdi. Zahra'yı kaybetmek istemiyordum; insanın gerçek bir arkadaş bulmasının, hele de şimdilerde, ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Ama Ali de benim arkadaşımdı.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktım. Telefonum titreşti.

Uğrayabilirim

Zahra yanılıyordu. Suçlamaları temelsizdi. Ali'yle aramda hiçbir şey yoktu, hiç takılmamıştık, uygunsuz hiçbir şey yapmamıştık. Ama gerçeğin pek önemi yok gibiydi. İki kardeşi de hayatımda tutmanın tek yolunun Ali'yle arama belli bir mesafe koymak olduğunu gitgide daha net bir biçimde görüyordum. Yerine getirmesi, düşündüğümünden çok daha zor bir görevdi bu. Bunu anlayacak yaşa geldiğim andan beri ikimiz arasında düşük voltajlı bir elektrik vardı ve geçen sene bir ara o elektrik nihayet kıvılcımlanmış, alev almıştı. Bunu görmezden gelmek için çılgınca çabalıyordum. Ali'yse çabalamıyordu.

Sadece birkaç dakika? diye cevap yazdım.

Tamam.

Tekrar bir titreşim.

Aynı yer?

Suçluluk zihnimi kısa bir süreliğine ele geçirmiş, parmaklarımı felç etmişti.

İki. Daha önce iki kez buluşmuştuk. Sadece iki kez buluşmuştuk ve o da geçen ay olmuştu ama her nasılsa bir *yerimiz* vardı. Ali ve ben yıllardır birlikte epey zaman geçirsek de hiç önceden planlamamış, baş başa kalmak istediğimizi dile getirerek günlük program ayarlamamıştık. Ta ki o bana ilk kez mesaj atana kadar...

Dışarı çıkabilir misin?

Kapıdan koşarak çıkmıştım.

"Ne oluyor?" demiştim ona doğru koşarken. Soluk soluğa ve şaşkındım, yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Vay be." Ali başını iki yana sallayarak gülümsemişti. "Yani, seninle iki dakika yalnız kalabilmem için birinin ölmesi gerektiğini bilmiyordum."

Birdenbire tamamen hareketsiz kalmıştım. "Ne?"

"Sadece seni görmek istedim," demişti. "Bunda bir sorun var mı?"

"Ha." Nefesimi bir türlü düzene sokamıyordum. "Aa."

Gülmüştü.

"Sen sadece..." Kaşlarımı çatmıştım. "Yani bana söylemen gereken önemli bir şey yok mu?"

Tekrar gülmüştü. "Pek sayılmaz."

“Sadece beni mi görmek istedin?”

Gökyüzüne doğru gülümsemişti. “Evet.”

“Ama zaten her gün görüşüyoruz.”

Nihayet gözlerimin içine bakmış, derin bir nefes almıştı.
“Shadi.”

“Efendim?”

Ellerini ceplerine sokmuş, başıyla kaldırımı işaret etmişti.
“Hadi gel,” demişti sessizce. “Biraz yürüyelim.”

İlki buydu.

İkincisinde... İkincisinde onu tekrar görmek için geçerli bir bahanem yoktu. İkincisi belki de bir hataydı, basit, refleksif bir arzudan doğan bir karardı. Kendime hiçbir şey olmadığını söyleyip duruyordum çünkü hiçbir şey olmamıştı. Ağzıma bir kutu Nerds şekeri tıkıştırarak ödevimi yaparken bana mesaj atmıştı. Ben de kitabımı kapamış ve kutuyu kolumun altına sıkıştırmıştım.

O gün bir kez daha yürüyüşe çıkmış, yürürken şekeri aramızda döndürmüştük. Belirli bir yere gitmiyorduk ama bizim evin yakınlarındaki bir kütüphanede bulduk kendimizi ki ben de anneme oraya gideceğimi söylemiştim.

Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştım. Binarın dışındaki bankta oturmuş, bir sürü ıvır zıvır şeyden bahsetmiştik. Bir ara söylediği bir şeye o kadar çok gülmüştüm ki Nerds yüzünden boğulacaktım neredeyse. Ondan sonra da ciddi olmaya çalışmıştım ki bu da beni iyice germişti. Bu da aramızda duran adlandırılmamış o kaskatı gerçeği kati bir rahatlamaya zorlamıştı.

Ali sessizlikten rahatsız olmamıştı.

Hiç konuşmadan bana bakıyordu ve ben de söylemediği ne varsa hissediyordum. Nefes alışında, yanımda kıpırdanışında, bakışlarını kısacık bir an dudaklarıma kaydırışında yazılıydı her şey. Ellerim titremişti. Şeker kutusunu düşürmüştüm ve içindekiler sokağa saçılmıştı. Yerdeki dağınıklığa, beton çatlaklarına girmiş pembe ve mor çakıl bonibonlara bakarken kalbim deli gibi atıyordu. Tüm içgüdülerim bir şeyler olmak üzere olduğunu haykırıyordu bana.

Tam başımı kaldırıp ona bakmıştım ki telefonum çalmıştı.

Arayan annemdi. Öfkeli bir sesle güneşin neredeyse batmak üzere olduğunu belirttikten sonra hemen eve dönmemi söyleyen annem. Telefonu kapamış ve tamamen yok olmadan önce son bir kez parlayan zayıf bir ışıktan farksız olmadığımı hissetmiştim. Ali'yle göz göze gelme cesareti bulamamıştım kendimde.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

İçimden geçeni söylememiştim. Sonsuza dek orada, onunla birlikte kalmak istediğimi. Şok edici bir düşünceydi bu. Kapsamı, bedenlerimize yüklediği o talepler dehşet vericiydi. Her nâsılsa Ali beni anlamış gibiydi.

“Evet,” demişti usulca. “Ben de.”

Derin bir nefes alarak tekrar pencereden dışarı baktım. Göğsüm sıkıştıyordu. Sanki kalbim bastırıyor, çekiştiriyor, kaçmaya çalışıyordu. Telefonunda adımları görmek bile görmezden geleme-yeceğim ani bir duygu krizine sürüklemişti beni. Ama öyle veya böyle, bir şeyler hep beni ondan uzaklaşmaya zorlamıştı ve nereden bildiğimi bilmiyordum ama bu üçüncü seferin son olacağını biliyordum.

Evet, diye yazdım.

Aynı yer.

Akşam güneşinin ışığına adım attım.

Hava yine fikrini değiştirmişti, günün ikinci yarısında gökyüzü açılmış, hava ısınmaya başlamıştı. Eylül sonlarında bir akşamüstüydü, hava mis gibi ılıktı, kızıl ışığı sokaklara vurmaya yeni yeni başlıyordu. Vaatlerle dolu o nadir altın saatlerden biriydi.

Kendime Ali'yi yalnızca birkaç dakika göreceğime dair verdiğim sözden o kadar emindim ki annelere çıktığımı bile söylememiştim. Güvenli, durgun bir mahallede yaşıyorduk. Hani orada yaşamıyorsanız arabayla içinden geçmeyeceğiniz türden bir yer. O yüzden de sokaklar genel olarak boştu. Sessizdi.

Bahçeye süzülüp arka kapıdan sıvıştım; kimse gittiğimi bile

fark etmeden dönerim diye düşünüyordum. Yürürken güneşe baktım, rüzgârın etrafımda şekillendiğini hissettim. Böyle günlerde kendimi incelikle ilerlerken hayal ederdim, bedenim o esintinin, pohpohlayan ışığın zarafetinden ilham alırdı.

Bugünse güçlükle nefes alabiliyordum.

Sokağın sonuna yaklaştıkça gerilen sınırlarımdan başka bir şey hissetmiyordum. Gümbür gümbür atan kalbimi susturmayla, kaburgalarıma hapsolup kalmış kelekleri öldürmeye çalışıyordum.

Ali kaldırıma oturmuştu.

Beni görünce ayağa kalktı, sanki altın sarısı bir ışık huzmesiyle gözleri kararmış gibi bana baktı. Kolunu yüzüne siper ederek güneşten kaçmak için döndü. Bir an için alev almış gibi göründü.

“Selam,” dedim sessizce.

Ali başta bir şey demedi, sonra keskin bir nefes aldı. “Selam,” dedi ve aldığı nefesi verdi.

Bir ağacın altında gölgelik bir alan bulup orada durduk. Yapraklara, dallara baktım. Bir kalbin parçalanmadan önce ne kadar hızlı atması gerektiğini merak ettim.

Ali bir dur levhasına bakarak, “Shadi, artık bunu yapamam,” dedi.

Nasıl oldu bilmiyorum ama kalbim daha da hızlı atmanın bir yolunu buldu.

“Ama bir şey yaptığımız yok ki,” dedim.

Gözlerimin içine baktı. “Biliyorum.”

Oturmak istedim. Uzanmak istedim. Zihnim neler olduğundan tam olarak emin değildi ama bedenimin –benim o zayıf, hararetli bedenimin– hiçbir şüphesi yoktu. Tenim bile biliyor gibiydi. Her zerrem korkudan, duygu yoğunluğundan gerilmişti. Bir kürek bulup kendimi bütün bu ağırlığın altına gömme isteği duydum içimde.

Ali bakışlarını kaçırdı, gülmeye benzer bir ses çıkardı. Konuşmak için üç kez ağzını açtı, üçünde de devam edemedi. Sonunda konuştu.

“Lütfen. Bir şeyler söyle.”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum. “Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü korkuyorum,” derken sesimin titreyişi karşısında dehşete düştüm.

Bana bir adım yaklaştı. “Neden korkuyorsun?”

İsmi fısıldadım. Bir yakarıştı aslında bu, bir merhamet talebi.

“Ben bekleyip duruyorum, Shadi,” dedi. “Bu hissin geçmesini bekliyorum ama daha da beter oluyor. Bazen resmen beni öldürüyormuş gibi geliyor.”

Ali bir kahkaha attı. Soluk alamadım.

“Tuhaf, değil mi?” dedi. Saçlarının arasına daldırmadan önce ellerinin titrediğini gördüm. “Böyle şeylerin insanı mutlu etmesi gerekir sanıyordum.”

O an dilimin düğümü çözüldü. Kemiklerim çözüldü.

“Nasıl şeylerin?”

Yüzünü bana çevirdi, kolları iki yanına düştü. “Yani, aslına bakarsan sana tam olarak ne zaman âşık oldum, onu bile bilmiyorum. Yıllar önceydi.”

Bir an için ayaklarımın yere battığını hisseder gibi oldum. Başımı öne eğdim, tekrar kaldırdım, kalbimin çarpışını duydum. Bilinçsizce geriye doğru bir adım atarken yakınlardaki bir ağacın tabanına, aşırı büyümüş köklerine takılıp sendeler gibi oldum.

“Shadi, seni seviyorum,” dedi Ali yaklaşarak. “Hep sevdim...”

“Ali, lütfen.” Gözlerim yaşlarla doluyordu. Başımı sallayıp duruyordum, kendimi durduramıyordum. “Lütfen. Lütfen. Bunu yapamam.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki korktum. Yutkunuşunu izledim. Kendini, düşüncelerini toparlamak için çabaladığını gördüm. Sonra sessizce konuştu.

“Neyi yapamazsın?”

“Bunu ona yapamam. Zahra’ya.”

Tam o an gözlerinde bir şey titreşti. Şaşkınlık. Kafa karışıklığı.
"Zahra'ya ne yapamazsın?"

"Bunu, bunu..."

"Bu dediğin ne, Shadi?" Aramızdaki mesafeyi kapadı ve bir anda dibimde bitti. Doğru düzgün düşünemez oldum.

Kalbim çıgıllıklar atıyor, göğüs kafesimi yumrukluyordu sanki. Ona dokunmak, ona gerçeği söylemek, çoğu gece onu düşünerek uykuya daldığımı, en sevdiğim anlarımdan hepsinde onun yüzünün olduğunu anlatmak için ölüp bitiyordum.

Ama yapmadım.

Yapamadım.

Güneş gökyüzünde ilerliyor, Ali'nin yüzünü semavi renklere boyuyor, her şeyin kenarlarını bulanıklaştırıyordu. Kayboluyor-muşuz gibi hissettim.

Sonra kendime engel olamayarak, "Aynı bir Renoir tablosu gibisin şu an," diye fısıldadım.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Özür dilerim. Ben neden..."

"Shadi..."

"Lütfen," dedim sözünü keserek. Sesim çatlıyordu. "Lütfen bana bunu yaptırma."

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum."

"Yaptırıyorsun. Seninle Zahra arasında bir seçim yapmaya zorluyorsun beni ve ben bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Adil bir dövüş değil bu."

Ali başını iki yana salladı. "Neden seçim yapmak zorunda olarsın ki? Bunun kardeşimle hiçbir ilgisi yok."

"Bunun kardeşinle çok ilgisi var," dedim çaresizce. "O benim en iyi arkadaşım. Bu... Biz... Onunla ilişkim mahvolur. Senin de onunla ilişkin tepetaklak olur."

"Ne? Nasıl? Biz yanlış bir şey yapmıyoruz ki?"

"Anlamıyorsun," dedim. "Bu çok karmaşık. O..."

"Allah'ım," diye haykırdı arkasına dönerek. "Kardeşimden nefret ediyorum."

O an gücümün çekildiğini hissettim. Vücudumun hissizleştiğini. "Ali. Sorun da bu. Bütün sorun bu."

Hızla geri döndü. "Allah aşkına, Shadi, *sen* ne istiyorsun, onu bir söylesene bana? Beni istiyor musun? Benimle olmak istiyor musun? Çünkü eğer istiyorsan, önemli olan tek şey bu. Geri kalan her şeyi hallederiz."

"Halledemeyiz," dedim. "O kadar basit değil."

Başını iki yana salladı. "O kadar basit. Basit olmalı. Çünkü artık bunu yapamam. Daha fazla katlanamam. Her gün seni görüp de bu benim canıma okumuyormuş gibi davranamam."

"Mecbursun."

Birden hareketsiz kaldı. O ânı gördüm. Birden kaskatı kesilişini, sonra doğruluşunu anbean izledim. Sonra sanki göğsünü parçalayarak kopup gelmiş gibi o sözcüğü söyledi.

"Yapamam."

O an gerçekten de aklımı kaybedebilirmişim gibi geldi. Ağlamaya başlayabilir ya da daha beteri onu öpebilirdim. Bunun yerine bu deliliğe bir çözüm, bu bilmeceye bir cevap bulabilmek için kafa patlattım ve aklıma gelen ilk aptalca düşünceye dört elle sarıldım. Üzerine düşünmeye fırsat bile bulamadan alelacele, umursamazca konuştum.

"O zaman belki de... Belki de görüşmesek daha iyi. Belki de artık birbirimizin hayatından çıkmalıyız."

Ali irkildi, sanki darbe almış gibi geriledi. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca konuşmamı, sözlerimi geri almamı bekledi ama dudaklarım uyuşmuştu, zihnim bu duygu labirentinde yolunu bulamayacak kadar aptaldı. Az önce ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ali sonunda tek kelime etmeden çekip gitti. Batmakta olan güneşe doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

O gece ağlaya ağlaya uykuya dalarken, kalbine bir hançer saplasam muhtemelen canını daha az acıtacağımı fark ettim.

ARALIK
2003

100

100

100

ON YEDİ

Örtüleri tekmeleyip sürünerek yataktan çıktım.

Uyuyamamıştım, muhtemelen bu güm güm atan, karman çorman olmuş kafayla ve kalple uyuyamayacaktım da. Battaniyeme sarınarak odamın kapısını sessizce açtım ve alt kata indim. Tüm yatak odaları aynı katta olduğundan oturma odası geceleri meşru hedef hâline geliyordu.

Alt kata inince ışıklardan birini açtım.

Manzara titreşerek canlandı, elektriğin kesintisiz uğultusu içimi belli belirsiz bir hüznle doldurdu. Yemek odası, mutfak, oturma odası. Annem içinde değilken hepsi buz gibiydi. Kendimi kanepeye bırakarak battaniyeme sığındım, güvenilir bir yatıştırıcıyla kendimi uyuşturmayı umdum.

Televizyonu açtım ama umduğumu bulamadım.

Ekranın alt kısmındaki yanıp sönen bantlarda SON DAKİKA yazıyor, kayan yazılar önümüzdeki altı hafta boyunca okulda atlayacağım badireleri düzgünce özetliyordu. Haber spikerleri şu an burada, Amerika'da başka gizli El Kaide üyeleri bulunma ihtimalinden bahsediyordu yeni veriler, bu teröristlerin 11 Eylül'deki hava korsanlarıyla hemen hemen aynı dönemde ülkeye sızmış olabileceğini öne sürüyordu. Şimdilerde onları arıyorduk.

Televizyonu kapadım.

FBI son zamanlarda cemaatimizin üyelerini rasgele arıyor,

onları telefonda sorguluyor ve akıllarını başlarından alıyordu. O kadar çok kişiye ajan atanmıştı ki bazıları için bu bir tür tekrarlanan espriye dönüşmüştü.

Ben komik bulmuyordum.

Rasgele sorgular bölünme yaratıyor, insanlarda diğerlerine karşı güvensizlik oluşturarak onları sorgulamaya itiyordu. Müslüman cemaati hiçbir zaman mükemmel olmamıştı. Aramızda her zaman tuhaf tipler, anlaşmazlıklar ve çıkıntılık yapan ırkçılar, meseleleri açık ve net göremeyecek kadar kültüre ve geleneğe bağlı cinsiyetçi yaşlılar olmuştu...

Ama bundan çok daha fazlası da vardı bize.

Yoksulları besliyor, durmadan gönüllü oluyor, barış sohbetleri organize ediyor, mültecileri aramıza alıyorduk. Camideki neredeyse tüm çocuklar başka bir ülkedeki savaştan kaçıp gelen ailelerin çocuklarıydı. Ya da aileleri için daha iyi ve güvenli seçenekler aramaya gelmişlerdi. Birlikte bir sığınak, ötekileştirilenler için güvenli bir ev inşa etmiştik. Camimizi seviyordum. Namaz vakitlerinde, bayramlarda ve kutsal aylarda orada toplanmayı seviyordum.

Ama işler değişiyordu.

FBI sadece insanları sorgulamıyordu, bir yandan da cemaatin içinden adam topluyordu. Arkadaşlarını ve ailesini ispiyonlamaya gönüllü olanlara büyük paralar teklif ediyorlardı. Bunu biliyorduk çünkü insanlar namazlardan sonra çıkışın orada durup ayaklarına yalnızca tek ayakkabılarını geçirerek çılgınca hareketlerle dehşet hikâyelerini anlatıyordu. Bilmediğimizse kimin taraf değiştirdiğiydi elbette. Aramızdan kimlerin o ödemeyi kabul ettiğini bilmiyorduk ve sonuç olarak da kendimizi canlı canlı yiyip bitirmeye hazırдық.

Bunları düşünmek beni acıktırdı.

Kendime bir kâse mısır gevreği hazırlayarak loş ışıktaki mutfak masasına oturdum. Bir zamanlar annemler mutfağı ağızına kadar dolu tutardı; yemeklerin ailece toplanma saatleri olduğu, yeme-

ğın tüm sıkıntıları geçirdiği, leziz ve bol olduğu zamanlardı. Son günlerde buzdolabını ne zaman açsam karşımda süt, buruş buruş olmuş salatalıklar ve bir kutu yumurta buluyordum yalnızca. Kilerde biraz konserve salçamız, bir kutu mısır gevreği, kurutulmuş otlarımız ve Top Ramen'imiz vardı. Tam sadece su kaynatmaya yarayan elektrikli ocağımıza göre bir tarifti.

Işıkların uğultusunu dinledim.

Soğuk gevrekten bir lokma daha aldım. Telefonumu nereden bıraktığımı hatırlamaya çalışırken ürperdim. Bu kadar uzun süre telefonsuz kalmak sandığımdan kolay olmuştu; Zahra hayatımda değilken telefonu çok daha az kullanıyordum. Onun dışında benimle iletişim kuran tek kişi abimdi. Onu düşününce kalbim tekler gibi oldu, duygusal kontrolümü gevşetmeye çalıştı ama kendimi zorlayarak bir kaşık daha Cheerios yedim ve tüm o düşünceler yerine boğulmamaya odaklanmaya zorladım kendimi. Belki biraz da ödevlere. Dağ gibi ödevim vardı.

Yakın dönemdeki başarısızlarıma yakından bakmak pek içimden gelmiyordu.

Birinci başarısızlık: Geçen akşam çok değişkenli kalkülüs dersini kaçırmıştım, ki bu da diğer her şeyden tam not alsam bile ders notum en fazla B olacağı anlamına geliyordu. Bu inanılmaz, aşırı saçma bir adaletsizlik gibi geliyordu. Hocaya annemin hastanede olduğunu açıklayabilirdim gerçi ama bana inanmama ihtimali –ya da daha beteri annemin zihinsel çöküşüne dair bir kanıt isteme ihtimali– sessiz kalmama yetiyordu.

İkinci başarısızlık: Bugün uygulamalı sanat tarihi sınavından çakmıştım. Bunu anlamak için sonuçları beklememe gerek yoktu. Boş kâğıt vermiştim; kalacaktım. Yine de sonuç o kadar ağır olmayabilirdi. Hocam nazik bir insandı, final sınavı notumuzun yarısını oluşturuyordu ve aralık ayının ikinci haftasına henüz girdiğimizden son şansım kapıdaydı. Aslına bakılırsa iki hafta içinde bir sürü sınav atlatmam gerekecekti ve nasıl yetişeceğimi bilmiyordum. Gözümde büyüyen çok şey vardı. Üniversite başvuruları mesela.

Üniversite başvuruları.

Öyle derin bir nefes aldım ki öksürdüm. Süt ve yarım bir Cheerio yanış boruya kaçtı. Ne düşünüyordum ki? Üniversite için evden ayrılmayacaktım. Gözlerim yaşardı ve eşofmanımın koluyla sildikten sonra öksürmeye devam ederken ağzımı kapadım.

Üniversite için evden ayrılacak mıydım?

Annemi burada bırakabilir miydim? Bunca zamandır babamın ölmesini beklemiş, bir yandan da geleceğimi düşünmüştüm. Shayda başka bir yol seçmişti, evlenecekti. Beş kişilik ailemizden üçü çekip gitmişken annemi ardımda bırakacak cesaretim yoktu.

Ama şimdi...

Çürümüş kaburgalarımın bir umut filizlendi yukarı doğru. Babamın ölmemesinin tazminatı: Uzaklara gidebilirdim.

Başka bir yerde baştan başlayabilirdim.

Telefon çalınca öyle bir irkildim ki gevrekler üzerime döküldü. Ayağa kalktım, darmadağın hissediyordum, bir havlu aldım. Üzerimi elimden geldiğince sildim, battaniyemin durumuna bakarak iç geçirip saate baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu, dostane bir arama için çok geçti.

Ahizeyi kaldırırken içim korkuyla doldu.

"Alo?"

Bir kalp atışı.

"Alo?" dedim tekrar.

"Babajoon, toh ee?"

Zaten kararsız olan kalp hızım iyice coştu. *Babajoon* bir sevgi sözcüğüydü –tam olarak *babasının canı* anlamına geliyordu– ve bunu hazırlıksız duymak, babamın beklenmedik derecede şefkatli sesinden duymak...

Birden soğukkanlılığımı yitirdim.

Derin bir nefes alıp yüzüme zorla bir tebessüm kondurdum.

"Selam baba," dedim. "Khoobeen shoma?" Çok resmîydi. Babamla konuşurken hep resmî zamirler ve fiiller kullanırdım. *İyi misin?* demek için bile.

“Elhamdülillah. Elhamdülillah.”

Evet demedi. İyi olduğunu söylemedi. *Allah’a şükür, Allah’a şükür*, dedi ki bu da pek çok anlama gelebilirdi.

“Bu saatte ayakta ne işin var?” dedi Farsça. “Yarın okulun yok mu? Günlerden ne olduğunu hatırlayamıyorum.”

Kalbim kılcal bir çatlağa yenilirken sağlam durdum.

Ne kadar zamandır hastanedeydi, ilaçlarla uyuşturulmuş ve kesilip biçilmişti ki günlerden ne olduğunu hatırlayamıyordu?

“Evet,” dedim. “Yarın okulum var. Uyuyamadım.”

Güldü. O çatlak derinleşti.

“Ben de,” dedi usulca. İç geçirdi. “Sizi çok özledim.”

Çaresizce telefona sarıldım. “Annem yarın eve geleceğini söyledi. İyiye gittiğini söyledi.”

Sessizleşti.

“Mamanet khabeedeh?” *Annen uyuyor mu?*

“Evet,” dedim. Gözlerim yanıyordu, gözyaşları tehditkârdı. “Neden? Sorun ne?”

“Hichi, azizam. Hichi.” *Hiç, tatlım. Hiç.*

Yalan söylüyordu.

“Baba?” Telefonu iki elle tutuyordum artık. “Yarın eve geliyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi İngilizce. “Bilmiyorum.”

“Ama...”

“Babajoonam, rica etsem anneni uyandırır mısın?” Tekrar Farsçaya dönmüştü.

“Olur,” dedim hızla. “Olur, tabii. Hemen...”

“Sesini duymak öyle güzeldi ki,” dedi, aniden uzaklaşmış gibi. Yorgun. “Son zamanlarda seni pek göremedim. Meşgul müydün? Zahra nasıl?”

Gözlerim yaşlarla doldu, o hain kalbim paramparça oldu. Babam ölüyordu. Babam ölüyordu ve ben onu ziyarete bile gitmemiş, onunla konuşmak istememiş, cenazesini planlamaktan keyif almıştım. Aniden kendimden öyle güçlü bir şiddetle, öyle bir tutkuyla nefret ettim ki nefesim kesilecekti neredeyse.

“Evet,” dedim titrek bir sesle. “Zahra iyi. O...”

“Khaylee dooset daram, Shadi joon. Midooni? Khaylee ziad. Mikhastam faghat bedooni.” *Seni seviyorum, canım Shadi. Biliyorsun değil mi? Çok hem de. Sadece bilmeni istedim.*

Gözyaşlarım yanaklarıma döküldü, telefonu göğsüme bastırdım, ani bir hıçkırığı yutarak yumruğumu ağzıma bastırdım.

Babam böyle konuşmazdı. Hiç konuşmamıştı. Beni sevdiğinden hiç şüphe etmemiştim ama bunu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemişti. Hayatım boyunca bir kez bile.

“Shadi? Rafti?” *Gittin mi?*

O kısık ve statik sesini duydum, kıyafetim ahizenin sesini boğuklaştırmıştı. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm, bir nefes aldım, sonra bir nefes daha aldım.

“Ben de seni seviyorum, baba.”

“Geryeh nakon, azizam. Geryeh nakon.” *Ağlama, tatlım. Ağlama. “Her şey yoluna girecek.”*

“Ben annemi çağırayım,” dedim. Gözlerim dolmuştu, ellerim titriyordu. Artık kendime güvenmiyordum, o cıvaya dönmüş kalbimi anlayamıyordum. “Hemen dönerim.”

ON-ŞEKİZ

Şafak sökerken annemin kapısını zorladım.

Tekrar uyuyamamıştım. Telsiz telefonla üst kata koşmuş, annemi mümkün olduğunca nazik bir şekilde uyandırmış, telefonu eline tutuşturur tutuşturmaz da parmaklarımın ucunda dışarı çıkıp beklemiştim. Karanlıkta kalmış, nefesimi tutmuştum. Annemin kapıdan çıkmasını, babamla ilgili haberi vermesini bekliyordum.

Hiç çıkmadı.

Aksine saatlerce kısık, boğuk sesler çıkararak ağladı ki delici bir çığlık gibi, görmezden gelinmesi zor seslerdi bunlar. Annemin odasının önünde, koridorda dururken kusacak gibi hissediyordum kendimi. Karanlığın içinde ölü bir örümcek gibi oturmuş, kollarımı çaprazlamasına bacaklarıma sarmış ve dizlerime yaslanmıştım. Titrerken kendimi sardım, bunun geçmesini, annemin ağlamayı kesmesini, yatağa dönmesini bekleyip dururken titredim. O kadar çok bekledim ki bir menteşe iniltisi, yumuşacık kapanan bir kapı sesi duydum. Shayda'nın koridorda ilerlediğini, yanıma oturan sıcaklığını hissettim. Omuzlarımız birbirine değdi. İrkilmedi.

Konuşmadık.

Annemin kapısını en az yüz kez tıklatmış, cevap gelmeyince kolu zorlamıştım. Tekrar ayağa kalkıp kapıyı bir kez daha çaldım, açması için bağırdım. Yalnızca bir kez, zayıf bir cevap verdi.

“Lütfen, azizam,” dedi. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Güneş ufukta yükselmeye başlamıştı. Dünyayı renklerin göz kamaştırıcı okşayışlarına buluyor, evimizin beyaz duvarlarını dehşetengiz, marazi bir güzelliğe boyuyordu.

Çekildim.

Shayda’nın keskin, sonu gelmez sorularına aldırmadan basamaklardan aşağı koştum. Garajın kapısını çarparak açtım, babamın alet çantasını karıştırarak bir çekiç aldım ve basamaklardan tekrar yukarı koştum. Kapıldığım çılgınlığı ancak Shayda’nın dehşete düşmüş yüzünü görünce fark ettim. Umursamadım. Artık buna daha fazla katlanamazdım. Artık öğrenmişken, annemin ne yaptığını, neden saklandığını bilirken olmazdı.

Orada öylece durup bunun olmasına izin veremezdim.

Shayda delirmişim gibi baktı bana, çekici elimden almaya çalıştı. Annemizin yalnız kalmaya hakkı olduğunu savundu ısrarla.

“Üzgün,” dedi Shayda. Onun bu kadar nazik olabileceğini bilmezdim. “Babamla ilgili çok umutlanmıştı. Sabaha düzeler.”

“Shayda,” dedim parmaklarımı çekicin sapı üzerinde esneterek. “Sabah oldu zaten.”

“Bu doğru değil. Annemin yalnız kalmaya hakkı var. Bazen ağlamak iyidir. Belki de böyle daha iyi hisseder kendini.”

Gözlerinin içine baktım. “Anlamıyorsun.”

“Shadi, dur...”

“Yatağına dön,” diye bağırdım ablama.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Aman Allah’ım. Sen gerçekten aklını kaybetmişsin.”

Çekici savurdum.

Shayda çığlık attı. Çekici tekrar savurdum, üç kez daha. Kapının ucuz metal kulpunu kırdım, ince tahtayı parçaladım. Kapıyı tekmeledim, omzumla yükledim.

Çekici halıya attım, annemi banyoda buldum.

Üzerinde bir sabahlıkla soğuk fayansın üzerinde oturmuştu, çıplak bacakları önünde uzanmıştı. Kırık bir bebek gibi zemine bakıyordu, boynu sarkmıştı, bir eliyle manikür makasını sımsıkı

tutuyordu. Bacaklarındaki izleri görmüştüm, kesikler derisini sıyırmıştı ama henüz yarmamıştı. Kanaması yoktu.

“Anne,” diye fısıldadım.

Başını kaldırıp baktığında en fazla benim yaşımda görünüyordu. Dehşete düşmüştü, yüzünde utanç vardı. Sadece. Gözyaşları yanaklarını, kıyafetlerini lekelemişti.

“Yapamadım,” dedi Farsça. Sesi çatlıyordu. “Yapmadım. Yapamadım.”

Karşısında dizlerimin üzerine çöktüm. Elini tuttum. Manikür makasını parmaklarının arasından alıp bir kenara attım.

“Seni düşündüm, ablanı düşündüm,” diyordu. Gözyaşları siccim gibi akıyordu. “Yapamadım.”

Onu doğrulttum, başını göğsüme yasladığımda kollarıma yığıldı. Çaresizce, kaba, yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlıyordu. Bir çocuk gibi sınımsıkı sarıldı bana, bebek gibi ağladı.

“Geçecek,” diye fısıldadım. “İyi olacaksın.”

Bir şey duymadım ama sessiz bir hareketlilik hissettim. Annem fark etmesin diye dikkatle, ağır ağır başımı çevirdim. Shayda kırık kapının eşiğinde dikilmiş, inanamıyormuş gibi, felç olmuş gibi karşısındaki manzarayı izliyordu. O an gerçek sevgiyi hissettim, ruhlarımızın lehimlendiğini hissettim, yaşamlarımızın bir ömür benzer bir acıyla dövüldüğünü biliyordum.

Göz göze geldik.

Ağzını eliyle örttü, başını iki yana salladı. Gözyaşları çağlamadan önce çekip gitti.

Bir saat sonra annem işe gitti. Shayda’yla ben de okullarımıza gittik. Dünyanın geri kalanı için hiçbir özelliği olmayan, anlaşılmaz, yeknesak ve kolaylıkla karikatürize edilen Müslümanlardık. Ellerimiz ayaklarımız oynuyordu, ses çıkarmak içi dudaklarımızı kıpırdatıyorduk, müşterilere gülümsüyor, öğretmenlere selam veriyorduk.

Dünya dönmeye devam ederken aklımı da beraberinde götürdü.

Hareket ederken tam bir hezeyan içindeydim, daha önce hiç tatmadığım bir tükenmişlik. Nasıl hâlâ ayakta olduğumu anlamıyordum; çok uzaklardan gelen her şeyi duyuyormuş gibiydim, bedenim bana ait değildi sanki. Beynim sanki pekmeze dönmüştü, hiçbir şeyi algılayamıyordu. Gözlerim de durmadan kararıyordu. Odaklanmanın bir yolunu bulmalı, nasıl dikkat kesileceğimi hatırlamalıydim. Bugüne olan ödevlerimi de yetiştirememiştim ve diğer öğrencilerin makalelerini ve çalışma kâğıtlarını teslim edişini, ellerini kaldırıp soruları net ve odaklanmış cümlelerle cevaplayışlarını izlerken utandım. Bu ay birden hiç olmadığı kadar kritikleşmişti ve başımı çaresizce suyun üzerinde tutmaya ihtiyaç duyarken sürekli boğuluyordum.

Babam hayatta kalırsa üniversite için uzaklara gitmeyi planlıyordum. Burada kalmak, iki yılımı bölge üniversitesinde harcıyıp daha sonra nakil yaptırmak istemiyordum. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyordum. Buradan gitmek ve belki de bir daha hiç ama hiç dönmemek istiyordum. Tabii bir de iyi bir okula girmek istiyordum.

Bir silah sesi duyunca neredeyse çılgın atacaktım.

Bir anda soluk soluğa, kalbim deli gibi çarparak ayağa kalktım. Kahkahaların koptuğunu duydum, başımı kaldırdım, etrafıma baktım ve uyuyakaldığımı fark ettim. Sandalyem dersliğin en sağ köşesindeydi ama en öndeydi ve Uygulamalı Kimya hocam Bay Mathis şimdi tam önümdeydi. Kollarını kavuşturmuş başını iki yana sallıyordu. Ayağının dibinde kalın bir ders kitabı duruyordu. Kitabı bile isteye yere bıraktığını anladım.

Zalimce bir şakaydı.

Yüzümün kızardığını, bütün vücudumu bir sıcaklığın sardığını hissettim. İnsanlar hâlâ gülüyordu. Oturduğum yerde dikleşerek gözlerimi sırama diktim. Yer yarılrsa da dibine girsem istedim.

“Özür dilerim,” dedim sessizce.

“Gece geç saatlere kadar dışarıda takılmak mı istiyorsun? Benim sorunum değil,” dedi Bay Mathis sertçe. “Uykunu evde al. Benim dersimde değil.”

“Elbette. Özür dilerim.”

Bana korkutucu bir bakış attı. Anlatmaya devam etti. Dersin geri kalanını ayağımın dibindeki ders kitabına bakarak, bedenimdeki bütün kan çekilmiş de zeminde birikmiş gibi hissederek geçirdim.

Babam bugün dönmeyecekti.

Henüz ölmüyordu ama bugün eve de dönmüyordu ve şimdilik gerçekten anlayabildiğim tek şey buydu. Annem pek konuşmamıştı, kesinlikle gerekli olan şeyler dışında hiçbir şey açıklamamıştı ve yas tutan ebeveynler için destek grubuna katılması önerimi kesin olarak reddetmişti. Bir terapistle görüşmesini teklif ettiğimdeyse dehşetle nefesini tutmuştu. O kadar öfkeli görünüyordu ki paniklemişim; bir an için bir daha benimle hiç konuşmayacağını düşünmüştüm. Ama daha sonra kahvaltı için yaptığım yumurtaları yemişti.

O sabah aramızda bir şeyler değişmişti ve o değişenin ne olduğunu hâlâ bilmiyordum, nasıl tanımlayacağımı bulamamıştım. Ama gözlerine baktığımda bile annemin bir nebze de olsa açıldığını görebiliyordum. Rahatlamış görünüyordu. Belki de artık böylesine ezici bir sırla yaşamak zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

“İyi olacağım,” deyip duruyordu. “İyi olacağım.”

Ona inanmadım.

Öğle tatilimi kütüphanedeki bir masada başımı kollarımın üzerine dayayıp uyuyarak geçirdim. Biri omzumdan tutup sarsarak tüm kemiklerimi harekete geçirdiğinde gözlerimi daha az önce kapamışım gibi hissettim. Aniden uyandım, sinirlerim ânında gerildi.

Başımı kaldırıp baktığımda bulanık bir renk gördüm. Gözler. Ağız.

“Noah.”

“Hey,” dedi ama kaşları çatıktı. “İyi misin? Az önce zil çaldı.”

“Ya.” Kalkmaya çalıştım ama beklediğimden daha zor bir hareket etti. “Senin... senin ne işin var burada?”

“Birlikte yemek yiyecektik, unuttun mu?” Birden gülümsedi. “Gazete falan, her şeyi almıştım. Ama arkadaşın Yumiko kütüphaneye gitmek için onu ektiğini söyledi.”

Kaşlarımı çattım. Onunla karşılaşmamı, öğle tatilinde kütüphanede olacağımı söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum. Sanki bir ömür önce olmuştu bu konuşma. “Gazete mi getirdin?”

Noah’nın gülümsemesi genişledi. “Evet.”

Kahkaha atarak eşyalarımı bir sersemlik hâli içinde topladım, belirgin bir yavaşlıkla içeride ilerledim. *Bu çok hoş*, demek istedim ama çok büyük bir iş gibi geldi bir an.

“Hey, sorun ne? Hasta mısın?” dediğini duydum. Sesi sanki yıldızlardan geliyor gibiydi.

Başımı iki yana salladım, tek bir hareket bile zihnimi karıştırıyordu. *Sadece yorgunum*, demeye çalıştım ama bunun bulunduğum hâli tam karşılayacağını sanmıyordum. Ayaklarım zihnimden bile aptalca hareket ediyordu ve birden kendi ayaklarıma takılarak kendimi bir araştırma masasının üzerinde buldum. Keskin ucu karnıma batıyordu. Toparlanırken inleyerek soluğumu tuttum.

Başımı kaldırıp çıkışa baktım, neden ne kadar yürürsem yürüyeyim bu kadar uzak kaldığını fark ettim.

Biri bana dokundu.

Başımı parçalanmış bir bardak gibi çevirdim, çıtırtılar yüzüme yüzüme geliyordu. Noah. Noah buradaydı, eli kolumdaydı, başını yüzüme doğru emiştii. “Shadi,” dedi. “İyi misin?” Sesini, bir sesi gözümde canlandırır gibi duydum. Ağır ağır ve yüksek, yansıma gibi.

Rengi gördüm, rengin parıltılarını.

Sen? dedi. İyi misin?

Sen... hemşireye görünmen gerek hemşireye görünmeksen iyi misin belki de eve eve gitsen gitsem?

Düştüğümü hissettim.

Birinin bağırdığını duydum, yumuşak bir şeyler hissettim. Sıcak kollar, nazıkçe yere iniş, bir inleme, yüzümün altındaki sert

halı, kapanan gözlerim. Sesler duydum, çok ama çok ses, yüksek, ürpertici bir ses. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Açılmadılar.

Öte yandan dudaklarım boyun eğmişti.

“Lütfen.” Ağzım ucuz halının üzerinde hareket etti, burnum toz doldu. Her şeyin hareket ettiğini, bedenimin döndüğünü hissettim.

Birisi benimle konuşuyordu. Sırtımda eller vardı.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Annemi aramalarına izin verme. O iyi de– O... *Lütfen*,” dedim sürüklendiğimi hissederken.

Rüya mı görüyordum, emin değildim.

Annemi aramalarına izin verme, demeye çalıştım. Haykırmaya çalıştım. *Lütfen*...

ON DOKUZ

Zahra odasını yeniden dekore etmişti.

İlk önce tavanına, ne aydınlatma armatürü ne de dolgu malzemesiyle lekelenmiş, hiçbir yerinde örümcek ağı görülmeyen pürüzsüz beyaz kaplamaya baktım. Yastıktan mezarın içindeki başımı bir milim kadar oynatınca üzerine yeni bilgisayarının, bir yığın makyaj malzemesi ve kitabın, küçük bir aynanın konduğu yeni masasını gördüm. Bir köşede duran ve hâlâ yanan yeni lambasını gördüm. Çamaşır sepeti ve bir düzine kadar çantanın asıldığı duvardaki altılı askılık aynıydı. Dolabının kapısından bir tenis ayakkabısının teki çıkmıştı. Dolabın kapağında bir nazar boncuğu asılıydı.

Büyük bir hata yapmıştım.

Denedim ama kollarımı kıpırdatamadım. Üzerime bir ağırlık çökmüş, betonun altında unutulmuş gibi hissediyordum. Ağzımı güçlükle açtım, dudaklarımı ıslattım, dişlerim olduğunu hatırladım.

Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum ama Zahra'nın karanlık penceresine tek bir bakış atmak korkumu uyandırmaya yetmişti. Doğrulup oturdum ve yaptığımı ânında pişman oldum. Başım çatlıyordu.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, kaburgalarımnda tanıdık bir sürtme hissi duydum. Gömleğimin altına uzanarak belime

sıkıştırdığım gazeteyi çıkardım ve alelacele Zahra'nın çöpüne attım. Gazeteyi görünce bir şeyler hatırlar gibi oldum.

Noah.

Revirde oturduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Noah'nın benimle birlikte geldiğini, beni oraya kadar resmen taşıdığını belli belirsiz hatırlıyordum. *Yanında gazete getirmişti.* Bunu düşününce gülümsedim. Tüm bu kaosun içinde her nasılsa yeni bir arkadaş edindiğimi, okul yılının kalanını biraz daha az yalnız geçirebileceğimi düşünmek tuhaf bir ümit kıvılcımıydı. Ama sonra kendi yalvaran sesimi hatırladım. Sert, ahşap bir sandalyede gözlerim kapalı otururken onlara annemi aramamaları için yalvarıyordum.

Çok enine boyuna düşünmemiştim.

Lütfen annemi aramayın, diyebilmişim yalnızca. Çalışan tek beyin hücrem tek bir direktif haykırabilmişti.

Onun yerine kimi arayabileceklerini düşünmemiştim.

Babam hastanedeydi. Shayda acil durumlarda irtibat kurulacak kişiler listesinde yer almıyordu. Ama Zahra'nın babasının daha üç ay önce beni almaya geldiği gün doldurduğu formu hatırlıyordum.

Dosyamda Zahra'nın ailesi vardı.

Eski en iyi arkadaşımın odasında hareketsizce dikilip aynada kendime baktım. Şifoniyerinin üzerinde duran, onu tanıdım tanıyalı orada olan aynada. Kendi tuhaf, hayaletimsi görüntüme baktım. Kırmızı ipek başörtüm boğazıma gevşekçe dolanmış, başımın üzerinde yarıya kadar kaymıştı. Siyah saçlarım dışarı çıkmıştı, normalde solgun olan tenim şimdi yeni uyandığımdan sıcaklamış, pembeleşmişti. Gözlerim, uyuşturucu almış insanlarınkini andıran parlak, tuhaf bir yeşildi.

Ağırkanlı, mankafa, çakırkeyif görünüyordum.

Öyle de hissediyordum.

Zahra burada olduğumu biliyor olmalıydı. Beni hesapçı bir fırsatçı olmakla suçlayan, ailesinden uzak durmam için beni uyaran Zahra, onun o güzel, yumuşacık yatağında yattığımı bi-

liyor olmalıydı ve muhtemelen bu durumdan nefret etmişti. Bu yüzden, şüphesiz ailesinin ısrarıyla sevecen davranmaya zorlandığı için benden nefret ediyor olmalıydı. Bu düşünce bir anda midemi bulandırdı. Böyle bir sahnenin utancından kaçmanın mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bunun beni içine çekebileceğini düşündüm.

Duvardaki saate baktım ve Zahra'nın şu an bölge üniversitesindeki dersinde olduğunu bilmek bir an için beni rahatlatmıştı. Çarşamba akşamıydı. Yani benim de bölge üniversitesindeki dersimde olmam gereken akşam. Üçüncü seferdir çok değişkenli kalkülüs dersimi kaçıyordum, yani en yüksek notları alsam bile dönem sonu alabileceğim not C'ye düşmüştü.

Durumu idrak edince bir darbe yemiş gibi oldum.

Daha önce hiçbir şeyden C almamıştım. Daha da beteri, o C de diğer her şeyde kusursuz başarı göstermeme bağlıydı. Ama üç ders kaçırmıştım bile; ödevimi de teslim edememiştim, sınavlara yetişmek için çok çalışmam gerekecekti. Dersten D almam çok daha yüksek bir olasılıktı ki o da kalmak olarak değerlendiriliyordu. Dersi tekrar almam gerekecekti. Tekrar almama izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyordum.

Kalbim deli gibi atarken tek bir şeye bakakaldım: Zahra'nın yatağının yanındaki koltuğa oturtulmuş pembe, pelüş bir ayı. Ayının kocaman, camsı gözlerine, beyaz karnının üzerine dikilmiş küçük kırmızı kalbe baktım. Benim hiç pelüş oyuncağım yoktu. On iki yaşına geldiğimde babam hepsini atmıştı; ben okuldayken bütün çocukluk eşyalarımı hayır kurumuna götürmüştü. Ben ağlayınca da artık büyümemin zamanının geldiğini söylemişti.

Zahra'da hayalini kurduğum her şey vardı: bu yaşamı zarafetle yaşayabilmek için gereken sevgi ve istikrar; benim olmaya çalışıp beceremediğim sorumluluk sahibi, ümit veren bir öğrenci olmak için gereken aile desteği.

Kesik bir nefes aldım. Titreyen ellerimi birbirine kenetledim.

Zahra'nın dersi bitene kadar bir saatim daha vardı ve o gel-

meden sıvışarak zaman öldürecek bir yerler bulabileceğimi, sonra da normal saatimde eve gidip her şey yolundaymış gibi davranabileceğimi düşündüm.

Odanın içindeki banyoya girdim, Zahra'nın hayaletinden özür dileyerek diş macunundan aldım, parmaklarımla dişlerimi fırçalayıp ağzımı çalkaladım. Yüzüme soğuk su çarptım ama yanaklarımın yangını bir türlü geçmiyordu. O kadar sıcaklamıştım ki dudaklarım her zamankinden daha parlak, daha kırmızı görünüyordu, her şey çok sıcaktı.

Birden ürperdim.

Başörtümü düzelttim, kaygan düz saçlarımı toparlamaya çalıştım ama daha uzun perçemlerimi tutturduğum iki tel tokayı kaybetmişim ve koyu renk bukleler önüme düşüp duruyordu. Zahra'nın saç tokalarından bazılarına özlemle baktım ve izni olmadan onları almanın gerçekten ayıp olup olmayacağına karar vermeye çalıştım. Onları tuttum, ellerimin içinde tarttım. O kadar uzun, katmanlı bir tarihimiz vardı ki bu kadarcık bir şeyi benden esirgemeyeceğini düşündüm.

Ama sonra yakıcı bir hisle bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken beni arabaya almak bile istemediğini hatırladım. İkimiz de aynı yere gidiyorduk. O sıcak, kuru bir arabada; bense şemsiyem bile olmadan sağanağa yakalanmış hâlde.

Tokaları yerine bıraktım.

Arkamı döndüğümde bir ısı duvarına tosladım.

Biliyordum, onun burada olabileceğini biliyordum ama bunu düşünmek için kendime engel olmuş, böylesi bir küçük düşme ihtimalini aklıma getirmek istememiştim. Ali'yle tekrar karşılaşmamızın bu şekilde olmasını istemezdim. Hezeyanlı bir şekilde yere yığıldıktan sonra, benim arayacak kimsem olmadığı için onun ailesi tarafından koruma altına alınmışken değil. Hâlimin farkındaydım, ailesinin beni nasıl gördüğünü biliyordum. Acıyarak, acıma ve merhamet duygusuyla, gözlerinde beni paramparça eden yakıcı bir hüznle.

İstediğim bu değildi.

Ona bakarken kalbim tehlikeli bir hızda atmaya başladı. Burada olmaması gerekiyordu. Ben uyurken kız kardeşinin odasına girmesi temel mülkiyet haklarının ihlaliydi. Ben onun evinde misafirdim, ona içeri girmesi için izin vermemiş bir misafir. İkimiz de bunu biliyorduk. Söylememe gerek yoktu. Yüzündeki korkmuş ifadeye bakılırsa o da risk aldığı için, bu durumun felakete sonuçlanabileceğinin farkındaydı.

“Hey,” dedi. Derin bir nefes aldı, sonra o nefesi geri verdi.

Gözleri kopkoyuydu. Kalın, simsiyah kirpikleri vardı. Bakışlarında bir derinlik, insanı kendine çeken parçalanmış bir yıldız vardı. Gözlerinin içine bakmam, kendimi orada değilse bile yüzünün narin çizgilerinde, çenesinin keskin hatlarında, o pürüzsüz ve esmer teninde kaybetmem için beni cezbeden bir şey. Beğenilecek, gözlerle bayram ettirecek çok yanı vardı.

Ama ben... Ben gözlerimi ağzından alamıyordum.

“Selam,” diye fısıldadım.

“Selam,” dedi.

“Burada olmaman gerekiyor.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece...” Cümlesini yarıda kesti. Devam etmedi.

Sebepsiz yere başımı bir şeyleri onaylar gibi salladım. Çoraplarıma bakarak ayakkabılarımı kimin çıkardığını düşündüm.

“Seni aradım,” dedi sessizce. “Dün gece.” Sonra güldü. İç çekti. Arkasını döndü.

“Telefonumu kaybettim.”

Başını kaldırıp baktı. “Ya...”

Ben bir şey demeyince soluk verdi, bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Sık sık yaptığı tedirgin bir hareketti bu. Yıllardır bunu yapışını izlemiştim ve şimdi de aynı sahneyi izliyordum. Bazen ona böyle dokunmak nasıl bir histir diye merak ederdim. Saçları o kadar yumuşak görünüyordu ki...

“Shadi,” dedi. “Neler oluyor?”

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Bunun üzerine donup kaldı. Öfkeye benzer bir şeydi bunun sebebi. “*Ne demek istiyorsun* derken? Okulda yığılıp kalmışsın.”

“Doğru. Evet. Öyle,” dedim. Kalbim birden tekrar çarpmaya başladı.

“Shadi.”

Gözlerinin içine baktım. Soluk almak için ne kadar çaba harcadığını, göğsünün kıpırdayışını dikkat etmediğim hâlde görebiliyordum. Hayal kırıklığını zaptedebilmek için mücadele ediyordu.

“Ne oldu? Okuldakiler annemlere senin anneni aramamaları için yalvardığını söylemiş. Doğru mu bu?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Neden?”

Başımı iki yana salladım, bakışlarımı kaçırdım, dudağımı biraz daha fazla ısırdım. Hem itiraf etmek hem de hiçbir şey söylememek istiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum; sadece ailemin ne yapmamı istediğini biliyordum; o da sırlarını saklamam, acılarını kimseye göstermememdi.

O yüzden hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi Ali’nin göğsüne diktim ve hiçbir şey söylemedim.

“Dört saattir burada uyuyorsun,” dedi sessizce. “Kimse de neler olduğunu bilmiyor.”

“Özür dilerim. Hemen gidiyorum. Şeyden önce...”

“Dur,” dedi öfkeyle. “*Dur*. Sadece dur, tamam mı? Bunun ucunu bırakmaya çalışıyorum, kendini açıklamak için seni zorlamamaya çalışıyorum ama daha fazla katlanamayacağım. Yapamayacağım. Bana neler olduğunu söylemen gerek, Shadi çünkü ödümü koparmaya başlıyorsun. Son zamanlarda seni ne zaman görsem ya ağlıyorsun ya yaralısın ya da tamamen çıldırmış gibisin ve ben...”

“Ben hiçbir zaman çıldırmadım.”

Kaşları kalktı. “Bir araba kazasının ortasına attın kendini! Hasarlı bir arabadan birini çıkarmaya çalıştın!”

“Ha...” Bunu unutmuştum.

“Aynen. Unutun mu?” Gülümsedi ama gözleri öfke saçıyordu. “Neredeyse kafatasını kırıyordun, onu da mı unuttun? O yüzden mi bir daha hiç bahsetmedin? Annenle ilgili şu telefonu aldın, seni hastaneye götürdüm ve açıklama bile istemedim senden. Ama başın kaldırıma çarpmasın diye yakalamaya çalıştıktan sonra koluma dört dikiş atıldığını düşünürsek, merak etmedim diyemem...”

“Koluna dikiş mi atıldı? Ben...”

“Evet, dikiş attırmak zorunda kaldım ve senin için yalan söyledim. Annemlere yalan söyledim. Kolumu futbol oynarken yaradığımı söyledim çünkü insanların olan biteni öğrenmesini istemeyebileceğini düşündüm ama en azından *bana* annenin neden hastanede olduğunu ya da senin neden bayıldığını söyleyebilirsin diye düşündüm. Söylemedin. Yine de zorlamadım ve kendi kendime beni ilgilendirmedığını söyledim. Ama sonra, ertesi gün, paramedikmişsin gibi davranmayı bıraktıktan sonra...”

“Ali... Özür dilerim. Kolun için özür dilerim...”

bana her şeyin yolunda olduğunu, annenin seni evde beklediğini söyledin ve ben yalan söylediğini biliyordum. Biliyordum, yüzünden okunuyordu resmen ama kendi kendime boş ver dedim, burnunu sokma dedim...”

“Ali. *Lütfen.*”

“Ama sonra,” dedi soluk soluğa. İki eliyle birden yüzünü sıvazladı. “Sonra, of Allah’ım... Sonra dün gece. Sikeyim, dün gece, Shadi.”

“Ali...”

“Adımı söyleyip durmayı kes. Sakın...”

“*Ali...*”

“Beni öldürüyorsun,” dedi giderek parçalanan bir sesle. “Ne oluyor? Ne yapıyorsun sen bana böyle? Benim bir hayatım vardı. Yemin ederim ki üç gün gün önce çok güzel bir hayatım vardı benim, Shadi. Yoluma devam etmiştim. Sen kalbimi göğsümün içinden söküp attıktan sonra nihayet yoluma devam etmiştim ama şimdi, şimdi ben... Ne bileyim.”

“Özür dilerim.”

“Yapma,” dedi çaresizce. “Özür dilemeyi kes. Orada öylece durup bana bakmayı kes. Buna dayanamıyorum, tamam mı? Yapamıyorum...”

“Ali, izin ver bir şey söyleyeyim... Ben sadece...”

Sözlerim boğazımda takılıp kaldı.

Ali hiçbir şey söylemeden gidip kendini Zahra’nın yatağının üzerine bıraktı. “Lütfen,” dedi eliyle beni işaret ederek. “Kesinlikle, bir şey söyle. Allah aşkına bir şey söyle.”

Gözlerimi ona diktim, cesaretimi yitirdim. Sözler göğsümde, ağzımın içinde sıkışıp kaldı. Bahanelerim buhar olup uçtu, günün olayları bir anlığına unutuldu. Ali’nin omuzlarındaki gerginliği izledim; ellerini yumruk yapmadan hemen önce titreyen parmaklarını gördüm.

O siyah gözlerine baktım ve yalnızca tek bir şey düşündüm.

“Özür dilerim.”

“Allah’ım.” Başını ellerinin arasına bıraktı. “Neden özür dileyip duruyorsun?”

“Çünkü,” dedim. “Çünkü hiç dilemedim.”

Ali ağır ağır başını kaldırdı, omurgası yavaşça dikleşti. Gözlerimin önünde açıldı, güneşi arayan bir tomurcuk gibi bana doğru döndü.

“Seni incitmeyi hiç istemedim,” diye fısıldadım. “Canını yak-tığım için özür dilerim.”

Hiç kıpırdamadı.

Tuhaf bir dehşetle bakıyordu şimdi bana, sanki onu öldürmek üzereymişim gibi bakıyordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Bizden,” dedim. “Senden.” Başımı iki yana salladım, her an ağlayacak gibiydim. “Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Bunu bilmen benim için önemli, ben doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Ama bunu söylediğim an için üzgünüm. O günden beri hep üzgünüm.”

Ali ayağa kalktı.

Birden muhteşem bir şeye dönüştü. Uzun, çarpıcı ve gerçek.

Doğruca karşıma ilerledi, şimdi hemen önümde dikiliyordu. Bir adım geriledim, omuzlarım çarparak Zahra'nın banyosunun kapısını açtı.

Ali sık ve kesik soluklar alıyordu. "O ne demek?"

Başımı kaldırıp ona baktım, dünyamın dağıldığını hissettim.

Zahra'nın banyosunda dikiliyorduk şimdi –*Zahra'nın banyosunda dikiliyorduk*– ve bedenlerimizin arasında bir parmak bile mesafe yoktu. Zihnim buğulanmıştı sanki, düşüncelerim buharlaşıyordu.

"Ali, yapma... Çok yakınsın. Sen bana bu kadar yakınken seninle konuşamam. Nefes almak bile..."

Öne doğru eğilip alnını benimkine yaslayınca nefesimi tuttum. Elleri belimdeydi, beni kendine çekiyordu ve ben teslim olurcasına bir ses çıkararak onun bedenine yaslandım.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca hiçbir şey söylemedi.

Kalplerimizin atışını dinledim, tenimin yandığını hissettim. Ne olduğunu dile getiremediğim bir şeyin, kavrayamadığım bir ihtiyacın özlemini çekiyordum. Bu kadar yakın durmamıza rağmen olmak istediğim yerden hâlâ fersah fersah uzaktık.

Ali gözlerini kapadı.

Ellerim onun göğsündeydi. Oraya denk gelmişlerdi ve orada bırakmıştım. Onu hissetmeyi seviyordum. Sıcaklığı, ellerimin altında hızla atan kalbi onun, bu ânın gerçek olduğunu kanıtlıyordu. Elleri yavaş yavaş göğsünün üzerinde sürükleyerek gövdesinin sert hatları üzerinde aşağı indirdim. Keskin bir nefes aldığını duydum. İçinden, içimden bir ürperti geçtiğini hissettim.

İkimiz de birden hareketsiz kaldık.

Ben onun boğazına, boynunun yumuşak hatlarına, köprücük kemiğinin ucuna bakıyordum. Yutkunmasını izledim. Belimin etrafındaki elleri sıkılaştı.

Başımı kaldırdım.

Beni öpmeden önce sadece adımı söyledi.

İnsanı güneş gibi kavuran, sıcak, acıyı andıracak kudrette bir

hazdı. Nasıl oldu anlamadım ama sırtım bir anda duvara yaslanmıştı, kemiklerim onun ağırlığı altında titriyordu. Bedenini benimkine öyle bir bastırmıştı ki izinin kalabileceğini düşündüm. Çılgınca bana dokunuyor, ellerini bedenimde gezdiriyor, dudaklarımı aralamaya çalışırken yüzümü tutuyordu. Dudakların üzerinde, yanaklarımda, çenemin altındaki hassas deride gezinen dudakları yumuşacıktı. Tutunmaya çalıştım –parmaklarının üzerinde yükseldim, kollarımı boynuna doladım– ama bedenim onunkine değerek hareket edince o aniden donup kaldı, vücutlarımız kilitlendi, tektonik tabakalar çarpıştı. Bedenlerimiz birleştiğinde Ali hareketsiz kaldı, nefes bile almıyor gibiydi.

Tereddütle ellerimi saçlarına daldırdım. Ben ellerimi başından aşağı, boynuna doğru indirip biraz daha bastırırken yavaş yavaş kendinden geçti, gözleri kapandı, kesik kesik nefes almaya başladı. Usulca boynunu öptüm, o sarsıcı bir ses çıkarana kadar tekrar tekrar tuz ve ateşi tattım. Öyle bir sesteki çıkardığı, benden ayrılıp bir adım gerilerken bile bedenime bir haz saçmıştı. Gözlerimin içine öyle yoğun bir duyguyla baktı ki neredeyse paramparça olacaktım.

Yerin dibine girebilirmişim gibi hissettim.

Zahra'nın kapısında iki keskin vuruş duyunca doğruldum. İkimiz de kaskatı kesildik. Gerçek hayat dehşet verici bir hızla doludizgin geri dönüyordu ve daha doğru düzgün düşünmeden onun yanından hızla geçtim, banyo kapısını ardımdan kapadım ve onu içeri kilitledim.

Nefesimi ve kafamı toparlayabilmem için duvara yaslanmam gerekti. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi kapayarak kendimi toparlamak için iki saniye daha bekledikten sonra kapıya doğru ilerledim. Giderken aynada kendime göz attım.

Donup kaldım.

Yüzümün hâli, genel olarak görünüşüm dehşetti. Akıllalmaz biçimde kızarmıştım, gözlerim hazdan irileşmişti. Arzudan.

Kontrolümü kaybediyordum. Aklımı kaybediyordum.

Artık bir sürü nedenden dolayı doğruca cehennemi boyula-

yacağımdan emindim. İçten içe babamın ölmesini istemem bir yana, şimdi de bu... bu...

Hızla geriye dönerek etrafıma baktım.

Zahra'nın odası. Ali'yi Zahra'nın odasında öpmüştüm. Bir zamanlar kendimi zorladığım o eski gurur hissi şimdi utançla kıvranıyordu. Kendimle gurur duymuyordum. Bunların hiçbirinin olmasını istememişti. Bu, burası, bugün, şu an... Bir çizgiyi aşmış, en iyi arkadaşımın hayaletine sırtımı dönmüştüm. Bunca zaman sonra bile, onun yaptığı onca zalimlikten sonra bile üzüntüden mahvoluyordum. Bizim için çok daha fazlasını istemiştin.

Ama sonra, suçluluğun o soğuk darbesi alev alev yanan tenimi serinletirken birden yorgun düştüm. Bu histen, Zahra'ya mutluluğumun haracını vermek zorunda olmaktan yorulmuştum. Suçluluğuma ani bir aydınlanma karıştı, ne yaparsam yapayım ona asla yetemeyeceğimi fark ettim. Artık emindim bundan. Kaç kez arkadaşlığımızın raylarına bağlanmışım da Zahra bir tren gibi tekrar tekrar üzerimden geçmiş gibi hissetmiştim. Sonra da bedenim yüzünden dingillerinin kırıldığından şikâyet etmişti.

Artık bıkmıştım bundan.

Son zamanlarda pek çok şey yüzünden kendimden utanıyordum ama Zahra'nın adaletsiz değerlendirmeleri artık onlardan biri değildi. Bir daha asla ama asla duygularımı rehin almasına izin vermeyecektim. Bir daha asla hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmesine izin vermeyecektim.

Kapı bir kez daha sertçe çalınunca irkildim.

Kendimi toparladım.

Artık arkadaşlığımızın hesabını kapama zamanının geldiğini fark ettim.

YİRMİ

Yüzünü gördüğümde neredeyse soluğum kesilecekti.

Gözlerinin içine baktım. Zahra'nın annesinin gözlerine. Kalbim kendi kendine sakinleşti, korkularım uçup gitti, yüzümde tanıdık bir tebessüm filizlendi. Onu, o güzel yüzünü özlemiştim. Anı, buz gibi bir acı saplandı içime.

Fereshteh khanoom, derdim ona.

Khanoom, *hanım* demekti; sevecen, saygılı bir ifadeydi. Ama adı, yani Fereshteh, *melek* demekti.

"Bidari, khoshgelam?" Gülümsedi. *Uyandın mı, güzelim?*

Kollarını bana açtı ve ben de bir adımda kendimi onun kucağına bıraktım. Her zamanki gibi gül suyu kokuyordu.

Birden gençleşmiş gibi hissederek geri çekildim.

"Chetori?" dedi. *Nasılsın? "Khoob khabeedi?" İyi uyudun mu?*

"Teşekkür ederim, evet," dedim sessizce. "Her şey için teşekkür ederim."

Gözleri ışıldadı. "Asslan harfesham nazan," dedi, parmaklarını dalga dalga oynatarak sözlerimi savuşturdu.

Başörtüsü hâlâ başındaydı ve konuşurken o da bunu fark etmiş gibi tek bir hareketle başından çekip aldı. Sonra bir kahkahayla işten eve döneli çok olmadığını, başörtüsünü çıkarmayı unuttuğunu açıkladı. Eve geç geldiğini fark ettim. Muhtemelen

ofiste her zamankinden uzun kalmıştı ve bunun nedeni de şüphesiz gün ortasında kaybettiği zamanı telafi etmekte.

Gülümsemem birden zayıfladı.

“Bea bereem paeen,” dedi hiç duraksamadan. “Ghaza hazeera.” *Hadi aşağı inelim. Yemek hazır.*

“Ah, hayır,” dedim panikle. “Kalamam... Eve gitmem gerek.”

Güldü. Güldü ve kolumdan tutup beni resmen merdivene doğru sürükledi. Kalbim güm güm atarken korkum diken dikendi.

“Lütfen, Fereshteh khanoom. Lotf dareen, shoma.” *Çok naziksınız.* Farsça olarak, “Ama yemin ederim ki kibarlık etmeye çalışmıyorum. Nezaketinizle beni utandırınıyorsunuz,” diye devam ettim.

Bazı eski, coşkulu ifadeler kullanmıştım bunu söylerken ama kastî bir şey değildi. İranlı aileler benim böyle konuşmamdan hoşlanırdı genelde. Resmî ve kibar olmak için çabalamamdan. Yetersiz Farsçamı tuhaf bir şekilde sevimli buluyorlardı. Özellikle de Amerikan aksanıyla konuştuğumda.

Ben de bu beklentiye karşılamıştım işte.

Fereshteh khanoom Noel ağacı gibi ışıldadı, basamaklardan inerek yemek odasına doğru ilerlerken gözleri ıslı ıslıydı. Yüzünü bana çevirdi, yanağımdan makas aldı. “Vay, cheghad dokhtareh nazi hasteetoh.” *Ah, ne tatlı, sevimli bir kızsın sen.*

Neyse, ters tepmişti.

“Dariush,” diye seslendi kocasına. “Bodo biyah. Shadi bidareh.” *Çabuk gel. Shadi uyanmış.*

Agha –Bay– Dariush (ben ona böyle derdim) telaşla oturma odasına daldı, gülümsedi ve beni feci hâlde utandıran bir tantana ve coşkuyla selam verdi. Sevinçten ve dehşetten kızardığımı hissettim, ne yapacağımı bilemedim. Nezaketleri çok fazlaydı, aşırıydı ama beni özlediklerini söylediklerinde onlara inandım. Kalbe saplanan bir ok gibiydi.

“Teşekkürler. Teşekkürler. Ama gitmem gerek,” diyerek tekrar şansımı denedim. “Lütfen, gerçekten, çok minnettarım, teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama gerçekten...”

“Khob, ghaza bokhoreem?” Zahra’nın babası göz kırpıp gülümseyerek sözümü kesti ve ellerini birbirine vurdu. *Ee, yiyelim mi?*

Kalbim sızladı.

Agha Darius kaşlarını çatı, etrafına bakındı. “Fereshteh,” dedi. “Ali kojast?” *Ali nerede?*

Fereshteh khanoom mutfaktaydı, dolaptan tabakları çıkarıyordu. Ona seslenirken başını bile çevirmedi. “Ali,” diye bağırdı. Sonra Farsça olarak, “Yemek soğuyor!” dedi.

“Fereshteh khanoom,” dedim, onları kırmadan sahneden çekilmek için son bir kez şansımı deneyerek. Onlara bana bir şeyler yedirme şansı vermemek büyük bir kabalıktı, resmen bir günahı ve bunu biliyordum. Onlar da biliyordu. O yüzden de beni azletmiyorlardı. “Lütfen,” dedim. “Zaten benim için bir sürü şey yaptınız. Çok minnettarım. Mozahemetoon nemikham besham.” *Yük olmak istemem.*

“Boro beshin, azizam,” dedi, ellerime bir tabak tutuşturarak. *Git otur, tatlım.* “Anneni aradım zaten. Bu gece burada yiyeceğini söyledim.”

Şiddetli bir korku beni olduğum yere çiviledi.

Annemi aramıştı. *Elbette annemi aramıştı.*

Gülüşüm soluverdi ve Fereshteh khanoom bunu yakaladı. Sadece yarım saniyelik falan bir zayıflık ânıydı ama yine de yakalamıştı. Gözlerini kısarak yüzüme baktı.

“Olanları anlatmadım,” dedi sessizce. Hâlâ Farsça konuşuyordu. “Ama bu gece bitmeden *sen* bana anlatacaksın. Anladın mı?”

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Kendimi birden çok zayıf hissettim.

“Shadi. Bana bak.”

Gözlerine baktım. Herhalde yüzümde bir şeyler görmüştü çünkü o sert ifadesi silinip gitti. Tabakları masaya bıraktı. Ellerimi ellerine aldı.

“Korkma,” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.”

Sıcaklık göğsümde yükseliyor, boğazımı zorluyor, gözlerime batıyordu.

Bir şey demedim.

Fereshteh khanoom hâlâ ellerimi tutarken bir anda başını merdivene doğru çevirdi. "Ali," diye bağırdı. "Annemi seviyorsan hemen aşağı gel! Yemeğin buz gibi oldu."

Benim elim ayağım da buz kesmişti.

YİRİMİ BİR

Zahra gelince şaşırdım.

Kafam karıştı.

Beni görünce eşikte donup kaldı, gözlerinden önce bir şaşkınlık, ardından da hayal kırıklığı geçti. Oturma odasındaki saate baktığını gördüm. Annesine baktığını.

“Bea beshin, Zahra,” dedi annesi dümdüz bir sesle. *Gel, otur.* İşte o zaman anladım.

Zahra burada olduğumu biliyordu. Biliyordu ve beni görmek için bilerek dışarı çıkmış, gideceğim saat konusundaki tahmininde yanılmıştı. Ama neden derste olmadığını anlayamadım. İkimizin de bu akşam orada olmamız gerekiyordu. Zihnim bu bilmeceyi çözmek için çaresizce çırpınırken birden aklımda bir şey çaktı.

Bir anı.

Zayıf ama belirgin bir anıydı: soluk bir ders müfredat programı, bulanık bitiş tarihleri. Bugün okul geneli bir etkinlik vardı, öğretmenlerin katılması gereken bir şey. Dersler uzun süre önce iptal edilmişti. Hoca ilk gün bundan bahsetmiş, bize o tarihi işaretlememizi, takvimlerimize not almamızı söylemişti.

İnanamıyordum.

Umudun tırtıklı kenarı tehditkârca bağrıma batıyordu. Bir-

den nefes alamadığımı hissettim. Aylardır ilk kez şans yüzüme gülüyordu.

Dersimden kalmayacaktım.

Tam Zahra ayakkabılarını çıkarıp atarken mırıldanarak selam verdiği esnada gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ben gözlerimi kırptırarak duygudan çıkmaya çalışırken Fereshteh khanoom bana bir bakış attı ve yanlış anlaması beni hiç rahatsız etmedi. Zahra için çok gözyaşı dökmüştüm; onda bir hata yoktu. Zahra sırt çantasını benimkinin yanına, oturma odasındaki kanepenin üzerine bırakırken onu izlememeye çalıştım ama yine de gözümün ucuyla görüyordum onu. Banyoyu kullanmakla ilgili bir şeyler söyleyip bana doğru bir kez bile bakmadan hızlı hızlı gözden kayboldu.

Yüzüme sıcak basarken tabağıma baktım.

Burada istenmiyordum. Burada istenmediğimi biliyordum. Zahra'ya en azından bunu söylemek istiyordum. Durumu bildiğimi ve burada olmak istemediğimi, bunların hiçbirinin kasti olmadığını. Korkunç bir tesadüfler silsilesiydi, demek istiyordum ona. Bir hatanın peşinden diğeri geldi.

Gidecektim, gitmek istedim, beni bırakmadılar, diye haykırmak istiyordum.

Kırk dakikadır bu yemek masasında oturmuş iradem dışında bir yığın soruyu cevaplıyordum ve daha fazlasına katlanamazdım. Karşımda bunları değerlendirip analiz edecek olanlar yalnızca Zahra'nın annesiyle babasıyken bile annemin panik atağını, gelip giden bir sürü ambulansı, babamın kalp krizlerini –ameliyatlarını, ölümün kıyısından dönüşlerini, eve dönecekken son anda dönemeyişini– anlatmak yeterince zordu. Üstüne bir de Ali'nin bütün bu zaman boyunca masada oturması, ben konuşurken gözlerini bir an olsun benden ayırmayı reddetmesi kaldırabileceğimden fazlaydı. Bir de Zahra'nın karşısında kalbimi açamazdım.

Daha da beteri: Beni sorgulamıyorlardı.

Onlara annemin ağlayarak geçirdiği onca saati –koca bir yılı– anlatmak istememiştim. Kendi kendine zarar verdiğini söyleye-

mezdim. Doktorun dediklerini anlatamazdım onlara, bu sabah kapısını kırıp içeri girdiğimi söyleyemezdim. Annemin sırlarını ele vermek istemiyordum; beni asla bağışlamazdı, biliyordum. Ama bir kısmını tereddütle de olsa, zorla da olsa paylaşmak zorunda kaldım zira başka türlü bugün okulda neden bayıldığımı açıklayamazdım. Annemi aramasınlar diye niye yalvardığımı da. Yine de cevaplarımı yetersiz bulmuşlardı.

Ama neden? diye soruyorlardı. Neden? Neden?

“Evet ama, neden?” diye sordu agha Dariush. “Zor bir gece geçirmiş. Babandan gelen kötü haber falan... Onca şeyden sonra tepkisi anlaşılabilir. Ama sen neden onu aramadın? Öğrenmek isteyecektir, azizam. Bu şeyleri ondan saklamayı istemez.”

Başımı iki yana salladım, bir şey demedim.

Fereshteh khanoom boğazını temizledi. “Tamam. Basseh,” dedi. *Yeter. “Chai bokhoreem?” Çay içelim mi?*

Zahra eve geldiğinde annesinin sorusunu henüz cevaplamamıştık.

Şimdi Zahra koridorda ilerlerken hepimiz masada sessizce oturmuş tabaklarımıza bakıyorduk. O, zaman kazanmak için ellerini yıkarken uzaklardan gelen su sesini dinledik. Bir noktada çıkıp geleceğini biliyordum ama o geldiğinde burada olmak isteyip istemediğimden emin değildim. Zahra’yla yüzleşmeye hazır değildim. Hele de bu şekilde, tüm ailesinin önünde.

Aniden ayaklandım.

“Lütfen özürlerimi kabul edin. Size çok minnettarım. Çok naziksiniz. Ama gitmem gerek.”

“Yemeğine dokunmadın bile,” diye haykırdı Fereshteh khanoom. “Kalacaksın. İğne ipliğe dönmüşsün. Seni ne zaman görsen daha da küçülüyorsun.” Kocasına döndü. “Haksız mıyım? Bu hoşuma gitmiyor.”

“Haklısın,” dedi agha Dariush, karısına gülümseyerek. Bana döndü. “Biraz daha yemelisin, Shadi joon. Sadece birazcık daha, tamam mı azizam? Beshin.” *Otur.*

Dolu tabağıma baktım. İştahım yoktu.

“Lütfen,” dedim fısıldar gibi. “Beni bağışlayın. Öyle birden ortaya çıkıp gününüzü mahvettiğim için özür dilerim. Benim için yaptıklarınıza ne kadar minnettarım anlatamam...”

“Gerek yok.” Agha Dariush sıcak bir gülümsemeye sözümü kesti. “Mektubun hâlâ duruyor, azizam. Bize daha fazla teşekkür etmene gerek yok.”

Ali alt kata indiğinden beri ilk kez ağzını açtı. “Ne mektubu?”
Oracıkta ölmek istedim.

O aptal mektup. Onu yazarken aklımı kaçırmıştım. Günlerdir uykusuzluktan çıldırıyordum, berbat bir üzüntünün pençesindeydim, gecelerimi bölen kâbuslar hayatım olmuştu. Abim ölmüştü. Annemle babam birbirlerini yiyorlardı. Babam her gece dizlerinin üzerine çökerek annemin tuhaf, isterik bir versiyonunun karşısında çocuk gibi yalvarıyordu. Annem babamın suratına bir tokat indirirken ağlıyordu. Annem babamı tokatlıyor, ona bağırıp çağırıyordu ve babam ağzını açıp tek kelime etmiyor, hiçbir şey yapmıyordu. Annem yere yığılıp tırnaklarını kendi yüzüne geçirdiğinde bile.

Dört gündür uyumamıştım.

Yatağında gözlerim açık uzanmış, abimin odasında, yatağının yanında yere kıvrılıp yatan ve Allah’a canını alması için dua eden annemi düşünüyordum. Ne nefes alabiliyordum ne de gözlerimi yumabiliyordum. Nihayet okulda bayıldığımda o erteleme, Zahra’nın annesiyle babasının sağladığı o birkaç saatlik huzur ve rahatlık o kadar iyi gelmişti ki neredeyse dağılacaktım. O hisleri neden bir mektupla ölümsüzleştirmeye karar verdim, bilmiyordum. O mektubun hayaleti beni rahat bırakmıyordu. Başka kimsenin görmesini istememiştim. Hatta Ali o mektubu okursa kendimi cidden öldürebilirdim.

Fereshteh khanoom rahatsızlığı andıran bir ses çıkardı; keskin bir *eh*. Daha önce en az yüzlerce İranlı anne babanın hayal kırıklığına uğradıkları zaman o sesi çıkardığını duymuştum. “Mektuptan ne demeye bahsediyorsun ki?” diye çıkıştı kocasına Farsça. “Kızı utandırdın işte.”

“Gerçekten gitmeliyim,” demeyi başarabildim. “Lütfen. Eve gitmem gerek.”

Fereshteh khanoom kocasına bakarak başını iki yana salladı. “Didi chikar kardi?” *Beğendin mi yaptığını?*

“Hey,” dedi Ali annesiyle babasına bakarak. “Ne mektubu?”

“Ohoo, aylar önceydi,” dedi annesi.

“Bu zırvaladığın şey sorumun cevabı mı şimdi?”

Agha Darius çatalını oğluna doğrultarak keskin bir sesle, “Annenle düzgün konuş,” dedi.

Fereshteh khanoom Ali’nin koluna vurdu. “Beetarbiat.” *Terbiyesiz.*

Ali gözlerini devirdi. “Biri lütfen bana şu mektup olayını açıklayabilir mi?”

“Benim gitmem gerek,” dedim çaresizce çırpınarak. “Lütfen. Nezaketinizi yeterince suiistimal ettim zaten.”

“Maşallah, ne kadar da belagatle konuşuyor, *değil mi?*” Agha Dariush parıldayan gözlerle karısına baktı. “‘Suiistimal’ khayle loghateh khoobiye.” “*Suiistimal*” ne kadar güzel bir kelime.

Ali, “Off, Allah’ım,” diye homurdandı.

Annesi ona tekrar vurdu.

Agha Dariush tam o sırada bana bakarak beni düştüğüm zor durumdan kurtardı. “Elbette gidebilirsin, azizam. Annenin yanına dönmek istiyorsundur.”

“Evet, teşekkürler.”

“Ali,” dedi oğluna dönerek. “Pasho.” *Kalk.*

Bana döndü. “Ali seni arabayla eve bırakır.”

Ali sandalyesini hızla ittirirken tahtaya sürten tahtanın sesi onu korkuttu. Fereshteh khanoom’ın şaşkınlıkla oğluna bakışını, yüreğime Allah korkusu salan o ani idrakle yüzünü inceleyişini izledim.

“Hayır,” dedim telaşla. “Sorun değil. Yürüyebilirim.”

“Dışarısı buz gibi,” dedi Ali neredeyse bağırır gibi.

Dönüp ona bakarken kalbimin hızlandığını hissettim. Başımı çevirdim.

“Soğuşu severim,” dedim babasına. “Ama teklifiniz için teşekkürler.”

“Montun bile yok,” dedi Ali. “Neden hiç montun olmuyor senin?”

“Yanni chi, *hiç mi?*” Agha Dariush oğluna, oğlu aklını yitirmiş gibi bakıyordu. “Madem eve yürümek istiyor, bırak da yürüsün.”

“Shadi, neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?”

Buna inanamıyordum. Ali’nin hayal kırıklığını gizlemek için hiçbir çaba göstermeyişine inanamıyordum. Ailesinin önünde sadece beş saniyecik daha rol yapmamasına inanamıyordum. Sanki annesinin izlediğinin, her şeyi gördüğünün farkında değilmiş –ya da anlamasını umursamıyormuş– gibiydi.

“Sadece dört sokak ötede yaşıyorum,” dedim gerileyerek.

“Evine neredeyse bir kilometre var.”

“Ben...” Yutkundum, telaşlanıyordum. Zahra tekrar yemek masasına dönmüştü ve hiç mutlu görünmüyordu. “Ben sadece, özür dilerim, ben...”

“Bekle,” dedi Ali. “En azından sana bir ceket vereyim...”

“Özür dilerim,” dedim halıya bakarak. “Beni bağışlayın. Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi. Özür dilerim.”

Kapıya doğru neredeyse koştum.

Sevgili Fereshteh khanoom ve agha Dariush,

Bugün beni okuldan aldığınız için teşekkür ederim. Benim için kimse gelmez diye düşünüyordum. Çok naziktiniz. İlaçlarımı aldınız ve evinizde uyumama izin verdiniz. Sonra agha Dariush bana sandviç yaptı ve sanırım hayatımda yediğim en iyi sandviçti. Bence Zahra dünyanın en şanslı insanı çünkü anne babası sizsiniz. Umarım sizin ne kadar mükemmel olduğunuzu, ne kadar özel ebeveynler olduğunuzu, bütün ailelerin sizin gibi olmadığını biliyordur ve sizin evladınız olduğu için çok ama çok mutludur. Bugün siz gelmeseniz bana ne olurdu bilmiyorum ve size çok minnettarım. Çok zor bir gündü ama siz onu güzelleştirdiniz. Bugünü, bana nasıl davrandığınızı ve aldığınız ilacı içmediğim için bana kızmadığınızı hiç unutmayacağım. Umarım çok pahalı bir ilaç değildir. Size hep minnettar kalacağım ve nezaketiniz, yüce gönüllülüğünüz için Allah'a sizden ve ailenizden razı olması için dua edeceğim. Umarım sonsuza dek hayatımda olursunuz.

Her şey için tekrar teşekkür ederim. Bana nazik davrandığınız için. Ayrıca Zahra'nın kıyafetlerinden ödünç almama izin verdiği için Fereshteh khanoom'a da teşekkür ederim. En kısa zamanda hepsini yıkayıp geri getireceğim.

Allah'a emanet olun,

Shadi

Omuzlarımı kamburlaştırıp kendi içime büzülerek eve kadar yürüdüm. Ceketimi okuldaki dolapta bırakmış ve almak için geri dönmemiştim. Ayrıca Ali'nin haklı olduğunu da üzülerek kabul etmeliydim. Hava buz gibiydi.

Ellerimi ceplerime sokarak karanlık gökyüzüne baktım ve yağmur yağmasın diye dua ettim. Parmaklarım birden bir kâğıt parçasına değdi.

Kaldırımın ortasında pat diye durup kâğıdı çıkardım. Alelacele katlanmış yamuk yumuk bir dörtgendi. Açıp düzelttim.

Bir formdu.

Öğrencilerin revire ilk geldiklerinde doldurmalarını istedikleri türden bir şey. Ama bu boştu. Hiçbir bilgi yazmıyordu. İsmim bile. Sadece en altına karalanmış bir telefon numarası ve kısa bir not.

*Uyandığında beni ara, tamam mı?
Ölmediğinden emin olmak istiyorum. (Ben Noah.)*

Gülümsediğimi fark edince kendime şaşırdım.

Soğukta ceketsiz titriyordum, gelecekte korkuyorum ama gülümsüyordum. Garip bir histi. Bugünlerde hiçbir konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ne profesyonel yardım almayı reddeden annem, ne derslerim ya da yaklaşan üniversite başvuruları ne de ölmek üzere olan ya da olmayan babam.

Ali'yle ilgili ne yapacağımı bilmiyordum.

Bizi nelerin beklediğini ya da geleceğin neler getireceğini, o gelecekte yerimiz olup olmadığını bile bilmiyordum. Yine de onu düşününce içimde bir umut tomurcuklandı, acıyı yarıp geçtiğini hissettim. İlk kez hayatımdaki öfkeli yangınlardan biri sönmüş gibi hissettim.

Özür dilemiştim.

Daha kısa bir süre önce hayatım boyunca o tek pişmanlığın gümbürtüleri peşimi bırakmayacak diye düşünüyordum. Daha kısa bir süre önce Ali'nin bir daha benimle hiç konuşmayacağını

düşünüyordum. Daha kısa bir süre önce artık değerli olduğunu bildiğim bir şeyi sonsuza dek kaybettiğimi düşünüyordum. Nadir bulunan bir şeyi.

Tekrar başımı kaldırdım, gökyüzüne baktım.

Ayı bulduğumda Allah'ı buldum, yıldızlarda Allah'ı gördüm, nihayet o engin, gitgide genişleyen evrenin beni içine çekmesine izin verdiğimde Allah'ı bir zamanlar Seneca'nın gördüğü gibi gördüm – *Tanrı bir insanın gördüğü ve görmediği her şeydir.*

Genelde insanlara pek inanmazdım ama daha fazlasına hep inanmışımdır.

Benim bildiğim Allah'ın bir cinsiyeti, bir şekli yoktu. İslam, Allah'ın kişileştirilmesini kabul etmiyor, Allah'ı sınırlamaya inanmıyordu. İngilizcede O'ndan bahsederken eril zamir kullanılması bir çeviri hatasıydı.

Yalnızca *onlar* vardı, müşterek bir *biz*, sonsuzluk düşüncesi.

Ben dini hep bir urgan gibi görmüştüm, bizi kalplerimize ve bu evrendeki yerimize yakınlaştıran bir araç gibi. Değişmez bazı kurallara –rekabet hissi uyandırması değil, bizi geliştirmesi, daha iyi insanlar yapması gereken kurallara– riayet etmeyenlere bağışlamadan ya da duygularını anlamadan dil uzatanları anlamıyordum. Böyle ahlaki bir üstünlük tanrısallığın özüne, inancın asıl olayına aykırıydı. Kalplerini bilmediklerimize sert insanı yargılarla yaklaşmanın bizim işimiz olmadığı tekrar tekrar kanıtlanmıştı. Kuran'da dinde zorlama olmadığının yazdığı kesin surette netti.

Buna rağmen...

Hepimiz kaybolmuştuk.

Kapıyı itip açınca aynı anda iki şey fark ettim:

Birincisi, sırt çantamı –o salak, biçimsiz, gülünç çantamı– Zahra'nın evinde bırakmıştım ki bu da ödevlerimi yetiştirmek istiyorsam geri dönüp onu almam gerektiği anlamına geliyordu. Düşüncesi bile kalbimi ürpertiyordu.

İkincisi...

İkincisi, babamın evde olduğunu fark etmiştim.

İlk ipucum, kapının yanına düzgünce konmuş ayakkabılarınydı. Haftalardır görmediğim o tanıdık kahverengi mokasenler. İkinci ipucum, zeytinyağı, doğranmış soğan, sotelenmiş et ve dinlenen pilavın o yumuşak, tatlı kokusuydu. Ablamın sesini duydum, cınlayan kahkahasını.

Kapıyı sessizce arkamdan kapadıktan sonra o sahne birden görüş alanıma girdi.

Annem mutfaktaydı, daha birkaç saat önce dolaplarımızda bulunmayan malzemelerle dolu bir tencereyi karıştırıyordu. Babam yemek masasındaki bir sandalyede oturmuştu, bitkin ama mutlu görünüyordu. Yüzü hatırladığımdan daha yaşlı, saçları daha griydi. Shayda hemen babamın yanındaki sandalyede oturuyordu, ellerinden birini iki elinin arasına almıştı. Her an ağlayacak gibiydi ama sevimli görünüyordu, siyah saçları yüzüne dökülmüştü, o iri kahverengi gözleri duygu doluydu. Ablamı nadiren anlardım zaten ve o an da anlamıyordum. Anlaşılmaz bir adamı, sevgisini anlaşılmaz hâle getirmeden nasıl sevebiliyordu? Zihninin duyguları nasıl sıraladığı ve önem sırasını nasıl belirlediğini bilmiyordum; yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl olur da gözlerinden ışıklar saçarak orada oturur anlamıyordum.

Sonra bunun beni ilgilendirmediğini fark ettim.

Shayda'yı da benimle birlikte dibe çekmeye hakkım yoktu. Onun bedenindeki neşeyi çalmaya hakkım yoktu. Kalbime onunki gibi davransın diye boyun eğdirememem benim suçum değildi ve benim için aynısını yapamaması da onun suçu değildi. Sanırım sadece farklıydık işte.

Beni ilk fark eden babam oldu.

Hızla kalktı, destek almak için masaya tutundu. Shayda birden endişeyle çığlık attı ama babam farkına bile varmamış gibiydi. Beni, gözlerimi incelerken yüzü değişti. *Onun gözleri.* Bakışlarını kaçırdı, arkasına bakı, ondan nefret ettiğimi, onu sevdiğimi anlamış gibiydi.

Ondan nefret ediyordum.

Titrek bacaklarıyla ağır ağır öne çıkana kadar ağladığımı bile fark etmedim. Hıçkırıklara boğulduğumuysa ancak beni kollarına çektiğinde fark ettim. Birdenbire kanlı canlı birine dönüştüğünde; kollarının, formunun, bedeninin gerçek olduğunu idrak ettiğimde daha da çok ağladım Çocuk gibi ağladım. Hep olmak istediğim çocuk gibi. Onu özlemiştim, o korkunç babamı özlemiştim. Birinin beni böyle tutmasının verdiği hissi, yüzümü göğsüne bastırışını, o aşına olduğum kokusunu içime çekmeyi özlemiştim. Çiçekler gibi, yağmur gibi, deri gibi kokuyordu. Egzoz dumanları, kahve ve kâğıt gibi kokuyordu. Korkunç bir insandı, mükemmel bir insandı. Soğuk, aptal ve komikti.

Ondan nefret ediyordum.

Bana böyle sarılırken nefret ettim ondan, ben böyle ağlarken nefret ettim. Bir zamanlar sağlam bir duvar gibi gördüğüm adam birden üfürme cama, kartonpiyere dönmüştü sanki. Kollarının titrediğini hissettim. Geri çekilip bana bakarken o rengi çekilmiş, buz gibi ellerini yüzümde hissettim.

Gözlerine bakamıyordum.

Yana baktım, aşağı baktım, omuzlarının üzerinden arkaya baktım. Annem ve ablam mutfakta yan yana durmuş dikkatle bizi izliyorlardı. Anneme baktım, elleriyle bir havluyu sımsıkı kavramıştı, yüzünden yaşlar süzülüyordu.

“Shadi,” dedi babam sessizce.

Başımı kaldırıp baktım.

Gülümsedi, teni kırmıştı, gözleri parlıyordu. Beni tekrar kendine çekti, o güçsüz bedenine sımsıkı sardı. Ellerimin altında kemiklerini hissedebiliyordum. Sayabilirdim bile. Sonra yanağını başıma dayayarak benimle Farsça konuştu.

“Pişmanlıklarımın ne kadar çok olduğunu,” dedi titreyen sesiyle, “sadece, sadece Allah bilebilir.”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

YIRMI ÜÇ

Titrek bacaklarımla gecenin içinde koştum, kuvvetli rüzgârları delip geçtim, kendimi yalnızca irade gücüyle dondurucu soğuk kollarına attım. Sonsuza dek koşmak, kendimi bir yörüngeye oturtmak, ölesiye yormak istiyordum. Tenimde dile getirilmemiş duygular ağır ağır sürünüyor, hisler sırtımda kıvranıyor, kafamın içinde dönüp duruyordu.

Çığlık atmak istiyordum.

Kapıdan rol yaparak çıkmıştım. Sırt çantamı Zahra'nın evinde bıraktığımı ve gidip almam gerektiğini söylemiştim. Sırf Zahra'nın annesi o gece akşam yemeğini orada yiyeceğim konusunda bilgilendirmek için annemi aradığından kabul edilebilir bir bahaneydi bu.

Tüm ödevlerim çantada, demiştim. Hemen gidip gelirim.

Farklı bir versiyonum bu dört duvardan, bu dört duvarın içindeki o boğucu acıdan biraz olsun uzaklaşabilmek için benzer bir bahaneyi binlerce kez kullanmıştı. Zahra'nın evinde daha fazla zaman geçirmek, böylece kendi evime sıkışıp kalmamak için sürekli bahaneler uydururdum ve annemler de bunun farkındaydı. Ne mal olduğumu biliyorlardı. Muhtemelen şimdi de bir haltlar karıştırdığımın farkındalardı ama belki de yüzümde bir şeyler görmüş, neler hissettiğimi ve gitmem gerektiğini anlamışlardı. Can havliyle kaçmam gerektiğini.

Gönülsüzce, biraz da şüpheyle gitmeme izin verdiler.

Koştum.

Yanan bacaklarımla, yanan ciğerlerimle, göğsüme güçlkle hava çekerek gecenin içinde koştum. Ellerim, ayaklarım titriyor, bedenim tükeniyordu.

Daha da zorladım.

Rüzgârın tenimi yakmasına, gözümdeki yaşları söküp almasına izin verdim. Soğuğun burnumu, çenemi, parmak uçlarımı uyuşturmasına izin verdim ve karanlığın içinde, göğsüm ine kal-ka, kesik kesik soluklar alarak koştum.

Parka vardığımda yere yığıldım, dizlerim ıslak çimenlere battı. Sadece bir dakikalığına dinlendim, kendimi zorlayarak tekrar doğrulmadan önce bedenim yorgunluktan iki büklümdü. Kendimi bir açıklığa doğru sürükledim. Uzakta titreşen ışıkları gördüğümde ne yapmak istediğimi bildiğimi fark ettim. Shayda'nun başından beri haklı olduğunu da o zaman anladım.

Muhtemelen aklımı kaybetmişim.

Kapı kilitli olduğundan çitin üstünden atlayarak perişan hâlde yere düştüm. Bacağıma bir acı saplandı. Acıyı kabul ettim, ona aldırmadım.

Ağır ağır doğruldum.

Nefesimi düzene sokup baktım. Burada kimse yoktu. Burada hiçbir zaman kimse olmazdı. Benzer akşamlarda binlerce kez bu havuzun yanından geçmiş, sırf içinde gezinen fareler ve hayaletler için böyle bir yer yapmaya neden zahmet ettiklerini düşünmüştüm.

Buradaki ışık semaviydi, parlak ve canlıydı, gözalıci noktaları rüzgârda hafifçe salınıyordu. Bir planım yoktu. Bir çıkış stratejim yoktu. Eve nasıl ya da ne durumda dönerim, hiç bilmiyordum. Tek bildiğim göğsümün ağır ağır yükselip alçaldığı, kemiklerimin buzla ve sıcakla ağırlaştığıydı. Terliyor ve donuyordum, tamamen giyiniktim, açıklayamayacağım bir şeyler istiyordum.

Ayakkabılarımı fırlattım. Ceketimi çıkarıp attım.

Suya daldım.

Battım. Gözlerimi kapadım ve battım.

Çığlık attım.

İpek başımı sararken çığlık attım, ciğerlerimdeki acıyı söküp atarken ağızıma su doldu. Çığlık attım ve bunu yaparken neredeyse boğulacaktım. Bunun beni öldürebileceğini düşündüm. Ama su beni özümsemi, acımı yuttu, sırlarımı sakladı.

Boğulmama izin verdi.

Aniden yukarı fırladım, kıyafetlerim ağırlaştığından biraz çabaladım. Keskin bir soluk alarak yüzeye çıktım, soğuk havayı içime çektim, bir miktar klorlu su yuttum. Havuz beklemediğim kadar ılık, banyo suyu kadar tatlıydı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Bir nefes daha.

Tekrar aşağı daldım.

Sessizliğin vızıltısını, suyun yoğun, uzaktan gelen gümbürtülerini dinledim. Kendimi bıraktım, ağırlığımın beni aşağı çekmesine izin verdim.

Nefes almamak her nasılsa bir rahatlık veriyordu.

Havuzun dibinde oturdum ve su beni sıkıştırdı, ağırlığıyla beni tuttu. Kalbim yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

Bugün kaçtığım ev sıcaktı, umutluydu. Geçen sene dönüştüğü şeyle alakası yoktu. Bu geceye kadar tekrar mutlu olabileceğimizi düşünmemiştim hiç; eski yaşamımızın kırık parçalarından yeni bir şeyler inşa edebileceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Çok uzun bir süredir her gün yumruğumla sınıksız kavradığım bu acının tek varlığım olacağını, hayatımın geri kalanı boyunca onu taşıyacağımı düşünmüştüm.

İki elim olduğunu unutmuştum.

Tam o sırada kalbimin mekanizmasında bir anahtar tıkırtısı hissettim. Göğsümde bana yola devam etmemi sağlayacağını, bu yakıcı hayatta bana biraz daha zaman kazandıracağını vadeden dehşetli bir dönüş hissettim. Hissettim bunu, bedenimin giderek artan, ağırlı bir korkuyla yeniden başladığını hissettim. Bir şeylerin değiştiğinden korktum. Belki de değişenin bendim, bütün

hayatım artık ona küçük gelen kabuğunu nihayet, nihayet değıştirmeye başlamıştı.

Bu beni korkuttu.

Umut nasıl tutulur bilmiyordum. Öyle bir şey bir bedene nasıl sığdırılır bilmiyordum. Hayal kırıklığına uğramaktan o kadar çok korkuyordum ki...

Onu görmeden önce varlığını hissettim; bedenimi saran kol- lar, bulanık bir hareketlilik, titrete bir kıpırtı. Bir ses patlamasıyla birlikte dünyayı tekrar algıladım, derin soluklar ve serin hava, dalların titreyişı, yaprakların hışirtısı. Havuzun kaygan kenarına tutunmuş soluyordum, ince kıyafetlerim bedenime yapışmış, başörtüm kafamı sımsıkı sarmıştı.

Kendimi suyun dışına sürükledim, kenara yığıldım. Güçlölle soluk alıyor, gökyüzüne bakıyordum. Kalbimin deli gibi attığını, nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

“Bazen yemin ederim ki beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorum.”

Sesini duyunca doğruldum, sırlıklam dizlerimi göğsüme çektim. Ali havuzun kenarına oturmuştu, bacakları hâlâ suyun içindeydi, bedeni ıslaktı. Ellerini iki yanına koymuş, suyun ısıtılı derinliklerine bakışını izledim. Yüzünden sular süzölüyordu. Titremeye başlamıştı.

“Ne işin var burada?”

Dönüp bana baktı. “Öyle mi?” diye sordu. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Sizin eve gittim,” dedi. “Sırt çantanı oturma odasında unutmuşsun. Ama size gittiğimde annen senin de çantayı almaya gittiğini, yolda birbirimizi kaçırmış olmamız gerektiğini söyledi.”

Suya bakarak iç geçirdim. “Burada olduğumu nereden anladın?”

“Anlamadım. Parkı taradım. Çitin üzerinden ayakkabılarını gördüm.” Başıyla halka açık yüzme havuzunun etrafındaki çitleri işaret etti. “Ben de atladım. Of, Shadi, ne yapıyordun bilmiyo-

rum." Yüzünü ellerinin arasına aldı. Islak saçlarını gözlerinden çekti. "Ödümü kopardın."

"Ne yaptığımı sandın ki?"

"Bilmem," dedi aniden nefesini bırakarak. "Bilmiyorum."

Ben biliyordum.

Islak bedenimi toparladım, ona doğru süründüm, yanına oturdum. Ellerini yumruk yaptığını fark ettim. Bedeni titriyordu.

"Hadi," dedim usulca, kolundan çekerek. "Donuyorsun. Eve gitmen gerek. Kurulanmalısın."

"Shadi."

Ses tonunu duyunca tereddüde düştüm. Sesi yaralı gibiydi, acı çeker gibi. Döndü, ben de döndüm, gözlerine baktım. Yüzünde beni korkutan, kalbimi hızlandıran bir şey gördüm. Neredeyse farkına bile varmadan yanağına dokundum, elmacıkkemiği üzerinde gezdirdim elimi. Perişan bir ses çıkararak iç çekti.

"Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldadı.

İçimde bir şeylerin çıt ettiğini hissettim; bir şeylerin koptuğunu. Titrek bir umutla ona baktım. Sırılsıklam olmuş zihnim ne yaptığını bilmiyordu. Kendi adım, dilime baskı yapıyordu.

Shadi, neşe demekti ve benim tek yaptığım ağlayıp zırlamaktı.

Ali çeneme dokundu, parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Sen gittikten sonra annem bana ne dedi, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Ali, seni şapşal, o kız seninle hayatta ilgilenmez. Böyle kızlarla nasıl konuşulacağını bile bilmiyorsun sen. O kız sana bir beden büyük gelir, gibi bir şey."

Neredeyse gülecektim. Ama ağlamaya daha yakındım.

"Cidden," dedi Ali. Gülümsediğini hissettim. Konuştukça sözcükleri tenime değiyordu sanki. "Öz annem."

O sıcaklık, o anlatılmaz sıcaklık yeniden boğazıma doğru yükseldi. Artık o kadar bildik bir histi ki bu neredeyse farkına bile varmamıştım.

Devam eden sessizlikte Ali'nin gülümseyişi silindi. Kendini cesaretlendirmek için derin bir nefes aldı. Soğuktan ve korkudan

titriyordu. “Ne istiyorum, biliyor musun?” dedi, alnını alnıma bastırırken. “Her şeyden çok ne istiyorum?”

“Hayır.”

Elleri belimi sarmıştı şimdi, birbirimizi dik tutuyor gibiydik. “Mutlu olmanı istiyorum.”

Yanan gözlerimi kırptırdım. “Ali...”

“Seni hâlâ seviyorum,” diye fısıldadı. “Hâlâ seviyorum ve bundan nasıl vazgeçerim bilmiyorum.”

Bu hisse giderek aşına oluyordum, göğsümde çırpınan bu kanatlara, duyguların böyle çılgınca hızlanışına. O duygu içimdeyken nefes alamıyor, hiçbir şey görmüyordum, kalbimin sonsuzluğa doğru durmaksızın parçalanıp tekrar kaynaşacağını hayal edemiyordum.

“Vazgeçme,” dedim usulca. “Ben hiç vazgeçmedim.”